

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 35 / Hejmar 409 / Çile 2016

Özgür ve demokratik yaşam direniş ile kazanılacaktır

Bütün kadro, örgüt yönetimi, çalışanlar, taraftarlar ve sempatizanlarımız bu devrimci mücadele dönemini aynı zamanda, Önderlik gerçeğiyle, PKK gerçeğiyle uymayan yanlarımızdan arınmak ve düzeltmek için fırsat olarak görmelidir. Gerçek anlamda Önder Apo çizgisine, PKK çizgisine, PKK militanlığına ulaşma fırsatı olarak görmeliyiz. Bu devrimci mücadeleyi özümüze dönme olarak ele almalı ve bu temelde yeni dönem militanlığına ulaşmalıyız.

Cemil Bayık yoldaşın değerlendirmesi > 2-8

Serxwebûn ile 35 yıllık yürüyüş

1982'deki PKK 2. Kongresi ile ülke sahasına dönüş kararı alınması ardından Serxwebûn, silahlı propaganda birliklerinin temel eğitim materyali oldu. En zorlu savaş koşullarına hazırlanan Kürdistan devrimcilerinin yanlarından ayırmadıkları en güçlü silahıydı artık. Düşman gerçeği karşısında kendini her an yenileyen, gözden geçiren ve dönemin görev ve sorumluluklarına karşı yapılması gerekenleri görebileceği pusulası, çoban yıldızı misyonunu yüklendi. Savaşta düşmana en keskin darbelerin ilk hazırlığının zihniyet ve düşünsel alanda gerçekleşeceğinin farkında olan Önderlik, Serxwebûn'u tüm militan ve savaşçı yapısının ocağı, okulu haline getirdi ve bu ocakta tartışmasız en büyük emeği sergiledi.

> 17-18

Demokratik ulus inşasında kadın diplomasisi

> 21-23

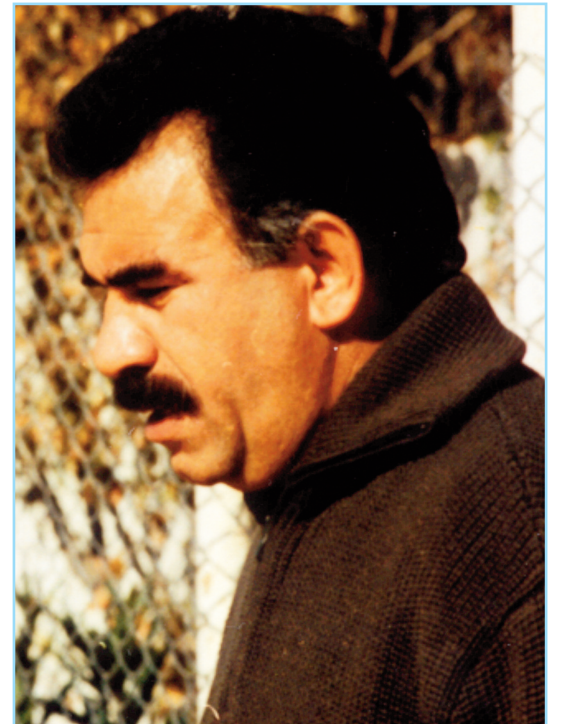
Nuda Yıldız

Ayaklanma taktiği üzerine tezler ve görevlerimiz - II

Önder Abdullah Öcalan değerlendiriyor

Demek Kürdistan'da kapsamlı bir devrim, devrim için de büyük bir ayaklanma şarttır. Botan-Behdinan gerçeğine çok daha ağırlıklı olarak yaklaşmak, buradan devrimi, ayaklanmayı beslemek, sonuçlarını buraya çekmek temel bir taktik, hatta stratejik bir yaklaşımdır. Kürdistan Devrimi buraya bağlanmadan gerçekleşme şansı çok zayıftır. Ayaklanmanın da buradaki güce dayanmadan uzun süreli olması ve başarı imkanlarının artması zordur. Dikkat edilirse, ayaklanma emareleri daha çok buradaki mücadeleyle birlikte ortaya çıktı. Az-çok gerillanın işletilmesi ve halka bu temelde cesaretin verilmesi ayaklanma sürecini başlattı.

> 12-16

Özyönetim direnişi demokrasi ve özgürlük mücadelesidir

Murat Karayılan yoldaşın değerlendirmesi

Bu dönem, Kürt halkı açısından ulusal, demokratik ve özgürlükçü yönün öne çıkması gereken bir dönemdir. Yani normal bir dönem değildir, olağanüstü bir dönemdir. Dolayısıyla herkesten fedakarlık istenen bir dönemdir. Bir de tüm Kürdistanî yapıların dahil olması gereken bir süreç oluyor. Çünkü bu direniş süreci, Kürdistan'daki değişik kesimler açısından da belirleyici olacak sonuçları ortaya çıkaracaktır. Diyelim ki, devlet bastırır ve zulmünü hakim kılarsa, bundan herkes zarar görür. Ama yok, direniş devlete geri adım attırır ve belli bir düzey kazanırsa, bundan tüm Kürdistanlılar ve tüm değişik siyasi yapılar fayda görür.

> 9-11

PKK militanlığı Ortadoğu'da büyük devrimci hamlelere öncülük edecektir

Duran Kalkan yoldaş değerlendiriyor

Devrimci hamleler geliştirme bakımından koşullarda herhangi bir yetersizlik bulunmamaktadır. Bu koşulları devrime dönüştürecek şekilde değerlendirme noktasında da güçlü bir birikim ve hazırlık vardır. Kapsamlı ve derin bir teorik çözümleme düzeyi, felsefik ve ideolojik durum, güçlü bir düşünsel aydınlanma söz konusudur. Bu aydınlatıcılık, tüm ezilenlere kurtuluş mücadelesinde yol gösterecek, bilinçlenme ve örgütlenme görevleri yerine getirilirse, mücadelede başarı kazandırtacak düzeydedir.

> 19-20

Yeni dönemde partileşme ve kadrolaşma zafer çizgisinde olacaktır

Cemil Bayık

"Yeni bir mücadele dönemine girilmiştir. Bu açıdan yeni mücadele döneminin örgütlenmesi de, kadro şekillenmesi de, tarzı da, mücadele yöntem ve biçimleri de farklılaşmış bulunmaktadır. Şu açıktır, bir devrimci hamle yapılmıştır. Bu devrimci hamleye hangi örgüt, hangi kadro duruşu cevap veriyorsa o gerçek anlamda PKK örgütüdür, PKK militanıdır, Önderlik gerçeğini temsil ediyordur."

Bugün Kürdistan'da yaşanan özyönetim direnişi ve buna karşı Türk devletinin kültürel soykırımcı, imhacı politikalarını anlamak açısından önceki sürece gözatmak gerekiyor. Yine bu dönemde özgürlük mücadelesinin kadrolarında ve çalışanlarında yaşanan yetersizliği ve demokratik siyasal alanın ortaya çıkan süreci doğru anlayamaması, buna göre doğru tutum takınamaması aslında tümüyle süreçle ilgilidir. Yine bugünkü savaşın ortaya çıkması önceki süreci ve siyasal durumu yeterince anlayamamakla ilgilidir. Bu açıdan önceki süreci belli yönleriyle değerlendirmek gerekiyor.

Türk devleti bugünkü inkar ve imha politikasını 2011'de de denemişti. Dikkat edilirse hep seçimlerden önce ateşkesin sağlanmasını kendi çıkarına görmüştür. Kürt Özgürlük Hareketi 2010 anayasa referandumundan önce Türk devletinin çözümsüz politikaları karşısında devrimci mücadeleyi yükseltme, artık dördüncü mücadele dönemi olarak tanımladığı Kürt sorununu kendi iradesiyle, mücadelesiyle çözme kararı almıştı. Çünkü Türk devleti Özgürlük Hareketi'nin bütün makul yaklaşımlarına, Önder Apo'nun çabalarına rağmen çözümsüzlükte ısrar etmişti. Çözümsüzlükte ısrar ettiği gibi Kürt halkının özgürlük dinamiklerini törpülemek ve ezmek için siyasi soykırım operasyonlarını görülmedik biçimde arttırmıştı. Özellikle 2009 14 Nisanı'ndan sonra yoğun tutuklamalar içine girmişti. Önder Apo, Türk devletinin bu saldırılarını frenleyip Kürt sorununda demokratik siyasal çözüm için adımlar attırmak istemişti. Ancak bu konuda sonuç alamayınca 2010'un sonunda mücadele sert bir döneme girdi. 2010'un yazında mücadelede sertleşme eğilimi gelişince AKP hükümeti yine sıkıştı. Özellikle anayasa referandumu yapmak istediği dönemde çatışmaların şiddetlenmesini, öngördüğü anayasa maddelerini geçirmek açısından tehlikeli görüyordu. Bu nedenle Önder Apo'nun yanına gitti ve eylemsizlik olursa, ateşkes olursa anayasa referandumundan sonra bazı adımların atılacağını söylediler. Bu yönlü bir yaklaşım gösterdiler.

Ancak AKP 2010 referandumunu kazandıktan sonra referandumdan önce gösterdiği tutumu tamamen unuttu, yine çözümsüzlükte ısrar eden, siyasal soykırımı devam ettiren bir politika izledi. Bir taraftan bu saldırgan politikaları izlerken, diğer taraftan da Oslo görüşmelerini sürdürdü. Ancak AKP hükümeti tutum ve politikalarıyla bir çözüm politikası olmadığını ortaya koymakta, pratiği ve halka saldırılarıyla da bunu göstermekteydi.

Önder Apo'nun siyasi çözüm ısrarı karşılık bulmadı

Önder Apo bütün bunlara rağmen Oslo müzakereleri sürecinde İmralı'da yapılan görüşmeler çerçevesinde çözüm başlıkları olan bir metin ortaya çıkardı. Çözümün çerçevesini ortaya koydu. Çözüm çerçevesi için ortaya konulan başlıklar, Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde yerel demokrasinin gelişmesi ve Kürt sorununun çözümünü hedefleyen makul bir yaklaşımdı. Önder Apo bu taslağı Özgürlük Hareketimize gönderdi, biz çok sınırlı bir değişiklikle bunu kabul ettik ve Önder Apo'ya ilettik. Bu çerçevede 2011 seçimleri öncesi bir görüşme daha olacaktı. 2011 Haziranı'ndaki seçim öncesi görüşme yapılmadığı gibi AKP hükümeti seçimi kazandıktan sonra da sorunu çözme yönünde herhangi bir adım atmadı. Önderlik AKP'ye iki maddelik bir çağrı yaptı. Birincisi; bu sorunun çözülmesini kamuoyuna deklere etmesi, ikincisi de; sorunun meclise getirilmesiydi. Ancak AKP hükümeti bunu yapmayarak Kürt sorununda çözümsüzlükte ısrarını sürdürdü.

İşte bu süreçte, Kürt sorunundaki bu çözümsüzlük karşısında, Önder Apo'nun ortaya koyduğu çözüm maddelerinin AKP tarafından dikkate alınmaması ortamında, DTK demokratik özerklik çağrısında bulundu ve Kürdistan'da demokratik özerkliğin bundan sonra pratikleşeceğini belirtti. Aynı gün Türk devletinin provokasyonu sonucu ortaya çıkan Silvan çatışması yaşandı. Silvan'da 13 asker öldü. Bu kesinlikle ne bizim tarafımızdan planlanmış, ne de DTK'nın haberi olan bir durumdu. Türk ordusu gerillanın üs alanlarına operasyon yaparak gerillayı çatışmaya zorlamış, gerilla da kendisini savunmak için çatışmaya girmiş ve bu çatışmada 13 asker ölmüştü. Zaten Türk devleti, AKP hükümetinin çözüm politikası olmadığından, demokratik özerklik biçiminde bir çözümü kabul etmediğinden, Önder Apo'nun İmralı'da sunduğu makul önerileri de reddettiğinden şiddetli bir savaşa hazırlanıyordu. Bunu Sri Lanka modeli diye dillendiriyorlardı. Önder Apo'nun en makul yaklaşım gösterdiği, Oslo'da görüşmelerin olduğu, Önder Apo'nun 10 maddelik bir çözüm başlığını ortaya koyduğu bir dönemde her gün Sri Lanka modelinden bahsedilmesi, aslında Türk devletinin bir savaşı planladığını, bir savaş konsepti uygulamak istediğini ortaya koyuyordu. Demokratik özerklik ilanını ve Silvan'da askerlerin öldürülmesini bu planı devreye koymanın gerekçesi yaptı.

Rojava Devrimi tasfiye politikalarını boşa çıkardı

2011-2012 çok şiddetli bir savaş süreci olarak geçti. AKP hükümeti ve Türk devleti Kürt Özgürlük Hareketi'ni kuşatıp Sri Lanka modeliyle tasfiye etmek isterken, tam tersi sonuçlar doğdu. Gerilla birçok alanda kontrolü ele geçirdi. Askerler karakollarından çıkamaz, polis şehirlerde rahat gezemez oldu. AKP hükümeti hem içerde hem de dışarda çok sıkıştı. Özellikle Suriye'de izlediği politika tutmadı. Tutmadığı gibi, Kürtlerin Suriye'de 19 Temmuz Rojava Devrimi'nin gelişmesi Türkiye'nin bütün planlarını altüst etti. Hem savaşta hem de Suriye politikasında Kürtlerin hamle yapmasını engellemek isterken, karşısına bir Rojava Devrimi gerçeği çıkmıştı. O dönemde cezaevlerinde de açlık grevleri vardı ve önemli bir toplumsal destek kazanmıştı. AKP ciddi bir sıkışıklık içindeydi. Öyle ki, bu sıkışıklıktan kendini kurtarmak için daha sonra devrilen Mursi'yi ve Barzani'yi kurtarıcı olarak kongreye çağırmıştı. Bunlardan alacağı destekle içerideki sıkışıklığı gidermeyi hedefliyordu. AKP yürüttüğü ve çıkmaza girdiği savaşın içinden sıyrılamasaydı iktidarını da kaybedebilirdi.

İşte bu süreçte, 2012'nin güzünde İmralı'da görüşmeler başladı. Önder Apo, Türk devletinin sıkıştığını, mevcut iç ve dış politikada bir tıkanma yaşadığını görerek AKP'yi bu dönemde Kürt sorununun demokratik siyasal yollardan çözümüne zorlamak, böyle bir çözüme teşvik etmek için 2012 yılının sonunda bir ateşkes ilanı yaptı. Önder Apo İmralı'da yapılan görüşmeler sonrası bize böyle bir çağrıda bulundu. Aslında 2012'nin sonunda fiili ateşkes başlamıştı. Bu sırada 2013'ün Ocak ayında Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez yoldaşların hunharca katledilmesi bu görüşmeler sürecini tehlikeye sokmuştu. Ama Önderlik bu şehadetlerin anısına bağlılığın gereği Türkiye'yi demokratikleştirme ve Kürt sorununun çözümünü sağlamak için sabırlı davranarak, mücadeleyi çözüme götürmek için görüşmeleri ve siyasal çözüm projesini durdurma yerine daha da ilerletme yaklaşımı gösterdi.

2013 Newrozu'nda bir deklarasyon yayınladı. Bu deklarasyon, Türkiye'nin demokratikleşmesini ve bu demokratikleşme temelinde Ortadoğu'da rol oynayacak bir ülke haline gelmesini hedefliyordu. Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde Kürt sorununun çözümünü hedefliyordu. Bu çerçevede ateşkes ilanı resmileşti. Önder Apo gerilla güçlerini Türkiye sınırları dışına çıkarma çağrısı yaptı. Bu tutumunu, bu niyetini ortaya koydu ve bu çerçevede de hükümetin adım atmasını sağlamaya çalıştı. Hükümetin demokratik siyasal çözüm açısından adım atacağı siyasal koşulları, toplumsal koşulları oluşturdu. Özgürlük Hareketimiz elindeki esirleri serbest bıraktığı gibi, Mayıs'ta da gerilla güçlerini çekme iradesini ortaya koydu ve gerillaları peyderpey geri çekmeye başladı.

Gerillalar çekilmeye başladı ancak AKP hükümeti çözüm iradesi ortaya koymadı. Hatta Bülent Arınç bu süreçte 'Cehenneme kadar yolları var' dedi. Öyle ki, gerilla güçleri geri çekilirken ve de tüm bunlar Önder Apo'nn talimatıyla olurken bir buçuk ay kendisiyle görüşmeler yaptırılmadı. Haziran sonunda görüşmeler olduğunda Önder Apo hem heyete, hem de Özgürlük Hareketi'ne tepki gösterdi. *"Bir buçuk aydır görüşmeler olmuyor, siz kıyameti koparmıyorsunuz. Biz bu kadar makul yaklaşım gösterdik, ateşkes yaptık, esir asker ve polisleri, kaymakamı bıraktık ama buna rağmen görüşme olmuyor; bu durum AKP'nin gayri ciddi yaklaşımını ve bir çözüm iradesi olmadığını gösteriyor, buna karşı tutum almanız gerekirdi"* dedi. O yaz gerilla çekilmesine rağmen AKP hükümeti Kürt sorununun çözümü konusunda bırakalım yasal ve demokratik adımlar

"Yeni dönem hamlesinin en temel karakteristik özelliklerinden biri de sadece PKK kadrolarından, sempatizanlarından oluşan bir mücadele döneminin olmayacağıdır. Böyle bir dönem doğal halk önderlerinin ortaya çıktığı bir dönem olacaktır. Doğal halk önderlerinin PKK militanları kadar, öncü PKK kadroları kadar rolünü oynayacağı bir dönemdir."

atmayı -çünkü adımların atılması, bunların ortaya konulması gerekiyordu- çözüm iradesi bile ortaya koymadı. Tutum ve yaklaşımlarıyla bir çözüm niyetinin olmadığını göstermiştir.

Özgürlük Hareketimiz bu süreçte Türk devletinin yaklaşımlarının doğru olmadığını, çözüm iradesi ortaya konulması ve çözüm doğrultusunda adım atılması gerektiğini ısrarla belirtmesine rağmen AKP bunların hiçbirini dikkate almadı. Bu durum karşısında gerillaların geri çekilmesinin anlamı kalmadı. Bu yönüyle 2013 Ağustosu'nun sonunda toplanan PKK Kongresi Eylül'ün başında gerillanın Bakurê Kurdistan'ın çıkarılmasının durdurulması kararını aldı.

2013 sonbaharına gelene kadar anayasal ve yasal adımlar atıp Kürt sorununun çözümünde irade ortaya koyması beklenirken bunun yapılmaması AKP'nin niyetini ortaya koymuştu. Ancak buna rağmen ateşkes sürdürüldü ve Önder Apo da İmralı'da görüşmeleri yapmaya devam etti. Görüşmeler 2014'te de sürdü. Aynı yıl yerel yönetim seçimleri de vardı. Önder Apo bu seçim sürecinde de AKP hükümetine adım attırma yaklaşımı içinde oldu. Önder Apo bu süreçte Fetullahçılarla AKP arasında yaşanan çatışmada hükümeti zorlamayan bir yaklaşım gösterdi.

Önder Apo, AKP'yi savaştan vazgeçirmek için çok çaba harcadı

Önder Apo 2014'te de AKP hükümetini çözüme zorlayarak adım attırmak istedi. AKP'nin yaşadığı sıkışık ortamda mücadeleyi geliştirerek, savaşı geliştirerek AKP'yi düşürme politikası yerine, görüşmelerle ortamı yumuşak tutarak AKP'ye adım attırmak istedi. Ancak AKP hükümeti Hareketin, Önder Apo'nun bu yaklaşımlarına cevap olmadı. Aksine 2014'te Kobanê Devrimine düşmanlık yaptı. Rojava'da DAİŞ'i destekleyerek stratejik ittifak kurdu. DAİŞ bir taraftan Rojava Devrimine yönelirken, diğer taraftan Musul'u ele geçirdi. Musul'un ele geçirilmesinde de AKP hükümetinin, MİT'in ortak çalışması söz konusudur. Aslında Irak'taki Sünnilerle birlikte Musul da DAİŞ'e teslim edildi. Bu konuda KDP'nin onayını da aldıkları görüldü. Çünkü KDP ne DAİŞ'in Musul'a saldırısı karşısında bir tutum ortaya koydu, ne de Şengal saldırısında bir direniş gösterdi.

Türk devleti daha sonra DAİŞ'i Kobanê'ye saldırttı. Bu süreçte Önder Apo, AKP hükümetini bu politikadan vazgeçirmek için çok çaba harcadı. Ancak Erdoğan hükümeti DAİŞ'le işbirliği temelinde Kobanê'yi düşürmede kararlıydı. AKP'nin politikaları tutmadı. AKP'nin Rojava Devrimi düşmanlığı ve Suriye rejimini ille de düşürmek istemesi AKP'yi tamamen DAİŞ'e angaje etti. Bununla birlikte uluslararası güçlerin politikası ile çelişkili hale geldi. Rojava Devrimi ve Kobanê direnişçileri bu ortamdan yararlandı ve DAİŞ'e karşı önemli bir direniş gösterdiler. Bir taraftan Şengal'de, Kobanê'de, Rojava'da devrimci güçler kendilerini etkili kılarken, diğer taraftan Bakurê Kurdistan da, Türkiye'deki demokrasi güçleri de, tüm dünya da Kobanê direnişine destek sundu. Kuşkusuz bu desteklerden en büyüğü de 6-7-8 Ekim'de Bakurê Kurdistan'da gelişti. Bakurê Kurdistan boydan boya ayağa kalkarak Kobanê direnişine büyük destek verdi. Bu destek gerçekten de Kobanê direnişi açısından bir dönüm noktası oldu. Bu destek dünyadaki halkları ve Türkiye'deki demokrasi güçlerini de Rojava Devrimi'ne daha fazla destek verir hale getirdi. Koalisyon güçlerinin de tereddütlü durumdan çıkararak Kobanê direnişi yanında DAİŞ'e karşı tutum almasını beraberinde getirdi.

İşte bu durum Türk devletini, AKP hükümetini sarstı. Türk devleti ve AKP hükümeti Önder Apo'nun 2013'te başlattığı demokratik çözüm sürecinden, yürütülen diyaloglardan Kürt Özgürlük Hareketi'nin güçlenerek çıktığını gördü. Her ne kadar AKP hükümeti Bakur'da savaşı durdurup Rojava'ya ve Başûrê Kurdistan'a taşıyıp böylelikle Kürt Özgürlük Hareketi'ni zayıflatıp kendini etkin kılmak istese de sonuçların öyle olmadığını gördü. Bu durum 30 Ekim 2014 Milli Güvenlik Kurulunda kapsamlıca tartışılarak, Kürt Özgürlük Hareketi'ni sadece Bakurê Kurdistan'da değil, bütün Ortadoğu'da geriletmek için savaş kararı alındı. Bu yeni ve önemli bir durumdu.

> “Önder Apo ile yapılan görüşmelere gerçekten de yanlış yaklaşılmıştır. Sanki süreç hep öyle gidecekmiş, hiçbir gerilim olmayacakmış, savaş, çatışma, gerilim bir daha gündeme gelmeyecekmiş gibi tarz, üslup ve örgüt anlayışıyla olaylara naif yaklaşım gösterilmiştir. Bu gerçeklik şunu ortaya koymuştur; Önder Apo da okunmuyor, Özgürlük Hareketi de takip edilmiyor.”

Önder Apo Türk devletinin ve AKP'nin bu yaklaşımını gördü. Alınan bu savaş kararını boşa çıkarmak için 7 Haziran seçimi öncesi Türkiye'nin önüne demokratikleşme politikasını koyma çabasını yürüttü. AKP hükümetinin 7 Haziran öncesi çok ciddi bir savaş içine giremeyeceğini görerek bir demokratikleşme taslağı ortaya koydu. Üç aşamalı, 15 Şubat'ta sonuçlanacak ve Meclise taşınacak bir müzakereyi öngördü. Böylelikle AKP'nin savaş politikasını boşa çıkarmayı hedefledi. Ancak özellikle Erdoğan, Önder Apo'nun bu müzakere taslağının boşa çıkarılması ve sonuç almaması için özel çaba gösterdi. Özgürlük Hareketi'nin kararlılığı, AKP'ye 'Biz size seçim kazandırmayız, eğer bu adımlar atılmazsa bu çözümsüzlüğe karşı mücadele içine gireriz' yaklaşımı karşısında AKP hükümeti, Önder Apo'nun İmralı'da yürüttüğü müzakerelere hayır diyemedi. Önder Apo çok makul bir yaklaşım göstererek AKP'yi kabul edilebilir bir mutabakata çekmeye çalıştı. Hatta bize gönderilen deklarasyon üzerinde biz bazı itirazlarda bulunduk, bazı değişiklikler olsun istedik; ama Önder Apo, 'Yok, bu haliyle bu mutabakat yayınlansın' dedi ve biz de buna uyduk. Önder Apo savaş politikasını önlemek için AKP'ye demokratikleşme yolunda bir adım attırmak istiyordu. AKP hükümetinin savaş politikası yerine demokratikleşme doğrultusunda bir yola girmesini istiyordu.

Ancak 7 Haziran öncesi savaşın çok şiddetlenmesini kendileri açısından da tehlikeli gördüklerinden kontrollü bir gerilim ve savaş politikası izlediler. Kontrollü savaşa da biz girmedik, sabırlı davrandık. Demokratik siyaset sabırlı davrandı. 7 Haziran öncesi AKP kontrollü gerilim ve savaş politikası yürütürken HDP şahsında Türkiye'nin önüne demokratikleşme projesi konuldu. Önder Apo son bir hamleyle 7 Haziran'da demokratikleşme projesi ortaya koyup HDP'yi başarılı kılarak, AKP'yi bu savaş politikasından vazgeçirmek istedi. Böyle bir yaklaşım gösterdik ve nitekim 7 Haziran seçimleri gerçekten de demokrasi güçlerinin başarısıyla sonuçlandı. Türkiye'nin önüne demokratikleşme projesi konuldu. Nasıl ki Dolmabahçe Mutabakatı yayınlandıktan sonra Türkiye'de demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü için bir umut doğmuşsa, 7 Haziran seçim sonuçları da böyle bir sonuç doğurdu. Ancak nasıl ki Dolmabahçe Mutabakatının ortaya çıkardığı umudu Tayyip Erdoğan tekmelediyse, 7 Haziran'da ortaya çıkan umudu da tekmeledi.

7 Haziran seçimleri karşısında Türk devleti ya demokratikleşme yönünde adım atacak, ortaya çıkan seçim sonuçlarını kabul edecekti, Türkiye yeni bir döneme girecekti; ya da 7 Haziran seçimleri yok sayacak, ortadan kaldırmak için 30 Ekim 2014'te alınan savaş kararı yürürlüğe konulacaktı. Çünkü bundan başka bir yol olamazdı. Önder Apo defalarca 'Ya bu sorun Türk devletinin demokratik yollardan adım atmasıyla çözülür ya da çok şiddetli bir savaş olur, Kürtler kendi çözümünü gerçekleştirme durumunda kalırlar' dedi. Böyle bir ayrım noktasına gelindi. Ama Türk devleti demokratikleşme doğrultusunda adım atmadı. 7 Haziran seçim sonuçlarını yok sayıldı, Meclisi işletilmedi. Asker ve sivil bürokrasi tümden denetim altına alındı. Tam bir savaş pozisyonu aldılar. Bu savaşı sürdürmek için de Ergenekoncularla uzlaştılar. Ulusalcılar, faşistler, Kürt düşmanları ve 1990'lı yıllarda kirli savaş yürüten bütün güçleri yanlarına aldılar. Devlet Bahçeli zaten daha ilk günden '1 Kasım'da seçim olur' dedi. 7 Haziran seçim sonuçlarından AKP ne kadar rahatsız olduysa MHP de o kadar rahatsız oldu. Bu çerçevede savaş politikasını adım adım yürürlüğe koydular.

Kürtlerle anlaşarak kendisini bu yolla güçlendirip Ortadoğu politikasını buna dayandırma yerine, Kürtleri her yerde ezerek bu temelde içeride kendisini güçlendirme ve Ortadoğu'da Kürtleri etkisizleştirerek dış politikasını yürütme biçiminde bir planlamayı hayata geçirdi ve bu çerçevede DAİŞ'i kullandı. Suruç katliamında DAİŞ kullanılmıştır. Zaten önceden de Kobanê'de DAİŞ üç koldan halka saldırtılmış, 300 sivil katledilmişti. Bunda da Türk devletinin parmağı vardı. 7 Haziran seçimi öncesi DAİŞ Mersin'de, Amed'te katliam girişimi yapmıştı. Çeşitli güçleri harekete geçirmişlerdi. Erzurum'da, Bingöl'de yurtseverlere saldırılar yapılmış ve katledilmişti. İçeride ve dışarıdaki ittifaklarla demokrasi güçlerini geriletme politikası yürüttüler. Ancak tüm bunlara rağmen 7 Haziran'da demokrasi güçleri kazandı.

7 Haziran seçimleri sonrası hemen erken seçim kararı alınması bir siyasi darbe anlamına geliyordu. Daha ilk günden Meclis feshedildi ve AKP fiili olarak iktidar gaspı yaptı. Bu siyasi darbe çerçevesinde bütün demokrasi güçlerinin üzerine gidilmesi kararı alındı. Suruç katliamı ve arkasından da 24 Temmuz'da gerilla alanlarına ağır saldırılar yürütüldü. 24 Temmuz'daki saldırılar tamamen bir imha saldırısıydı. Bunu, iki polisin öldürülmesine bağladılar. Halbuki İmralı'da görüşmelerin olduğu dönemde bu tür gerilimler her zaman oldu. Kürt Özgürlük Hareketi de her zaman misilleme hakkını kullandı. AKP'nin saldırıları ve bizim misilleme eylemlerimiz belirli bir gerilim ortaya çıkarsa da topyekun bir savaş durumuna dönüşmüyordu. Ama 24 Temmuz'da tamamen büyük bir saldırıyla topyekun bir savaş başlattılar.

Zaten siyasi darbe yapılmış ve Meclis etkisizleştirilmişti. Bu durum karşısında ya bu saldırılara boyun eğilerek görmezden gelinecekti ya da buna karşı direnilecekti. Çünkü 12 Eylül 1980'de olduğu gibi bir tasfiye saldırısı başlatılmıştı. Bunun karşısında Özgürlük Hareketi direnme kararı aldı. Gerilla, Türk devletinin hava saldırılarına, karada yürüttüğü askeri operasyonlara karşı direnişe geçti. Kendileri zaten aylardır 'Şu kadar saldırı yaptık, PKK'yi şu kadar vurduk, şu kadar gerilettik' diyordu. Özellikle Colemêrg ve Botan bölgesinde Kürt Özgürlük Hareketi'nin

> “Apo gerçeği, zor koşullarda mücadele etme gerçeğidir, zor koşullarda direnip, mücadele edip başarma gerçeğidir. Zor koşullardaki bir direnişe göre şekillenen bir Önderliktir. En zor koşullarda kendini ayakta tutup mücadele eden, başarıya götüren bir Önderliktir. Kendisini böyle hazırlamıştır, böyle şekillendirmiştir. Önder Apo hiçbir zaman kolay mücadele dönemine göre hazırlamamıştır kendini.”

MGK'nın imha politikası Erdoğan tarafından onaylandı

Türk devleti bir çözüm politikası olmadığı ve Kürt sorununu çözmek istemediği için 2014'ün 30 Ekimi'nde Milli Güvenli Kurulu toplantısında aldıkları savaş kararında ısrarlı oldular. Erdoğan devletin, MGK'nın aldığı bu kararı esas aldı. Bu nedenle de Dolmabahçe Mutabakatını reddetti. 'Kürt sorunu da yok, izleme heyeti de yok, muhatap da yok, masa da yok' dedi. Süreci bitirdi. Süreci bitirdikleri gibi 5 Nisan'dan bu yana da Önder Apo'ya tecrit uygulayarak bir savaş politikası izlediler.

Hem Bakurê Kurdistan'da hem Rojava'da hem de Başurê Kurdistan'da Kürt Özgürlük Hareketini geriletme mücadelesine girdiler. Çünkü 7 Haziran seçim sonuçları sadece Türkiye'de AKP'yi geriletmedi, aynı zamanda DAİŞ'i geriletti, KDP bundan olumsuz etkilendi. Çünkü o güne kadar AKP bir taraftan DAİŞ'le bir taraftan KDP ile ilişkiler kuruyordu. 7 Haziran seçimleri AKP'yi ve DAİŞ'i ne kadar zayıflattıysa, hem Türkiye'de hem de bölgede demokrasi güçlerine de o kadar güç verdi. Nitekim 7 Haziran seçimleri sonucunda Rojava devrimcileri Girê Spî'de hamle yaptı. İşte tüm bunlar karşısında Türk devleti tercihini demokratik siyasal yollardan

üslenme alanlarına saldırdılar. Ciddi çatışmalar yaşandı. Türk devleti bunlardan sadece Colemêrg'te 14 askerin ölümünü yansıttı. Kürt Özgürlük Hareketi'nin askeri gücünü kırmayı hedeflediler. Çünkü gerilla gücünü kırmadan siyasi gücü etkisizleştiremeyeceklerini düşünüyorlardı. Bu yönüyle sadece siyasi bir darbe yapmadılar, aynı zamanda demokrasi güçlerini ezmek, tasfiye etmek isterken gerilla gücünü de ezmek istediler. Çözüm süreci dedikleri süreci bir tarafa bırakmışlardır. Önder Apo'nun hazırladığı Dolmabahçe Mutabakatı reddedilmişti. Görüşmelerle, müzakerelerle bir şey olmayacağını AKP hükümeti ortaya koymuştu. Son bir şans 7 Haziran seçimleriydi. Meclisin demokratikleşmesi ve Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde çözüm fırsatı doğmuştu. Ancak bu da reddedildi. Bütün çözüm adımları, çözüm yolları reddedilip savaş kararı alınınca buna karşı Kürt halkı özyönetimlerle kendi çözümünü kendi yaratma iradesini ortaya koydu.

TC tarihi Kürt halkını inkar ve imha tarihidir

Kürt halkının özyönetim inşası ve özerkliği gerçekleştirme mücadelesi on yıldır sürmektedir. 2005 Newrozu'ndan bu yana Kürt halkının demokratik özerkliğe dayalı özyönetimleri oluşturma kararı vardır. Demokratik konfederal temelde demokratik topluma dayanan özyönetim inşası başlatılmıştı. O günden bugüne özyönetim çalışmaları sürdürülmekteydi. Buna karşı da Türk devleti saldırıya geçti. KCK operasyonları denen operasyonlar, açıkça 'Siz özyönetim çalışması yapamazsınız, demokratik özerkliği örgütleyemezsiniz. Biz buna müsaade etmeyiz' dediler. 2009 yerel seçim başarısından sonra tırmandırılan siyasi soykırım operasyonları bunları ifade ediyordu. Bu, Kürt halkının demokratik iradesiyle kendisini örgütlü toplum kılarak kendi kendini örgütlemesine bir saldırıydı. Bunu açıkça görmek gerekiyor.

Burada şunu vurgulamak gerekir: Türkiye cumhuriyeti tarihi, Kürt halkının inkar ve imha tarihidir. Katliamlara dayalı kültürel soykırımcı, sömürgecilik tarihidir. Kürtler tümden kültürel soykırıma uğratılmak istenmektedir. Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirme tarihi bir hedeftir. Bu politikadan hiçbir zaman vazgeçmediler. Bu nedenle Kürtler ne zaman biraz örgütlense, seslerini yükseltse, itiraz etse Türk devleti derhal bu örgütlenmelerin ve itirazların üzerine gitmiş ve ezmiştir. Şêx Said, Dêrsim ve Koçgirî böyledir. 1980'den önce Kürdistan'da Kürt örgütlerinin etkinliğinin artması, örgütlenme ve siyasi irade olması üzerine 1980 askeri darbesini gerçekleştirdiler. Bu, Türk devletinin temel politikasıdır.

2014 yazında, Kürtlerin yeniden güçlendiği ve örgütlendiği görülmüştür. Sadece Bakûrê Kurdistan'da değil, Rojava ve Başûrê Kurdistan'da güçlenmiş, Şengal'de direnmiş, Hewlêr'in düşmesini engellemiş, Kerkûk'te DAİŞ saldırılarına karşı direnmiştir. Bütün bunlar Kürt'ün örgütlü, siyasi gücünün geliştiğini göstermektedir. Ezme kararı bu nedenle alındı.

Kürt halkı müzakereler ve demokratik siyasal yöntemlerle AKP hükümeti ve devleti Kürt sorununun çözümü için adım atmaya zorlamış, bu konuda sabırlı davranmış ancak sonuç alamamıştır. Bu yollarla sonuç alınmadığı için Ağustos ayında özyönetim ilanına gidildi. Kendi kendini yönetme kararı almıştır. Bu süreci böyle görmek gerekiyor. Halkın ortaya koyduğu bu iradeye Türk devleti tahammül edememiştir. Klasik kültürel soykırımcı egemenlik anlayışıyla 'Her sokağı, her evi ben kontrol edeceğim. Kürtler ne sokaklarda, ne mahallelerde bir özyönetim kuramaz, irade olamazlar. Ben her yerde kültürel soykırımcı egemenliği hakim kılacağım' anlayışıyla hareket etmiştir. Kapitalist modernite koşullarında bile, egemenliğin kaynağı artık yerel demokrasinin geliştirilmesine dayandırılıyor. Artık her eve, her sokağa hakim olacağım anlayışı yoktur. Merkeziyetçiliğin evlere, sokaklara kadar hakim olması biçimindeki totaliter anlayış, II. Dünya Savaşı'ndan sonra bırakılmıştır.

Neden Demokratik Özerklik ilanı oldu, neden savaş başladı sorularına

cevap ararken, Türk devletinin zihniyetini, politikasını ve son 3-4 yılda yaşanan süreçleri, bu süreçler karşısında Kürt Halk Önderi'nin tutumunu, Özgürlük Hareketimizin tutumunu ve buna karşı AKP hükümetinin yaklaşımlarını hatırlamak, görmek ve bu çerçevede değerlendirmek gerekmektedir. Özellikle de Türkiye'deki kimi aydın ve yazarlar AKP hükümetinin bu savaş ve Kürt halkının iradesini kırma politikasını görmeden Kürtlerin direnişini suçlayan yaklaşım içine girmişlerdir. Bu kesinlikle kültürel soykırımcı, sömürgeci eğilimin yürüttüğü özel savaş ve psikolojik savaşın hala Türkiye'deki aydınlar, yazarlar içinde etkisi olduğunu, onların hala Türk devletinin özel savaşının ve psikolojik savaşının dışına çıkacak bir biçimde düşünmediğini ortaya koymaktadır. Bir kısım aydın ve demokratın böyle bir yaklaşım içinde olması AKP hükümetinin, Türk devletinin kültürel soykırımcı saldırılarına, inkar ve imha saldırılarına meşruiyet kazandırmakta ve bu saldırıları cesaretlendirmektedir.

Kuşkusuz tüm aydınlar, yazarlar için bunu söylemek doğru değildir. Yine demokrasi güçlerinin önemli bir bölümü AKP hükümetinin politikalarını görmekte, buna karşı Kürt halkının özyönetim direnişine de anlam vermektedirler.

Kuşkusuz demokrasi güçlerinin 7 Haziran'da ortaya çıkan sonuçtan coşku duymaları, bunu korumak istemeleri çok önemlidir. Bu yönüyle demokrasi güçleri, aydınlar, yazarlar ve sanatçılar 7 Haziran'dan sonraki savaş ortamından rahatsız olmuşlardır. Ya da savaş ortamının 7 Haziran'da ortaya çıkan kazanımları tehlikeye soktuğunu görmüşlerdir. Bu duygular çok değerlidir, çok anlamlıdır. Ama siyasal gerçek çok daha farklıdır; bizim duygularımıza göre şekillenmiyor. Biz de isterdik 7 Haziran seçimleri sonrası ortaya çıkan meclis ve bu meclis ruhuyla Türkiye sorunlarını çözsün, Türkiye'de o ortam devam etsin. Bu en fazla da bizim isteğimizdi. Özellikle 7 Haziran'dan sonra özgürlük güçleri, Türkiye'deki demokrasi güçleri, HDP, yine Kürt demokrasi güçleri AKP'nin bu gerçeğini görüp ortak hareket edebilselerdi, HDP ve CHP içindeki demokratik eğilimli çevrelerle ve CHP ile ortak hareket edilerek AKP'nin bu savaş politikasının önüne geçilebilseydi tabii ki bu durum ortaya çıkmayabilirdi. Ama 7 Haziran seçim sonuçlarına yapılan darbeye karşı demokrasi güçleri bir hamle yapamadı. Onlar darbe yaptılar, karşı devrimci ittifaklarını, savaş ittifaklarını genişlettiler, çeşitli gerici güçlerle ittifak kurdular, kendilerini adım adım örgütlediler; ama bunun karşısında demokrasi güçleri etkili olamayınca Türkiye'yi demokrasi için mücadele eden bir yola sokmak mümkün olmadı.

Bu yapılamayınca AKP'nin, Türk devletinin ve AKP'nin ittifak kurduğu güçlerin siyasal etkinliği arttı, Türkiye onların örgütlediği, yönlendirdiği, planladığı yola girdi. Bu gerçeğin görülmesi gerekiyor. Yoksa demokrasi güçlerinin, aydınların, yazarların 7 Haziran'dan sonra ortaya çıkan konumu korumak istemeleri, buna değer vermeleri gerçekten de anlamlıdır. Ki bunu biz, demokrasi güçleri, Türkiye aydınları, hepimiz birlikte gerçekleştirdik. Ama bunu koruyup Türkiye'yi böyle bir kulvara sokamadık. Bir eleştiri olacaksa, bir özeleştiri vereceksek bu konuda eleştiri yapmamız ve özeleştiri vermemiz gerekir. Bu konuda da hepimizin sorumluluğu vardır. Hepimiz böyle bir süreci engellemede yeterince rolümüzü oynayamadık. Bu gerçekleri görüp bu karşı devrimci hamleye zamanında müdahale edip önüne geçemedik. Geçemeyince de savaş politikaları ortaya çıktı, saldırılar gelişti. Bunun karşısında da direnilmesi gerekiyordu. Nasıl ki birinci 12 Eylül yapıldığında direnilmesi gerekip onun politikalarının boşa çıkarılması, engellenmesi gerekiyorduysa ve bu o zaman yapılamadıysa, şimdi de aynı duruma düşmemek, gerçekleşen bu ikinci 12 Eylül darbesine karşı mücadele etmek ve ayakta durmak gerekiyordu. Biz Özgürlük Hareketi olarak durumu böyle ele aldık, böyle değerlendirdik. Yapılan siyasi darbe ve savaş politikası karşısında sessiz kalacağımız her gün, karşı güçlerin daha güçlü hale gelmesine, demokrasi güçlerinin daha fazla yıpranmasına, ezilmesine yol açacaktı. 1 Kasım seçimlerine kadar sessiz kalma ve bu temelde de 7 Haziran gibi bir durumun ortaya çıkmasını sağlama koşulları yoktu. Yeni bir seçim oldu, '7 Haziran öncesi gibi bir ortam olsun, öyle girelim' diyeceğimiz bir durum ortada bırakılmadı. AKP o fırsatı vermeme, savaş politikasıyla ezme yaklaşımı içindeydi. Buna karşı direnmekten başka yol yoktu. Eğer 1 Kasım'da HDP başarılı olmuş, demokrasi güçleri hala belirli düzeyde varlığını korumuşsa yine bu direnişçi tutumla olmuştur. Yoksa bu direnişçi tutum gösterilmeseydi o süreçte tümden demokrasi ve özgürlük güçleri ezilip geçilecekti. AKP hükümeti 1 Kasım'da kendisini daha ezici bir güçle ortaya çıkaracak, HDP'yi baraj altında bırakacaktı. Ama Kürt Özgürlük Hareketi'nin direnişi bunu engellemiştir. Bunu böyle görmek gerekiyor. Özyönetim ilanlarının olduğu hiçbir yerde oy kaybının olmaması, HDP'nin oylarını koruması bile bu gerçeğin ifadesi olmaktadır.

Ankara katliamı halkların kardeşliğine yapılan saldırıdır

Biz seçim öncesi bir eylemsizlik ilan ederek demokrasi güçlerine bir çalışma imkanı vermek istedik. Ancak Türk devleti buna da fırsat vermedi. Bu kararımızı birkaç gün önce almıştık ama ilanı Ankara katliamının gerçekleştiği güne denk geldi. 10 Ekim'de Ankara'da katliam yapıldı. Ankara katliamı aslında Kürtler ile demokrasi güçlerinin ortaklaşmasını dağıtmaya yönelik bir katliamdı. Demokrasi güçlerini, HDP'ye oy veren kesimleri ürkütmek amaçlı yapılmıştır. Bu saldırı belirli düzeyde bile olsa amacına ulaştı denilebilir. HDP, Ankara katliamından sonra seçim çalışması yapmadı. CHP bile çalışmalarını durdurdu. Dolayısıyla normal bir seçim olmadı. 1 Kasım seçimi, 7 Haziran sonrası AKP'nin yaptığı siyasi darbeye bir hukuki kılıf haline geldi. Kesinlikle 1 Kasım seçimlerini normal bir seçim olarak görmemek lazım. Türkiye'de devletin ve hükümetlerin hile yaptığı, müdahale ettiği seçimlerden öte bir seçim oldu. Bu belki 1946 seçimlerine benzetilebilir. 1946'da CHP'nin, demokrat partinin iktidarı ele geçirmemesi ve seçimi kaybetmesi için yaptığı oyuna benzetilebilir. Bu ortamda AKP ittifaklarını güçlendirerek 1 Kasım seçimini, savaşı yürütecek hükümete meşruiyet kazandıracak bir seçim haline getirilmiştir.

Türkiye demokrasi güçlerinin önemli bir kısmı, 7 Haziran'dan sonra bir darbe yapılması, savaş politikası izlenmesine rağmen buna karşı bir mücadele içine girileceğine, mücadele etmeyelim, direnmeyelim yaklaşımı içinde oldular. Direnen Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı da 'Niye direndin, niye AKP'nin savaşına karşı savaşla cevap verdin' biçiminde yüzeysel ve sığ yaklaşımlar gösterildi. Bu yaklaşım, dönemi anlayamamanın ve değişen siyasal sürece rağmen eski siyasal duruma göre hareket etme durumunu ifade etmektedir.

Sadece çeşitli demokrasi güçleri değil, demokrasi güçlerinin tümünü temsilen Türkiye'deki demokrasi güçlerinin desteklediği HDP de süreci anlayamadı. HDP de sanki 7 Haziran öncesi durum varmış gibi yaklaşım içinde oldu. 'CHP ve AKP hükümet kursun' dedi. Onlar hükümet kuracaktı, kendisi de muhalefet olacak, siyaset böyle yürüyecekti. Halbuki bir saldırı var, bir savaş kararı var, bir siyasal darbe var. Bunu görüp buna göre tutum takınacağına, eskisi gibi yaklaşıldı. Ortam eskisi gibi olmayınca da şok olundu. Ne Türk devletinin 24 Temmuz'daki savaş saldırısı anlaşıldı, ne bizim gösterdiğimiz direniş anlaşıldı.

Her siyasal duruma göre dinamik ve etkili siyaset yapılamazsa siyasal gelişmelere de yön verilemez. Bu yönüyle de yeni durum görülmeyince yeni duruma göre yeni tutum takınılamadı, eskide takılıp kalındı. Bütün bunlar demokrasi güçlerinin, AKP'nin mücadelesine karşı güçlü mücadele vermesini engelledi. Kürt Özgürlük Hareketi de AKP'nin ve Türk devletinin bu saldırılarını önlemek isterken, buna destek verilmedi, zayıf bırakıldı. Kürt Özgürlük Hareketi'nin AKP iktidarını durdurma, Kürt halkının özyönetimini ilan ederek kendi çözümünü dayatıp yerelden demokrasi geliştirerek Türkiye'yi demokratikleştirme çabalarına destek verilmedi. Hatta zayıflatıcı yaklaşım gösterildi. 'Bu direniş niye ortaya çıktı, bu özyönetimler niye ortaya çıktı, bunlar doğru değil' gibi yaklaşımlarla AKP hükümetine farklı bir biçimde destek verilmiş oldu. Bu, AKP'nin saldırılarına güç verdi. Bu da Kürt Özgürlük Hareketi'nin Türk devletinin saldırılarını ve AKP'nin saldırılarını boşa çıkarmadaki mücadelesini zayıflattı. Bu gerçeğin de görülmesi gerekiyor.

Kuşkusuz bu durumun ortaya çıkmasını yaratan en temel etkenlerden biri ise özellikle üç yıl gibi -öncesi de var, Oslo süreci de var, 2008'den sonraki dönem de var- uzun bir dönem Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Önder Apo'nun demokratik siyasal yollarla Kürt sorununa çözüm arama yaklaşımı olmuştur. Hem paradigmasının gereği, hem de olabiliyorsa savaşla değil de demokratik siyasal yollarla çözme politikasının sonucu bu tür politik çabalar oldu. Bu çabaları görmek yerine, sanki sorunlar hemen demokratik siyasal yollardan çözülecekmiş, artık savaş olmayacakmış, mücadele olmayacakmış, bunun sonunda mutlaka müzakere, anlaşma, çözüm olacakmış gibi bir gaflete düştüler. Evet ateşkes, eylemsizlik, çatışmasızlık, müzakere ve görüşmeler olabilir ama bu hemen sonuç alınacağı anlamına gelmez. Bu konuda en somut örnek Sri Lanka'dır. Sri Lanka'da her şey çözülmüştü, anlaşma yapılmıştı. Tamiller'in dediklerinin hemen hemen hepsi kabul edilmişti. Bunlar kamuoyuna da deklere edilmişti. Üçüncü gözlemciler, yabancı heyetlerle de bunlar izlenmiş, bu anlaşmalara onların gözetiminde varılmıştı. Ama buna rağmen Sri Lanka devleti fırsatını bulunca bütün bunları yok sayarak saldırmıştır.

Özgürlük Hareketi'nin kadroları, çalışanları Türk devletine karşı, AKP'ye karşı mücadele vermesi gereken, bu konuda halkı, toplumu örgütlemesi, mücadele gücü haline getirmesi gereken kadrolar ve çalışanlar da tarihi bir gaflet yaşadılar. Süreci anlayacaklarına, kendilerini o andaki demokratik siyasal çözüm anlayışının, arayışının, görüşmelerin olduğu süreçteki yumuşak, çatışmanın olmadığı ortama uyan, tamamen kendini ona göre şekillendiren bir kadro ve çalışan gerçeğine göre konumlandırdılar.

Kadro sert bir mücadele sürecini öngörüp ona göre hazırlanmadı

Önder Apo ile yapılan görüşmelere de yanlış yaklaşıldı. Sanki süreç hep öyle gidecekmiş, savaş, çatışma, gerilim bir daha gündeme gelmeyecekmiş gibi tarz, üslup ve örgüt anlayışıyla olaylara naif yaklaşım gösterilmiştir. Bu gerçeklik şunu ortaya koymuştur; Önder Apo da okunmuyor, Özgürlük Hareketi de takip edilmiyor. Sanki Önder Apo'nun ve hareketin söyledikleri politika olarak görülüyor. Önder Apo *"Ya demokratik siyasal yoldan çözülür, o olmazsa daha şiddetli bir savaş olur, Kürtler kendi çözümünü kendisi yapar"* demiştir. Önder Apo ve Hareketimizin 'Kürt sorunu çözülmezse, bu durum savaşa da gider' yaklaşımı ciddiye alınmamıştır. Çözümsüzlük karşısında mücadele eden değil de sadece konuşan bir kadro ve çalışan gerçeği, ruh hali mi ortaya konulacak? Özyönetimlerin ilan edilmesi, bunlara devletin saldırması ve buna karşı gösterilen direniş sürecinde aslında böyle bir ruh hali içinde olunduğu, böyle bir gaflet durumunun yaşandığı anlaşıldı. Yine özyönetim ilan edilen alanların çeşitli alanlar tarafından yeterince desteklenmemesi de kadronun, çalışanın hep yumuşak ortama göre şekillenmesi, sert bir mücadeleyi öngören, bunu göze alan, buna kendini hazırlayan, buna göre bir örgüt, ilişki yaklaşımı kuran bir yaklaşımının olmadığını, böyle bir kadro ve çalışan ruh halinin olmadığını göstermiştir.

Herkes, 'Biz PKK'ye bağlıyız, Önderliğe ve Harekete bağlıyız, onun dediklerini yerine getiririz' demiştir. Ama Önder Apo'nun İmralı'da yürüttüğü çabalar sonuç almayınca ve daha sonra 2014'te aldığı savaş kararını pratikleştirip savaş başlatınca

ve buna karşı da Özgürlük Hareketi direniş gösterince kadroların, çalışanların bu duruma gereken düzeyde ayak uyduramadığı görülmüştür. Bu tarihi bir gaflettir. PKK kadro anlayışıyla, PKK'nin çalışan anlayışıyla, hatta PKK'nin yurtseverlik anlayışıyla uyuşmayan bir şekillenmenin bu dönemde ortaya çıktığı görülmüştür. PKK nasıl tarih sahnesine çıkmıştır, Önder Apo nasıl bir önderliktir, nasıl tarih sahnesine çıkmıştır? Önder Apo'nun, PKK'nin şekillendirdiği kadro gerçeği nasıldır, hangi kadro gerçeğiyle bugünlere gelmiştir, hangi kadro gerçeği ve çalışan gerçeğiyle başarılar elde edilmiş, bu örgüt büyümüş, bugün Ortadoğu'nun en güçlü siyasi gücü haline gelmiştir? Bunlar yeterince dikkate alınmamış, bundan giderek uzaklaşılmıştır. Giderek Önder Apo gerçeği, PKK gerçeği yerine, onun öngördüğü kadro ve çalışan gerçekliği yerine kendine göre bir kadro ve çalışan gerçekliği oluşmuş, şekillenmesi oluşmuştur.

Önder Apo hangi koşullarda ortaya çıkmıştır? İmkansızlıkların en had safhada olduğu, imkanların olmadığı, mücadele etme cesaretinin kalmadığı, mücadele etmeye cesaret edecek hiçbir verinin olmadığı, toplumsal yapının, çevrenin de mücadeleyi cesaretlendirici olmadığı bir dönemde Önder Apo, *"Kürdistan sömürgedir"* diyerek bu mücadeleye atılmıştır. Yani koşulların en zor olduğu dönemde başlamıştır. Önder Apo gerçeği, zor koşullarda mücadele etme, direnip, mücadele edip başarma gerçeğidir. Önder Apo kendini hiçbir zaman kolay mücadele dönemine göre hazırlamamıştır. Her zaman en zor koşullarda mücadeleye, ölüme, en zor koşullarda yaşamaya da hazırlanmış bir Önderlik ve PKK gerçeği vardır. Apocu grubun ortaya çıktığı ilk dönemde neredeyse kadro, çalışan, yurtsever ayırımı yoktur. Yurtseverler de kadro gibi çalışıyor, her türlü riske giriyordu. Yani riskten ve zorluktan kaçınma yoktu. Önder Apo böyle bir önderlik gerçeğiyle ortaya çıkmış, kendisini böyle şekillendirmiş, örgütünü ve yurtseverleri buna göre hazırlamıştır. O günden bugüne de zor koşullarda savaşan, mücadele eden bir kadro, çalışan ve yurtsever gerçeği yaratmıştır. Bu nedenle Kürdistan'da başarılar elde edilmiştir.

Kürt ve Kürdistan devriminin başarı tarzı, en zor koşullarda mücadele edip başarma tarzıdır. Kürdistan devriminin tarzı, her an zor koşullara hazırlanan, bunun içine giren, en zor koşullarda çalışıp, mücadele edip, yaşayıp bir şeyler yaratmak isteyen bir mücadele tarzıdır. PKK bu tarzı esas almıştır. Kolay başarı elde etmeyi esas almamış, hatta kolay başarıları tehlikeli, aldatıcı görmüştür. Normal yaşamı, kolay yaşamı, rahat yaşamı Kürdistan için bir kendini kandırma olarak görmüştür. Önder Apo, *"Sorun olmadığı, zorlukların önüme çıkmadığı zaman rahatsız oluyorum"* demiştir. Her zaman zorluk ve sıkıntı çıkacak. Böyle zorluklar ve sıkıntılar çıkıyorsa ve buna karşı mücadele ediliyorsa demek ki orada Kürdistan devriminin tarzı var, orada başarı gelebilir, orada gelişme yaşanabilir.

Önder Apo ve PKK Kürdistan devrimini böyle ele aldı. Çünkü Kürdistan devrimi gerçekten zordur. Bu zoru yaratan Ortadoğu gerçekleridir, Ortadoğu tarihidir ve Kürtler üzerinde sömürgecilik uygulayan Türk, İran ve diğer sömürgeci ülkelerin gerçeğidir. Bunlar Kürt'ü yok etmek, bitirmek istiyor. Dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen bir savaş tarzı uygulanıyor Kürtlere karşı. Bırakalım özgür ve demokratik yaşamı, varlığı bile kabul edilmiyor. Böyle bir yerde tabii ki büyük zorluklar içinde mücadele edilebilir. Her şey ağır bedellerle kazanılmıştır.

Kültürel soykırımcı sömürgeciliği 20. yüzyılın son çeyreğinde ve 21. yüzyılda yürütmek ancak faşizmle olur. Kürt gerçeği gibi bir durum dünyada hangi ülkede vardır? İşte bunu karakteri faşist olan ülkeler yapıyor. Bunlara karşı nasıl mücadele edilecek, nasıl sonuç alınacak? Bu da zor koşullara dayanarak, hep zor koşullarda mücadele ederek, kendisini rahata alıştırmayarak, hatta rahat bir durum varsa 'Bu yanlış bir durumdur, Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkelerde böyle rahat bir çalışma ortamı, mücadele ortamı varsa burada bir yanlışlık vardır, burada bir sapma vardır' demek gerekiyor. Önder Apo ve PKK mücadeleyi böyle ele almıştır. Ama görüyoruz ki, Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşam sanki rahat kazanılacakmış gibi bir ruh hali şekillenmiş. Bu,Türk devletini, Türk sömürgeciliğini tanımama, Türk sömürgeciliğinin psikolojik ve özel savaşının etkisine girmektir.

> **"Önder Apo'nun eleştirileri ve değerlendirmeleri özyönetim ilanlarıyla birlikte somutlaştı. Gerçeklik daha net, somut ortaya çıktı. Çünkü yakın zamana kadar sert bir mücadele durumu ortaya çıkmamıştı. 2011 ve 2012'de esas olarak sert mücadele dağlarda ve gerilla ile yürütüldü. Sert mücadele dağlardan şehre inmediği için şehirlerdeki kadromuzun, çalışanımızın durumu net açığa çıkmamıştı."**

Önderlik gerçeğini anlamadan bu hareketin kadrosu olunamaz

Türk devletine, Türk devletinin katliamlar temelinde yürüttüğü kültürel soykırımcı sömürgeciliğine karşı, bölgedeki gericiliğe karşı zor koşullarda mücadele etmeden Kürtlere nefes almayı bile yasak ederler. Bu gerçek ortadayken sanki rahat ortamda Kürtler hak kazanabilirmiş, rahat ortam var, bu rahat ortamda böyle de çalışabilir ve kazanabilirmişiz gibi bir gaflet içine girilmiştir. Böylelikle Önderlik gerçeğinden ve PKK gerçeğinden kopulmuştur. Bu nedenle Önder Apo 2013 yılında Bakurê Kurdistan ve Türkiye'deki kadro gerçekliğinin tüm çıplaklığıyla yüzümüze vurmuştur. 2013 Temmuzu'nda gönderdiği mektupta, 'Bakurê Kurdistan'da ve Türkiye'de iki PKK'li kadro bulamıyorum' demiştir. Özgürlük ruhunun yoksunluğundan bahsetmiştir. Bunlar ne anlama geliyor? Türk devletinin kültürel soykırımcı sömürgeciliğine karşı duracak, onunla mücadele edecek bir kadro gerçekliği yoktur. Bundan uzaklaşma vardır. Önder Apo'nun kastettiği budur.

> **"Özsavunma, örgütlü toplum, yaşamını her boyutta örgütlemiş toplum demektir. Özsavunma örgütlü toplumla güçlü olur. Ekonomik yaşamını, sosyal yaşamını, kültürel yaşamını, sağlığını vb kurumlarını örgütleyen toplum daha güçlü özsavunma yapar. Demokratik özerkliği Önder Apo'nun dediği gibi 9-10 boyutta örgütlemiş bir toplum özsavunmayı da daha güçlü yapabilir."**

Önder Apo ve PKK gerçeğini anlamadan; Önder Apo neden tarih sahnesine çıktığı, PKK'nin neden tarih sahnesine çıktığı, PKK'nin bugünlere kadar nasıl geldiği anlaşılmadan, özellikle Türk devlet gerçeği anlaşılmadan, Türk devletinin kültürel soykırımcı sömürgeci gerçeği anlaşılmadan tabii ki böyle bir devlete karşı özgürlük mücadelesi yürüten bir Hareketin kadrosu, militanı, çalışanı olunamaz. Doğru Kürt yurtseveri bile olunamaz. Önder Apo ve PKK, zaten 1970'lerde bu yanılgılara karşı ortaya çıkmıştır. Evet, 1970'lerde bu tür yanılgılar vardı. Sanki rahatlıkla Kürt sorunu çözülebilecekmiş, rahatlıkla Kürdistan'ın özgürlüğü kazanılabilirmiş gibi yanlış eğilim ve yaklaşımlar vardı. PKK bunlara alternatif olarak çıktı. 'Bu örgüt anlayışı, bu yaklaşım, bu kadro ve militan anlayışı ve bu rehavetle olmaz' dedi. 'Zor koşullara katlanmadan, en zor mücadeleyi göze almadan, zor koşullara karşı mücadele eden bir örgüt ortaya çıkarmadan, yoldaşlık ilişkisi ortaya çıkarılmadan, militanlık ilişkisi ortaya çıkarılmadan Kürdistan'da yaprak kımıldamaz' demiştir. Önder Apo'yu ve PKK'yi bu gerçeklik ortaya çıkarmıştır. Önder Apo'nun ve PKK'nin ortaya çıktığı bu gerçekliği görmek lazım. Bu görülmeden PKK militanı olunamaz, PKK çalışanı olunamaz, hatta Kürdistan'da özgürlük ve demokrasiyi kazandıracak yurtsever bile olunamaz.

TC Kürt'e karşı şekillenmiş bir özel savaş devletidir

Türk devleti Kürt'e karşı şekillenmiş bir özel savaş, psikolojik savaş devletidir. Bugün de Türk devletinin gerçeği budur. Bu nedenle PKK, Türk devlet gerçeğini, sömürgeciliği doğru anlayıp ona göre doğru bir örgüt, doğru bir militanlık ortaya çıkardığı için ayakta kalmıştır. Diğer örgütler sömürgeci devletin sertliği karşısında dağılmışlardır. 12 Eylül gelmiş, kılıcını çekmiş, en sert haliyle ortaya çıkmış ve bütün Kürt örgütlerini bitirmek istemiştir. PKK'yi de bitirmek istemiştir. En fazla zulmü de PKK görmüştür. Ama Önder Apo bu sert, kültürel soykırımcı devlet gerçeğine göre kendini hazırladığı için, ona göre bir örgüt anlayışı,militanlık anlayışıyla kadrolarını yetiştirdiği için 12 Eylül geldiğinde yıkılmamıştır.

Çünkü bu gerçekliğe hazır bir önderlik anlayışı, örgüt, kadro, militan, yurtseverlik anlayışı ortaya çıkarmıştır. Bu gerçekler bilinmeden Kürdistan'da nasıl PKK militanı olunacak, nasıl çalışan olunacak, nasıl yurtsever olunacak doğru anlaşılamaz. Türkiye demokratikleşmiş midir? Bölge demokratikleşmiş midir? Bırakalım demokratikleşmeyi, Kürt'ün varlığını kabul etmiş midir? Böyle bir Türkiye gerçeği yok. Evet, mücadelemiz gelişti, önemli mevziler kazandı, boyutlandı. Bunlar doğru. Bu nedenle mücadele biçimleri, yöntemleri değişti, zenginleşti. Psikolojik savaş da, özel savaş da eski kaba durumundan çıktı. Çünkü eski kaba özel savaşla, psikolojik savaşla bugünkü Kürt ve dünya gerçeğinde Kürtlere karşı mücadele veremezler, kaybederler. Bu gerçekliği görmemek tabii ki gafil olmaya götürür.

Kürtler tarihlerini, mücadele süreçlerini bilmezlerse, sömürgeci devletleri kavrayamazlarsa, sömürgeci devletin politikalarının ulaştığı aşamaları göremezlerse, buna karşı Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin nasıl mücadele verdiğini anlayamazlarsa tabii ki an'a cevap veremezler, an'ın devrimcisi olamazlar. Kendine göre olurlar. Kendine göre örgüt olmakla, kendine göre militan olmakla hiçbir yere varılamaz. Hele sömürgeci Türk devleti karşısında hiçbir yere varılamaz.

Türk devleti İmralı'da ve Oslo'da dialoğa girmek zorunda kalmışsa bu, Özgürlük Hareketi'nin gücü, mücadelesi, Önder Apo'nun büyük Önderlik çizgisi nedeniyledir. Önder Apo da, onlar da bir mücadele yürüttü. Biz de yürüttük, Türk devleti de yürüttü. Mücadele, özgürlük sadece savaşla kazanılmaz. Kürt sorunu çözülene kadar gerillanın da, silahlı direnişin de varlığı son bulmayacaktır. Ama tercihimiz sorunu demokratik siyasal yollardan çözmek oldu. Geçmiş süreçte Önder Apo'nun ve Özgürlük Hareketi'nin politik yaklaşımını anlamayan, kendini ateşkes ve çatışmasızlık ortamının yumuşak zeminine göre örgütleyen, buna göre şekillendiren, sert mücadele koşullarından tamamen uzaklaşan, buna kendini hazırlamayan bir yaklaşım gaflet durumu ortaya çıkmıştır. Bunu Önder Apo İmralı'da görmüş ve 2013'te dile getirmiştir. Önder Apo 2013 yazında gönderdiği mektupta 'Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de iki PKK'li bulamıyorum, özgürlük ruhu kalmamıştır' dedi. Bundan da Haretimizi ve PKK yönetimini sorumlu tuttu. Bu nedenle PKK yönetimi çok köklü bir eleştiri ve özeleştiri sürecinden geçti. Kapsamlı ve sarsıcı bir eleştiri ve özeleştiri süreci oldu.

Önder Apo PKK'nin de mücadeleye yeterince hazır olmadığını, var olan imkanların yüzde birini bile mücadele için kullanmadığını, imkanları mücadele için kullanmak yerine imkanlar üzerinde zaman geçirildiğini söyledi.

Önder Apo'nun eleştirileri ve değerlendirmeleri özyönetim ilanlarıyla birlikte somutlaştı. Gerçeklik daha net, somut ortaya çıktı. Çünkü yakın zamana kadar sert bir mücadele durumu ortaya çıkmamıştı. Ya da 2011 ve 2012'de esas olarak sert mücadele dağlarda ve gerilla ile yürütüldü. Sert mücadele dağlardan, şehre inmediği için şehirlerdeki kadromuzun, çalışanımızın durumu net açığa çıkmamıştı.

Özyönetim ilanlarıyla birlikte Türk devletinin azgınca saldırması karşısında kadro gerçeği ve çalışan gerçeği daha net ortaya çıktı. Özyönetim ilanlarıyla birlikte kadromuzun, çalışanımızın böyle bir mücadeleye hazır olmadığı görüldü. Yıllarca görüşmelerin olduğu ortamda, yumuşak ortamda çalışmalar yürütülmüş. Yine bu çalışmaların önemli bir bölümü de seçim çalışması olmuş. Bu nedenle de özyönetim hamlesi gibi sert bir mücadele ortaya çıktığında buna uyum gösterilemedi. Sanki Türkiye'de demokrasi varmış, demokrasi içinde siyasal mücadele yürütülürse sonuç alınabilirmiş gibi hareket edilmiş, buna göre şekillenilmiştir. Bir nevi seçim kadrosu olmuş; seçim propagandası yapan, buna göre örgütlenen bir kadro haline gelinmiş.

Kuşkusuz demokratik siyasal mücadele de mücadelenin bir parçasıdır ama Kürt özgürlük mücadelesi gerçeğinin sadece bir parçasıdır, bir boyutudur. Türkiye'nin demokratikleşmediği, hala Kürt'ün inkar edildiği bir ortamda mücadelenin sadece yasal partiyle yürüyeceğini, sadece seçime girerek Kürt sorununda çözüm geleceğini sanmak gerçekten de büyük gaflettir. Ne Önder Apo ne de Özgürlük Hareketi böyle bir şey söylememiştir. Önder Apo tek bir gün silahların bırakılmasından söz etmemiştir. Silahlı mücadelenin bırakılacağını söylememiştir. Kuşkusuz 'Türk devleti şu adımları atarsa silahlı mücadele son bulur' demiştir. Ama bu, Kürt sorununun çözümü temelinde söylenen bir sözdür. Tabii ki Kürt sorunu çözüldüğünde, Türkiye demokratikleştiğinde Türk devletine karşı silahlı mücadele yürütmenin bir anlamı kalmayacaktır. Ancak mevcut durumda böyle bir şey yoktur. Türk devleti böyle bir noktaya gelmemiştir.

Tabii ki demokratik siyasal mücadele Kırk yıllık mücadelenin yarattığı değerler var, Türkiye'de onlarca yıldır yürütülen demokrasi mücadelesi var. Bu AKP'nin yürüttüğü mücadele değildir; Kürtlerin ve demokrasi güçlerinin yürüttüğü mücadeledir. Demokrasi güçlerinin mücadelesiyle, birikimiyle böyle bir seçeneği de gündeme getirmesi ihtimal dahilindedir. Ama bir ihtimaldir. Bu da ancak mücadeleyle olabilecek bir durumdur. Demokrasi de, demokratik mücadele de öyle kolay değildir. Dünyada en ufacık demokratik adım bile gerilimlerle, çatışmalarla ortaya çıkıyor. Egemen güçlerin kendiliğinden demokratlaştığı, demokratik adımlar attığı yer yoktur, batıda bile böyle bir şey olmamıştır. Türkiye gibi Kürt inkarcısı, bütün farklılıkları yok etmek isteyen, ezmek isteyen, hem de milyonlarca nüfusu olan toplumu ezmek isteyen bir ülke açısından tabii ki demokrasi mücadelesi daha da sert geçecektir ve bedelleri ağır olacaktır.

En büyük siyaset ustası Önder Apo'dur

Türk devleti sert bir savaş kararı almıştır. Hem Kürt Özgürlük Hareketi'ni hem de demokrasi güçlerini ezme kararıdır bu. Bu açıdan mücadele hem demokrasi güçleri alanında hem de Kürt Özgürlük Hareketi alanlarında, savaş da dahil sert biçimde geçecektir. Türkiye'deki sömürgeciliğe karşı mücadele diyalektiğinin, Türkiye'yi demokratikleştirme diyalektiğinin böyle olması gerektiğini herkesin görmesi gerekmektedir.

Şu açık değil mi? Önder Apo'dan daha makul yaklaşan bir Önderlik var mı? Önder Apo'dan daha makul siyaset izleyen, politika izleyen, esneklik gösteren başka bir önderlik var mı, başka bir kişilik var mı? Kürt sorununda hem Kürt'ü temsil edecek, sorunu çözmek isteyecek, bunun parçası olacak, hem de Önder Apo kadar makul yaklaşacak bir önderlik var mı, bir kişilik ve siyasetçi var mıdır? Önderlik bile İmralı koşullarında çözemediyse, Türkiye'ye adım attıramadıysa bu ne anlama geliyor? Önder Apo'nun yapamadığını biz yapamayız. Önder Apo'nun yapamadığını hiç kimse yapamaz. HDP de yapamaz, başka bir güç de yapamaz. Çünkü herkes de takdir eder ki en büyük siyaset ustası Önder Apo'dur. Çünkü 43 yıldır en zor koşullarda Türkiye'de, Ortadoğu'da ve zorun da zoru zindan koşullarında siyaset yapmıştır. Bu Önderliğin adım attıramadığı, çözüm geliştiremediği Türk devlet gerçeğini herkesin doğru anlaması gerekiyor.

Önder Apo görüşme yaparken bile her zaman şunu söylemiştir; 'Kürtler kendini örgütlemeli! Ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel, her alanda kendini

örgütleyerek demokratik toplum olmalı, kendi işlerini kendi görmelidir' demiştir. Ama kadrolarımız bunu bile yapmamıştır. Bu konuda bile ciddi adım atmamışlardır.

Önder Apo, demokratik özerkliğin ve yerel demokrasinin inşa edilmesi gerektiğini, özyönetimlerin oluşturulması gerektiğini söylemiştir. Bunlar 2005'ten beri söylenmiştir. Kadrolara, çalışanlara, tüm ilgili kurumlara talimat olarak söylenmiştir. Bu görev verilmiştir ama bu görev de yerine getirilmemiştir. Çoğu yerde meclisler kurulmuş, komün kurulmuş ama içi doldurulamamıştır. Peki bu niye yapılmamıştır? Nedeni şudur; her şey Önderlikle yapılan görüşmelere, seçimdeki şu kadar oya bağlanmıştır. Bu nedenle toplumun örgütlenmesi, demokratik özerkliğin inşası, özyönetimin gerçekleştirilmesi üzerinde yoğun bir örgütlenme ve çaba gösterilmemiştir. Bırakalım şu andaki sert çatışmaya ve mücadeleye hazır olunması, Önder Apo'nun İmralı'daki görüşmeler temelinde yarattığı, yine bizim eylemsizlik ve çatışmasızlık ortamında yarattığımız siyasal ortam bile değerlendirilememiştir. Demokratik konfederal temelde kendini sistemleştirip kendi ihtiyaçlarını karşılayacak bir inşa gerçekleştirilememiştir. Olsaydı şimdi Demokratik Özerklik ilanları daha güçlü olurdu, daha etkili ve daha yaygın olurdu.

Özsavunma toplumun yaşamını her boyutta örgütlemesidir

Özsavunma, örgütlü toplum, yaşamını her boyutta örgütlemiş toplum demektir. Özsavunma örgütlü toplumla güçlü olur. Ekonomik yaşamını, sosyal yaşamını, kültürel yaşamını, sağlığını vb kurumlarını örgütleyen toplum daha güçlü özsavunma yapar. Örneğin toplumsal ekonomi örgütlenmediği için şu anda özyönetim direniş alanlarında toplumun ihtiyacını karşılamada sıkıntılar çıkıyor. Demek ki örgütlü toplum, demokratik özerkliği Önder Apo'nun dediği gibi 9-10 boyutta örgütlemiş bir toplum özsavunmayı da daha güçlü yapabilir. Bugün sorunlar çıkıyorsa bu gerekli örgütlenmeler yapılmadığı içindir.

Düşman özyönetimler ilan edildiğinde çok şiddetli saldırdı. Bazı özyönetim ilan edilen yerler düşmanın saldırıları karşısında zorlandı. Neden? Çünkü meclisler ve komünler güçlü örgütlenmemiş, sağlık, ekonomi, kültür ve eğitim altyapısı yok. Yine özsavunma bilinci zayıf. Bu konuda kesinlikle sorumluluk kadrolarda, çalışanlardadır.

Demokratik siyasal alanda ve Türkiye demokrasi güçlerinde ortaya çıkan zayıflıkların ve gevşek tutumların sorumlusu kesinlikle Hareketimizin kadroları, sempatizanları ve çalışanlarıdır. Bunların kendini sorumlu görmesi gerekiyor. Öyle ki bazı özyönetim ilan edilen alanlarda yönetimde olan kadrolar sağlam duramamışlardır. Düşmanın saldırıları karşısında paniğe girmişlerdir. Düşmanın saldırıları karşısında bu saldırıları göğüsleyecek bir irade ortaya koyamamışlardır. Bunun nedeni yaşadıkları şekillenmedir. Bu şekillenme devrime ve devrimci mücadeleye göre olmadığından, böyle sert bir devrimci mücadeleyi karşılayacak duruşta olmamışlardır. Biz yıllarca bunu değerlendirdik, sistemiçileşme dedik. Evet, Türkiye'deki kadrolarımızda ister bilincine varılsın ister varılmasın, objektif olarak sistemiçileşme vardır. Sistemiçileşme kadroyu önemli düzeyde etkilemiştir. Sisteme göre yaşama, sistemin ölçülerine göre yaşam var. Devrime göre şekillenmeyen, 24 saatini devrime, halkın özgürlük ve demokratik yaşamına kilitlemeyen kadro duruşları, çalışan ve yönetim anlayışları var. Bunların görülmesi gerekiyor. Bunlar görülmeden, geçmiş dönemde ortaya çıkan yanlış kadro şekillenmeleri doğru anlaşılmadan, bu konuda eksiklikleri ve yetersizlikleri görüp doğru kadro ve çalışan anlayışına, doğru yurtseverlik anlayışına ulaşmadan düşmanın saldırıları karşısında her zaman zorlanma yaşanacaktır. Türk devletinin saldırıları, kültürel soykırımcı sömürgeciliğin saldırıları ancak gerçek anlamda PKK kadrosuyla, PKK çalışan ve PKK'nin yurtseverlik anlayışıyla karşılanabilir.

PKK çıktığında bütün ölçüleri yükseltmiştir. Kadroluk ölçülerini, çalışanların ölçülerini, yurtseverlik ölçülerini yükseltmiştir. Hepsini yükselterek Türk devletinin her türlü saldırılarına karşı bugüne kadar ayakta kalmasını bilmiştir. Bunu, ölçüleri yükselterek yapmıştır. Eğer kadro, sempatizan, çalışan ve yurtseverlik ölçüleri yükseltilmeseydi bugün Türk devleti karşısında ayakta kalınamazdı. Bugün Kürdistan halkı savaşan ve direnen halk gerçeğine kavuşmuşsa, yurtseverlik ölçülerinin yükseltilmesinden dolayıdır. Ama yurtseverlik ölçülerinin yükseltilmesi ilk başta kadro ölçülerinin yükselmesiyle olur. Kadro ölçüleri yükselecek ki yurtseverlik ölçüleri de yükselsin. Kadro ölçülerinde düşme oldu mu, yurtseverlik ölçülerinde de düşüş yaşanır. Bu bakımdan halkımızdaki, yurtseverlerdeki, siyasal alandaki bütün yanlışlıklarda Özgürlük Hareketi'nin kadroları, çalışanları kendini sorumlu görmek durumundadır.

Saldırılara cevap vermek büyük özgürlük ruhu ile mümkündür

Önder Apo özgürlük ruhunun eksikliğinden bahsetti. Ne kadar özgürlük ruhu var? Gerçek demokrasi ruhu ne kadar var? Türk devleti özgürlük iradesini kırmak, demokratik kazanımları yerle bir etmek, ezmek istiyor. Gerçek bir özgürlükçü ve gerçek demokrat olmadan tabii ki bu saldırılara karşı cevap verilemez. Kültürel soykırımcı Türk devletinin saldırılarına cevap vermek ancak büyük özgürlük ruhuyla, özgürlük düşmanı, demokrasi düşmanı güçlere karşı büyük öfke duymayla, bu öfkeyi militanlığa ve direnişe çevirmeyle olur. PKK'de militan gerçeklik böyle bir sömürgeci anlayışla, politikayla yan yana yaşamayı kabul etmez.

Kuşkusuz kırk yıllık mücadeleyle Kürdistan halkı çok değişmiştir. Özgürlük iradesini açığa çıkarmış, demokrasi ve özgür yaşamak da isteyen bir halktır artık. Önder Apo'ya ve PKK'ye bağlılık vardır. Artık kendi kimliği ve kültürüyle yaşamak istiyor. Ama bu halk gerektiği kadar örgütlenmemiştir. Bu halkın her alanda örgütlendirilmesi zayıf kalmıştır. Halk zaman zaman yürüyüşlere, mitinglere çağrılıyor, ondan sonra tekrar evine gidiyor. Örgütlü toplum haline gelmemiştir. Bu nedenle bugün özyönetim direnişinin olduğu alanlara büyük saldırılar olmasına rağmen, Kürdistan toplumu örgütlü topum haline getirilemediği için gerektiği kadar harekete geçirilemiyor, mücadele içine sokulamıyor.

Halk son yıllarda yumuşak mücadeleye alıştırılmış. Seçimden seçime oy veren bir yurtseverlik ortaya çıkarılmış. O konuda da bir zafiyet var. Toplumdaki eksikliği, yetersizliği de kendi eksikliğimiz ve yetersizliğimiz olarak göreceğiz. Önderliğe bağlı, partiye bağlı, bu çizgiye bağlı, bu çizginin doğruluğuna inanıyor, özgür ve demokratik bir yaşam istiyor ama bunun gerektirdiği sert mücadeleye giremiyorsa bu, ilk önce zihniyet konusunda, kadrolarımızdaki ve çalışanlarımızdaki yetersizliktir; ikincisi de toplumun yeterince örgütlü kılınamamasıdır. Bu gerçekliğin bütün örgüt yapısı tarafından görülmesi gerekiyor. Çalışanların ve yurtseverlerin de görmesi gerekiyor. Halk özyönetim ilan etmiş, savaş var, hala bazı kadro ve çalışanımız bunu geçici görüyor. Çünkü AKP'nin politikasını anlamamış, sanki 1 Kasım seçimlerinden sonra ya da bir süre sonra durum değişecek. Özyönetim hamlesi taktik olarak görülüyor. PKK'nin, AKP'nin saldırılarına karşı yürüttüğü savaş bir taktik savaşı olarak görülüyor. Bu büyük bir yanılgıdır. Karşı tarafın ezme amaçlı stratejik bir saldırısı var. Buna karşı direniş de stratejiktir, uzun vadelidir.

Türk devleti böyle şiddetli bir savaşı ne kadar uzun süre sürdürebilir, ne kadar dayanır o ayrı bir konu. Çünkü Kürt sorununu çözemeyen, Kürt halkına bu düzeyde şiddetli saldıran Türk devleti dağılır, dağılmak zorunda kalır. Bu açıdan bir on yıl daha bu savaşı sürdüremez. Ama şu andaki kararı savaştır, irade kırmaktır, ezmektir. Türk devleti 'Kürt'ün beynine, evine, sokağına ben hakim olacağım. Hiçbir yerde örgütlü Kürt'ün iradesi olamaz! Hücrelerine kadar, ruhuna kadar ben hakim olacağım' diyor. Bu nedenle de özyönetimlere şiddetli saldırıyor. Ama kadromuzun bu saldırıya yeterince hazır olmadığı görülmüştür. Hazır olmadığı için de özyönetim ilan edilen yerlerin etrafında bir direniş çemberi yaratılamamıştır. Bu kadar ağır saldırılara rağmen hala özyönetim alanlarına verilen destek yetersizdir. AKP'nin saldırgan politikalarına karşı yürütülen mücadele yetersizdir. Hem kesintilidir, hem de istenen düzeyde etkili değildir. Bu durumun kesinlikle aşılması gerekiyor. Bu durum da kesinlikle örgütümüzün, kadromuzun ruh halidir. Sert, uzun süreli mücadeleye hazır değil. Temposu ve tarzı zayıf. Halkı örgütleyerek mücadele yürütme duruşu zayıftır. Örgütlülük duruşu zayıftır. Bir PKK kadrosu eskiden bir yere gittiği zaman özgürlük ruhu, militanlık ruhu götürürdü. Bir rüzgar estirirdi. Gittiği yeri hemen örgütlerdi. En zor koşullarda mücadele edecek biçimde kendini ve toplumu hazırlardı. Hiçbir PKK'li, hiçbir PKK çalışanı kolay mücadeleye hazırlanmamıştır; kolay mücadele beklememiştir. Rahat ve kolay mücadele bekleyen, bu ruh haline giren Özgürlük Hareketi kadrosu ve çalışanı olamaz. Kürt yurtseveri de böyle olamaz.

Zor koşullarda savaşacak halk gerçekliği yaratılmalıdır

Önderlik niye büyümüştür? Kürdistan koşulları zor olduğu için büyümüştür. Önderliğin çok büyük Önderlik olmasını sağlayan, Kürdistan devriminin zorluklarıdır. Bu zorluklar içinde mücadeleye atılmış, örgütü böyle geliştirmiş, her anı nefes nefese mücadeleyle geçmiş ve böyle büyümüştür. Zindanda da mücadelesini sürdürmüştür. Zindanda hiçbir saniye bile kendini bırakmamış, gevşetmemiştir. Orada da sürekli yoğunlaşmıştır. Her saniyesi yoğunlaşma içindedir. Kendisiyle büyük bir mücadele içindedir. Fiziğini, beynini, bütün kapasitesini zorluyor. Önder Apo başından beri böyle bir tarzla Önderlik yaptığı için büyümüştür. PKK militanları bu nedenle en fedai militanlardır. Fedailiğin zirvesine çıkmışlardır. Zor koşullarda mücadele etmeden PKK militanlığının, gerillanın ayakta kalması mümkün değildir. Sıradan gerilla olsaydı şu anda DAİŞ karşısında ayakta kalınabilir miydi? DAİŞ karşısında Önderlik çizgisinde yetişen, Önderliğin düşüncelerini biraz alanlar savaşıyor. Biraz Önderliğe bağlılık ve çizgisini esas aldıklarında fedaice savaşıyorlar. Bu yönüyle ilk önce nerede yaşadığını bilmek lazım. Bu açıdan Önderlik "İlk önce kendini bilmek lazım" diyor. Kendini bilmek demek ne demek? İçinde yaşadığı toplumla, savaştığı güçle birlikte kendini bilmektir. Bir bütün olarak kendini iyi tanımaktır. Kendisinin nasıl olması gerektiğinin farkına varmaktır.

Herkesin şunu bilmesi gerekiyor; Türk devletinin inkar ve imha politikası Kürt Özgürlük Hareketini ezmek istiyor, Kürt halkının iradesini kırmak istiyor. Sistemin etkilerini üzerinden çıkarıp, sistemiçileşmeden kurtarıp Önder Apo çizgisinde PKK militanlığında kadro, çalışan olmaya ihtiyaç var. Önder Apo'nun, PKK'nin yükselttiği ölçülerde bir yurtseverlikle bu mücadeleye atılmaya ihtiyaç var. Böyle bir saldırı karşısında bu saldırıları kıracak savaşan halk gerçekliğine ihtiyaç var. Zor koşullarda mücadele edecek, savaşacak halk gerçekliğine, direnecek halk gerçekliğine ihtiyaç var. En zor savaş koşulları ortamında mücadele edecek, en zor savaş koşullarında kendini örgütlü kılacak, yaşayacak, yaşatacak, mücadele edecek bir halk gerçekliği ortaya çıkarmadan sömürgeci Türk devletinin saldırıları boşa çıkarılamaz. Bu açıdan Önder Apo Kobanê'de çok öfkelendi. 'Zamanında niye tedbir alınmadı?' diye. Kobanê'de savaşan halk gerçekliği niye ortaya çıkarılmadı? Bütün halk niye savaşa göre hazırlanmadı? Önderlik buna öfkelenmiştir. DAİŞ'in Kobanê kapılarına dayanmasına öfkelenmiştir. Bırakalım Kobanê'nin yerle bir edilmesini, yıkılmasını; 'Köyleri aşıp DAİŞ Kobanê'ye nasıl geldi', demiştir. Savaşa göre örgütlendirilmediği için! En sert savaşa göre

hazırlık yapılmadığı için Kobanê o duruma düştü, kuşatıldı. Özcesi, Önderlik DAİŞ'in Kobanê'ye yaklaştırılmasını bile kabul etmemiştir.

Kürtler Ortadoğu'da en zor koşullarda direnmesini bilmeden, böyle bir militan ve halk gerçekliğine ulaşmadan özgürlüğü ve demokratik yaşamı hak edemezler. Gerekirse bir cepheden değil, birçok cepheden savaşmayı bilecekler. Bunu göze almadan Ortadoğu'da özgür ve demokratik yaşamı güvenceye almak zordur. Ortadoğu'da hala sadece Türk devleti değil, diğer devletler bile fırsatını bulsa Kürtleri bir kaşık suda boğarlar. Bu nedenle Kürtlerin en zor koşullarda savaşa hazır olması lazım. Ama ilk önce kadrolar bunun bilincine varacaklar. Kadrolar ve militanlar diyecek ki, 'Biz en zor koşullarda savaşarak özgürlüğü hakkedebiliriz'. Sistemiçileşerek, rahat koşullarda mücadele edileceğini sanarak, konformist bir yaşam içinde kalarak Kürdistan'da kimse özgürlük ve demokrasi kazanamaz. Özgürlük ve demokrasi sağlanana kadar tüm Kürt kuşakları, yaşlısı-genci, kadını, çocuğu böyle bir savaşan halk gerçekliğine uymak durumundadır.

Demokratik zihnihet gelişmeden çözüm gelişmez

Kadro da kendini böyle eğitecek, çalışan da kendini böyle eğitecek, halk da kendini böyle eğitecek. Demokratik siyasal alanda çalışanlar da kendilerini ancak böyle eğitirlerse, bu bilinçte olurlarsa o zaman rollerini oynayabilirler.

Çünkü onlar da özyönetim ilan edildiği zaman anlayamadılar, gevşek yaklaştılar. Gençlere, 'Direnmenize gerek yok' deme gafletini bile gösterdiler. Çünkü Türk devletinin savaşını anlayamadılar. Türk devletinin savaşını anlayamadıkları için '80 milletvekiliyle bu sorunu çözebiliriz' dediler. Öyle bir durum yok. Evet, Türkiye'de demokratik siyaset de bu mücadelenin bir parçası olmalıdır. Gerçekten daha şiddetli savaşlara girmeden bu sorunun çözülmesini sağlayacak bir mücadele yürütülmesi de önemlidir. Demokrasi güçleri mücadele ederse tabii ki sorunun çözümünü yakınlaştırırlar. Ama Türk devletini tanımadan, mecliste şu kadar milletvekili olduğunda sorunun çözüleceğini sanmak büyük bir yanılgıdır. AKP'nin zihniyeti mi değişmiş? CHP'nin zihniyeti mi değişmiş? MHP'nin zihniyeti mi değişmiş? 80 değil, 100 milletvekili olsan bile zihniyet değişmediği için, çoğunluk dediğini yaptırır. Zaten Erdoğan her gün, 'Azınlığın diktatörlüğünü mü yaşayacağız' demiyor mu? 'Tabii ki çoğunluğun dediği olacak' demiyor mu? Kürtlerin dediğini kimse yapar mı? Demokratik anlayış olmaz, demokratik zihniyet gelişmez, böyle bir anlayışa varılmazsa gerçekten Kürt sorununu çözerler mi? Bırakalım Kürt sorununu demokratik yollardan çözmeyi, 7 Haziran seçimlerine bile tahammül etmediler. 7 Haziran seçim sonuçlarına tahammül etmeyenler sadece meclisteki milletvekilleriyle sorunları nasıl çözecekler?

> **"Bugün Kürdistan'da devrimci bir hamle gerçekleştirilmiş bulunmaktadır. Bu bir halk savaşıdır, halkın devrimci savaşıdır. Artık halk devreye girmiştir. Kırk yıllık mücadele var, bu mücadeleyi sonuca götürmek istemektedir. Kendi özyönetim taleplerini, özgürlük taleplerini somut ve net ortaya koymaktadır. Yaşanan bir çatışma değil, bir siyasi müdahaledir."**

7 Haziran seçim sonuçlarına tahammül etmeyen devlet nedir, AKP nedir bu soruyu sormak ve ona göre AKP'yi ve devleti değerlendirmek gerekmiyor muydu? Ama bunlar değerlendirilemedi. Bu bakımdan özyönetim hamlelerini anlayamadılar. Şimdi anlama var, demokratik özerklik biçiminde taleplerini ortaya koydular. Halka yönelik saldırılara karşı çıkıyorlar, AKP'nin saldırılarına karşı bir duruş gösteriyorlar. Bu tabii olumlu bir gelişmedir ama zamanında gösterilseydi AKP bu kadar cesaretlenmezdi. AKP bu kadar saldırgan olmazdı. Zamanında önlenebilirdi. Halkın iradesini kırmaya çalışan saldırılar da bu kadar mesafe alınmazdı. Kürdistan'daki diğer bütün alanlar daha erken ayağa kalkabilirdi. Ama demokratik siyasal alan da Türk devlet gerçeğini, AKP gerçeğini, sömürgeci gerçeği iyi anlamadığı için AKP'ye karşı mücadele edememiştir. Türk devletinin bu saldırgan politikalarına karşı aktif olamamıştır. Demokratik siyasal alanın son dönemde ortaya koyduğu tutum önemlidir. Ama bu konuda da gelgitler yaşanmaktadır. Hala AKP'nin yumuşayacağı beklentisi vardır. Sanki biraz yumuşak davranılırsa yeniden 7 Haziran öncesi gibi çözüm süreci başlarmış gibi yaklaşımlar görülmektedir. Bazı çevreler sürekli demokratik siyaset alanını bu yönlü etkileyip gevşek ve halkın mücadelesini gevşeten tutumlar içine sokmak istiyorlar. Aslında devlet ve AKP içindeki belirli kesimler de şantajla, tehditle, baskıyla demokratik siyaseti kararlı ve mücadeleci duruşundan alıkoymak istiyorlar. Halbuki artık AKP'ye karşı net ve açık tutum konulmadan ve mücadele yükseltilmeden yeni bir durum ortaya çıkmaz. 7 Haziran öncesine benzer bir durumun ortaya çıkması için bile büyük bir mücadele gerekiyor. AKP'nin ve devletin savaşla bu sorunu çözemeyeceğinin gösterilmesi gerekiyor. Kaldı ki artık mücadeleyle yaratılacak yeni bir durum çözüm aşaması olabilir. Artık diyalog ve benzeri şeylerin zamanı geçmiştir. Savaştan ve ezme politikasından vazgeçildiğinde çözüm gelebilir. Bu açıdan şu anda yürütülen mücadelenin geliştirilmesi ve sonuca götürülmesi gerekiyor. Özellikle halkın mücadeleye daha etkin katılımının sağlanması gerekiyor. Ancak böyle bir mücadele şiddetli savaşı ve ölümlerin çok olduğu bir savaşı önleyebilir. Halk devreye girip devrimci halk savaşıyla mücadeleyi sonuca götürmede gelişme yaratırsa ancak o zaman şiddetli ve uzun süreli bir savaşın önüne geçilmiş olur. Bu açıdan halkın mücadelesini ve direnişini gevşeten her yaklaşım savaşın daha şiddetli ve uzun sürmesine hizmet etmekten başka bir iş görmez. Bunu hem tüm demokrasi güçlerinin, hem de demokratik siyasetin çok iyi bilmesi gerekiyor.

Kuşkusuz bunda Bakurê Kurdistan'daki kadroların, çalışanların ruh halinin payı büyüktür. Kadrolar ve çalışanların AKP'ye, Türk devletinin sömürgeci politikalarına doğru yaklaşmaması bu saldırıların ne anlama geldiğini, AKP'nin neyi amaçladığını, AKP'nin bu saldırılarına karşı nasıl bir örgüt, nasıl bir yönetim, nasıl bir militanlık olması gerektiğini kendi gerçeklerinde ortaya koymaması; bu zayıf, gevşek durumlar doğrudan demokratik siyaseti de etkilemektedir, halkı da etkilemektedir.Devrimin artık bir özyönetim hamlesi başlatılmıştır. Bu bir özgürlük devrimidir, demokrasi devrimidir. Sadece Kürdistan'ı değil, Türkiye'yi ve Ortadoğu'yu demokratikleştirme devrimidir. Artık Kürt sorunu ya çözülecektir ya çözülecektir. Eskisi gibi yıllarca görüşme olacak, diyalog olacak, müzakere olacak, bu dönemler geçmiştir. Ya Kürt sorunu çözülecektir, ya da Kürt halkı bu özgürlük devrimini mücadeleyle sonuca götürecektir. Kendi çözümünü kendisi gerçekleştirecektir. Böylesi bir sürece girilmiştir. İnişleri çıkışları olabilir ama bu mücadele kesintisiz sürdürülecektir. Bütün kadroların, çalışanların ve halkın buna göre hazırlanması gerekir. Öyle yeniden görüşmeler başlayacak, diyalog başlayacak, rahat ortam olacak, biz de rahat oturacağız yanılgılı ruh haline kimse kapılmamalıdır. Artık sorunun çözümü için final sürecidir. Özgürlük Hareketimiz için de böyledir, halkımız için de böyledir, demokratik siyaset için de böyledir, Türkiye'deki bütün örgütsel kurumlarımız için de böyledir. Bütün güçlerimizin böyle bir özgürlük mücadelesine kilitlenmesi gerekiyor. Evet, düşmanın saldırıları ağır olacak. Daha şiddetli saldıracak. Ama düşman gerçeği, devlet gerçeği budur. Halk düşmanıdırlar, demokrasi düşmanıdırlar, özgürlük düşmanıdırlar. Bu kırılmadan özgürlük ve demokrasiyi gerçekleştirmek mümkün değildir. Bu açıdan mevcut gevşek durumun kesinlikle aşılması gerekiyor. Herkesin militanlaşması gerekiyor. Kadrosundan yurtseverine kadar herkesin bu zor mücadeleye hazırlanması, adapte olması gerekiyor.

> **"Kadro, çalışan ve demokratik siyasetçi her şeyi kendinde arayacak. Halkımız her şeye hazırdır ve her şeye girebilir. Halkta eksik çıkmışsa bunu örgüt yaratmıştır, kadro, demokratik siyasetin duruşu yaratmıştır. Bu açıdan son yıllarda sistemiçileşen örgüt, kadro gerçeğini görmek, PKK militanlığı ve Önderlik gerçeğinden uzaklaşmaların görülüp herkesin kendisini gözden geçirmesi gerekiyor."**

Yaşanan savaş son savaştır

Önderlik savaşan halk gerçekliğine dikkat çekti. Halk da kendini hazırlayacaktır. Bu mücadele halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesidir. Partimiz öncülük yapacaktır, kadrolar öncülük yapacaktır ama halk da bu mücadele içinde yer alacaktır. Evet, bütün eksiklikleri ve yetersizlikleri biz örgüt olarak kendimizde görüyoruz. Sadece Bakur'daki kadroda görmüyoruz. Bakur'daki ve Türkiye'deki kadronun eksikliği ve yetersizliği de bize aittir. Biz zamanında bu yetersizlikleri ve eksiklikleri görüp gideremedik. Gidermeye çalıştık ama yetmedi. Önder Apo 2013 yılında çok ağır eleştiriler yapmasına rağmen biz bu düzeyde bir müdahale ve tedbir geliştiremedik. Önder Apo'nun talimatlarını yerine getiremedik. Bu konuda özeleştiri verebiliriz. Ama artık gelinen aşamada herkes yaşanılan mücadelenin bir taktik ve geçici bir durum olmadığını görmelidir. Önder Apo, 'Ya bu sorun çözülür ya da şiddetli savaş gelişir' dedi. Savaşın gelişmemesi için en makul yaklaşımı gösterdi ama olmadı. Bir yönüyle şu anda yaşanan savaş son savaştır. Türk devleti ezmek istiyor, biz ise bu ezme politikasına karşı Kürt Özgürlük Hareketi'nin ezilemeyeceğini, halkın özgürlük iradesinin kırılamayacağını, Türk devletinin tek yolunun Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını kabul etmek olduğunu göstereceğiz. Artık mücadele budur. Bu ya kabul edilecektir ya da edilecektir. Artık orta yol yoktur. Geçmiş dönemdeki rehavet ortamı, o sadece seçimlerde oy verme, belediye başkanlığını kazanma, milletvekilliğini kazanma dönemi bitmiştir. Evet, yine demokratik mücadele yürütülür, demokratik siyasal mücadele yürütülebilir, demokrasi güçleriyle ortak mücadele yürütülebilir ama artık onunla çözülecek, onunla sonuç alınacak gibi bir yaklaşım gaflettir. Çünkü AKP'nin, CHP'nin, MHP'nin demokratik zihniyeti yoktur. Hala tek millet, tek vatan, tek bayrak, tek devlet, tek tek... deniliyor. Anayasanın şu bu maddeleri, deniliyor. Yani Kürt'e hak yok, irade yok, özgürlük yok deniliyor. Demokrasi yok deniliyor. Bunun karşısında mücadele etmekten başka yol yoktur.

Artık özel savaşla, psikolojik savaşla Kürt'ü aldatmak, oyalamak da mümkün değildir. Evet, geçmiş dönemde AKP'nin böyle politika izlediğini görüyor, biliyorduk ama yine de devleti ve toplumu hazırlamak için görüşmeler ve demokratik siyasal mücadele yürütüyorduk. Fakat Önder Apo'nun bütün çabalarına, Hareketimizin, demokratik siyasal alanın bütün çabalarına rağmen AKP demokratik siyasal çözüme gelmedi. Kürtlerle anlaşıp, Kürt sorununu çözüp Türkiye'yi içeride ve dışarıda güçlendirme politikasını tercih etmedi. Tercihi, bütün Kürt karşıtlarıyla, ulusalcılarla, MHP ile, ne kadar Kürt düşmanı varsa hepsiyle ittifak kurup Kürt Özgürlük Hareketi'ni ezerek devletin gücü olmak istedi. Devletin Kürt karşıtı politikasının parçası haline geldi. İnkarcı, kültürel soykırımcı sistemin parçası haline geldi. Yani sistemiçileşti ve bu temelde Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı bir inkar ve imha saldırısı yürütüyor. Bu açıktır. 'Asayişi sağlayacağız, herkesi teslim alacağız, herkes boyun eğecek' diyor. 'Öyle özerklik olmaz, özyönetim olmaz' diyor.

En son yine ne dediler? 'Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır!' Kırk yıl önce de bu söylendi, şimdi de söyleniyor. 1980'lerde de, 1990'larda da böyle söylendi. En fazla 90'lı yıllarda söylendi; 'Kürt sorunu yok, terör sorunu vardır' denildi. İşte böyle bir zihniyete karşı savaş başlatıldı ve mücadele yürütülüyor. Herkes de kendini buna göre hazırlayacak, eksikliklerini giderecek. Bir ayağı sistemde, bir ayağı örgütte olmayacak. Bir yanı mücadele edecek, bir yanı da devletten beklemeyecek.

Şimdiye kadar bir kısım kadrolarımızın bir ayağı sistemiçi yaşamda, bir ayağı örgütte, bir ayağı partide, bir ayağı kendine göre yaşamda, böyle olamaz. PKK militanlığı, Önder Apo gerçeği böyle değildir. Bırakalım kadroyu, militanı, örgütü, önderlik gerçeğini, Kürt yurtseverliği ve halk gerçekliği bile böyle olamaz. Yurtseverlerin ve halkın da yaşamını, durumunu özgür ve demokratik yaşam mücadelesine göre ayarlaması, buna göre düzenlemesi gerekiyor. Buna göre bir halk gerçekliğinin ortaya çıkması gerekiyor. Ya varlığımızın yok edilmesini ve köleliği kabul edeceğiz ya da özgür ve demokratik yaşamı istiyorsak, Kürt kimliği, kültürü ve diliyle yaşamak istiyorsak o zaman böyle bir mücadelenin gerekliliğine göre toplum da kendini hazırlayacak.

Yeni dönemde kadrolaşma zafer çizgisinde olacaktır

Tabii ki böyle bir toplum, halk gerçekliği kendiliğinden oluşmaz. Kadro kendinde somutlaştıracak. Yaşamıyla bunu gösterecek. PKK militanlığı bunu gösterdi. PKK militanlığını halk gördü, 'Bunlar devrimi yapar' dedi. 'Bunlar her şeylerini özgür ve demokratik yaşam için veriyorlar' dedi, onun için kendisi de böyle bir fedakarlığa katıldı. PKK kadrosunun fedakarlığını ve yaşamını gördü ve kendi yaşamını da ona göre düzenledi. Ama kadro sistemiçileşir, modernist yaşamın içinde olur, konformist yaşam içinde olursa, bir ayağı örgütte, bir ayağı sistemiçinde olursa, böyle bir durumda halktan ne beklenebilir? O zaman bu devlet halkı sistemiçileştirir, tamamen kendi kontrolüne alır. Örgütsüz, mücadelesiz bir halk durumuna düşürür. Bunun için kadroların, çalışanların, sempatizanların, yurtsever demokratların, özgür ve demokratik yaşamda iddialı olanların kendilerini gözden geçirmeleri gerekiyor. Mücadele ve yaşam anlayışlarını, üslup, duruş, ilişki, özlem ve duygularını gözden geçirmeleri gerekiyor. Bunu gözden geçirmeden, bu halkı özyönetim hamlelerinin olduğu dönemde güçlü mücadele içine sokamazlar.

Kadro, çalışan ve demokratik siyasetçi her şeyi kendinde arayacak. Bu halk her şeye hazırdır ve her şeye girebilir. Bu halkta eksik çıkmışsa bunu örgüt yaratmıştır, kadro, demokratik siyasetin duruşu yaratmıştır. Bunu görmek gerekiyor. Bu açıdan son yıllarda sistemiçileşen örgüt gerçeğini, kadro gerçeğini görmek gerekiyor. PKK militanlığından, PKK gerçeğinden, Önderlik gerçeğinden, devrimci mücadele gerçeğinden, devrimci ölçülerden, devrimci yaşam ölçülerinden uzaklaşmaların görülüp herkesin kendisini gözden geçirmesi gerekiyor.

Kuşkusuz emek de veriliyor, mücadele de veriliyor. Ama bu yetmez. Çalışmak yetmez, emek vermek yetmez, mücadele etmek yetmez. Önemli olan başarı ve zafer tarzıyla mücadele etmektir. Sistem üç adım atıyorsa sen dört adım atacaksın. Sistem beş tempoda çalışıyorsa, sen altı tempoda çalışacaksın. Düşmanın saldırganlığı sertse, mücadelesi sertse sen ondan daha sert bir mücadele yürüteceksin. Daha da direnişçi olacaksın. Yoksa düşmanı boşa çıkarmayan emek vermenin, çaba göstermenin, mücadele etmenin bir anlamı yok. Bu sonuç getirmez. Tabii ki çalışılıyor, emek veriliyor, fedakarlık gösteriliyor ama bunun yetmediği açıktır. Çabanın, fedakarlığın ve temponun yetmesi gerekiyor. Yoksa 'Ben de çalıştım, ben de fedakarlık gösterdim' diyerek işin içinden çıkarız; kendimizi kandırırız, gaflet içinde oluruz. Bu açıdan mevcut mücadele düzeyinin ihtiyaçlarına cevap veren bir kadro, militanlık, örgütsel düzey, yurtseverlik, demokratik siyasal anlayış, yurtseverlik anlayışı gerekiyor. Bu gerçekliğin tüm örgüt, kadro yapısı ve Kürt gençliği tarafından görülmesi gerekiyor.

Gençlik militanlaşmalıdır. Gençlik 'Önder Apo'nun fedaisiyiz' diyor. Önder Apo'nun fedaisiyse, Önder Apo çizgisinde bir militanlığa, mücadele gerçeğine, yaşam gerçeğine ulaşması gerekiyor.

"Yeni dönem partileşme, yeni dönem kadrolaşma zafer çizgisinde olacaktır. Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşamın çizgisini bu yeni partileşme ve kadrolaşma gerçeği sağlayacaktır. Bu açıdan bu mücadele dönemini aynı zamanda güçlü biçimde örgütleme, güçlü biçimde başarı çizgisinde yürütme olarak ele almak gerekir."

Yine kadınların, kadın özgürlük çizgisinde PAJK çizgisinde bir militanlaşmaya, mücadele ruhuna, temposuna ulaşması gerekiyor. Yoksa şu kadar mücadele veriyoruz, emek veriyoruz demek yetmez. Emeklerimiz kesinlikle karşı devrimciliğin saldırılarını boşa çıkaracak düzeydeyse anlamlıdır, devrimcidir, doğrudur. Yoksa yanlıştır. Sistemiçileşmenin farklı biçimde sürdürülmesidir. Düşmanın saldırılarını kıramayan her devrimcilik, sistemiçileşmiş bir devrimciliktir. Karşı devrimin çabalarını boşa çıkaramayan bir mücadele, kadro, örgüt sistemiçileşmiştir. Karşı devrimin yani özgürlük ve demokrasi düşmanlarının Kürtleri kültürel soykırımcı sömürgeciliğe uğratmak isteyenlerin saldırıları boşa çıkarılmıyorsa, kültürel soykırımcı sömürgecilik kendini etkili kılıyorsa, orada sistemiçileşme vardır. Sistemin kontrolüne girme, sistemin engellerini aşamama vardır. Bu açıdan sistemin kontrolünü, engelini aşacak, onu boşa çıkaracak bir örgüt, kadro, sempatizanlık, yurtseverlik ve mücadele çizgisinin ortaya konulması gerekir. Böyle bir yaklaşım ancak bugünkü mücadele ihtiyaçlarını karşılayabilir ve gerçekleşen Demokratik Özerklik ve özyönetim hamlesini başarıya ulaştırabilir. Ancak böyle bir duruş, böyle bir mücadele Türk devletinin Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme politikalarını boşa çıkarabilir.

Bugün Kürdistan'da devrimci bir hamle gerçekleştirilmiş bulunmaktadır. Bu bir halk savaşıdır, halkın devrimci savaşıdır. Bunun kesinlikle böyle görülmesi gerekiyor. Artık halk devreye girmiştir. Kırk yıllık mücadele var, bu mücadeleyi sonuca götürmek istemektedir. Kendi özyönetim taleplerini, özgürlük taleplerini somut ve net ortaya koymaktadır. Yaşanan sadece bir çatışma değil, bir siyasi müdahaledir. Yerel demokrasinin geliştirilmesi temelinde Türkiye'yi demokratikleştirmektir. Kürt sorununun çözümü temelinde Türkiye'yi demokratikleştirmektir. Bu gerçekliğin böyle anlaşılması gerekiyor. Nasıl ki 15 Ağustos gerilla hamlesi yapıldıysa, şimdi bu gerilla ve özgürlük hamlesi de halkın özyönetim ilanlarıyla, mücadelesiyle, direnişiyle sonuca götürülmektedir.

Devrimci hamleye cevap veren duruş dönemin duruşudur

Yeni bir mücadele dönemine girilmiştir. Bu açıdan yeni mücadele döneminin örgütlenmesi de, kadro şekillenmesi de, tarzı da, mücadele yöntem ve biçimleri de farklılaşmış bulunmaktadır. Şu açıktır, bir devrimci hamle yapılmıştır. Bu devrimci hamleye hangi örgüt, hangi kadro duruşu cevap veriyorsa o gerçek anlamda PKK örgütüdür, PKK militanıdır, Önderlik gerçeğini temsil ediyordur. Önderlik gerçeği, PKK gerçeği demek, anın devrimciliği demektir; o sürecin ihtiyaçlarına cevap veren örgüt, kadro ve mücadele tarzını oluşturmak demektir. Bu yönüyle artık kim ortaya çıkan yeni devrimci hamlenin ihtiyacını karşılıyor, cevap veriyorsa o gerçek PKK militanıdır. O gerçekten Önderliği temsil ediyor demektir. Bu yönüyle yeni dönemin yönetim gerçeği ve militan gerçeği bu mücadele ihtiyacına cevap veren, bunun gereklerini yerine getiren örgüt yapılanması olacaktır, kadro şekillenmesi olacaktır. Kim yeni dönemin kadro şekillenmesine cevap veriyorsa, mücadeleyi başarıya götürecek tarz, tempo, üsluba sahipse tabii ki onlar halkın yeni öncü kadroları, önder kadroları olacaklardır; Önderlik gerçeğini temsil etme temelinde öncülüğü gerçekleştirip mücadeleyi geliştireceklerdir.

Artık bu direnişle birlikte Önder Apo ve PKK çizgisi dışına çıkılan her türlü eğilim ve yanlışlıklar atılacaktır. Bu devrimci mücadele dönemini aynı zamanda yanlışlıklardan arınma dönemi olarak görmeliyiz. Bu devrimci mücadele dönemini, özyönetim hamlesini, Türk devletine karşı ciddi mücadele dönemini örgüt olarak, kadro olarak, kadro tarzı ve temposu olarak bütün yanlışlıklarımızı ve eksikliklerimizi giderme, bu devrimci savaşa göre militanlığımızı yeniden şekillendirme olarak ele almak durumundayız. Bütün kadro, örgüt yönetimi, çalışanlar, taraftarlar ve sempatizanlarımız bu devrimci mücadele dönemini aynı zamanda, Önderlik gerçeğiyle, PKK gerçeğiyle uymayan yanlarımızdan arınmak ve düzeltmek için fırsat olarak görmelidir. Bu mücadele sürecini aynı zamanda kendimizi arındırma, temizleme, gerçek anlamda Önder Apo çizgisine, PKK çizgisine, PKK militanlığına ulaşma fırsatı olarak görmeliyiz. Bu devrimci mücadeleyi özümüze dönme olarak ele almalı ve bu temelde yeni dönem militanlığına ulaşmalıyız. Özümüze dönerek yeni dönem militanlığını başarı çizgisinde geliştirmeliyiz.

Her mücadele dönemi, her devrimci süreç aynı zamanda bu dönemin ihtiyaçlarına cevap veren kadroları çıkarır. Ya da kadroları dönemin ihtiyacına cevap verir hale getirir, düzeltir. Bu çerçevede tüm örgütlerimiz, kadrolarımız böyle bir süreçten geçildiğini görmelidir. Hem kendilerini düzeltmeliler, hem de devrimci mücadelenin yarattığı bu kadrolaşma üzerinde durmalıdırlar. Bu devrimci hamlenin ve mücadelenin yeni kadrolar çıkaracağı açıktır. Bu açıdan bu devrimci hamle örgütte, militanlıkta dinamikleşme, yeni militanların ortaya çıkmasını sağlama dönemidir. Gençleşme, canlanma dönemidir. Yetersizliklerin atıldığı, onun yerine daha sağlıklı, dinamik militanlaşmanın ortaya çıktığı bir dönemdir. Yeni genç arkadaşların önünün açılması, yeni devrimci militanların ortaya çıkması gerekiyor. PKK militanlığında artık yeni bir kuşak ortaya çıkıyor. Önümüzdeki dönemin keskin mücadelesini, sert mücadelesini bu yeni kuşak militanlarla, yeni kuşak kadrolaşmayla yürütmek gerekmektedir.

Kürdistan'da böyle büyük bir potansiyel vardır. Kadınlarda, gençlerde Önder Apo çizgisinde, PKK çizgisinde mücadeleyi ciddiyetle, militan ruhla yürütecek ve başarıya götürecek bir potansiyel bulunmaktadır. Yeni dönem partileşme, yeni dönem kadrolaşma zafer çizgisinde olacaktır. Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşamın çizgisini bu yeni partileşme ve kadrolaşma gerçeği sağlayacaktır. Bu açıdan bu mücadele dönemini aynı zamanda güçlü biçimde örgütleme, güçlü biçimde başarı çizgisinde yürütme olarak ele almak gerekir. Önder Apo'nun 'İki PKK'li bulamıyorum' eleştirisi karşısında binlerce PKK militanının, Apocu militanın ortaya çıktığı bir süreç olarak ele almamız gerekiyor.

Önder Apo'nun 'Özgürlük ruhu zayıflamış' dediği eleştiriye doğru cevap vererek, özgürlük ruhunun keskinleştiği, derinleştiği, fırtına gibi estiği bir örgüt ve militan gerçekliği ortaya çıkarmamız gerekiyor. Önümüzdeki dönemin en temel görevlerinden biri olarak bunu görmek gerekir.

Dönem doğal halk önderlerinin ortaya çıkacağı bir dönemdir

Kuşkusuz yeni dönem hamlesinin en temel karakteristik özelliklerinden biri de sadece PKK kadrolarından, sempatizanlarından oluşan bir mücadele döneminin olmayacağıdır. Böyle bir dönem doğal halk önderlerinin ortaya çıktığı bir dönem olacaktır. Doğal halk önderlerinin PKK militanları kadar, öncü PKK kadroları kadar rolünü oynayacağı bir dönemdir. Bu açıdan bu devrimci halk savaşı döneminde halk içinden çıkacak doğal önderlerin de örgütlendirilmesi, eğitilmesi, görevlendirilmesi gerekmektedir. Özellikle demokratik özerkliğin inşasında rol almaları gerekmektedir. Böylelikle Özgürlük Mücadelemizde Kürt halkı kendi öncülerini bularak, halkı örgütlü güç haline getirerek, doğrudan demokrasinin, halk demokrasisinin, örgütlü topluma dayanan halk gücünün, devrimci demokrasinin gerçekleşmesi sağlanacaktır. Bu açıdan yeni dönem mücadelesinde halk örgütlenmelerinde öncülük yapacak doğal önderlerin, halk önderlerinin ortaya çıkması çok çok önemlidir. Zaten özyönetim ancak böyle bir demokratik toplum inşasıyla, halk önderinin toplumu örgütlemesiyle ortaya çıkabilir. Özyönetim gerçeği esas olarak bu şekilde ete kemiğe bürünebilir.

Özyönetim, demokratik inşayla oluşacağı gibi özsavunma da esas olarak demokratik inşayla güçlenecektir. Bu yönüyle geçen dönemden çıkardığımız derslerle Kürdistan'ın her tarafında demokratik inşanın ve özyönetimin gerçekleştirilmesi, özsavunmanın örgütlenmesi gerekmektedir. Artık Türkiye Kürt sorununu çözecek mi, çözmeyecek mi yaklaşımı ve tartışmaları yanlıştır. Artık Kürt sorununun çözümünü devletten beklememek gerekiyor. Kürt halkı Kürt sorununun çözümünü kendi örgütlemesi ve gücüyle çözmeli ve böylelikle demokratik Türkiye'nin temeli haline gelmelidir. Demokratik Türkiye, Kürt halkının kendi demokratik toplum inşasını, bu temelde özyönetimini sağlaması ve özsavunmasını oluşturmasıyla gerçekleşecektir. Özgürlük ve demokrasi devlet tarafından geliştirilen olgular değildir. Kuşkusuz müzakere de bir yol, yöntemdir ama Türk devleti diyalogla, müzakereyle Kürt sorununu çözmedi. Bu durum karşısında Kürt halkının kültürel soykırımcı sistemi kabul etmesi, artık bu kültürel soykırımcı sistem altında yaşaması mümkün değildir. Mevcut kültürel soykırım sistemi altında yaşamaya devam etmek, yok olmayı kabul etmektir. Zaten şu anda Türk devletinin politikası inkar ve imhayla yok etmektir. Buna karşı Kürt halkı direnecek, gerilla direnecektir. Kendi demokratik toplum inşasını gerçekleştirecektir. Yani ekonomik, sosyal, kültürel, sağlık, eğitim gibi alanları kendisi örgütleyerek, bu temelde özyönetimini, özerkliğini kendi demokratik toplum gücüyle, gerçekleştirecektir. Kürt halkının kırk yıllık mücadelesinin bunu yapma gücü vardır. Kürt halkı kesinlikle devlet kurumlarına ve devletin yaşamına müdahalesine ihtiyaç duymadan kendi demokratik gücüyle, kendi özerk yaşamını örgütleyebilir, özyönetimini kurabilir. Bu, Önderliğin talimatıdır. Önderlik 2005 Newrozu'nda bu talimatı vermiştir. Bu görev şimdiye kadar yerine getirilmemiştir ya da çok eksik getirilmiştir. Bu açıdan şimdi bu görevi yerine getirme zamanıdır.

Bu vesileyle; bu kadar tecrübenin, deneyin, eksikliğin, yetersizliğin ortaya çıkmasını sağlayan özyönetim direnişçilerini de saygı ve minnetle selamlıyorum. Büyük bir direniş verilmiş, kahramanca bir direniş yürütülmüştür. Hala da bu direniş yürütülmektedir. Bugün Kürdistan'da direnen bu şehirler ve ilçeler, bu direniş içinde şehit düşenler kesinlikle özgür Kürdistan'ın ve demokratik Türkiye'nin temeli olacaklardır. Kürt tarihinde ve Kürdistan tarihinde onurlu yerlerini alacaklardır. Büyük bir devrimci mücadele, militanlaşma geleneği ve duruşu ortaya çıkarmışlardır. Bir halk direnişinin, mücadelesinin nasıl olması gerektiğini ortaya koymuşlardır. Halkımızın özyönetim alanlarında barikat alanlarındaki direnişi kutsaldır. Yarın özgür ve demokratik yaşam olacaksa bu direniş sayesinde olacaktır. Silopi'de Sêvêlerin, Pakizelerin, Fatmaların gösterdiği kararlı direniş sayesinde olacaktır. Bu kararlı direniş, militanca duruş ve bunun yarattığı ruh, bu direnişçi ruhun bütün Kürdistan'da dalga dalga yayılması, Kürdistan'da özgür yaşamın güvencesi olacaktır. Kürdistan'da özgür yaşamın zaferini, Türkiye'deki demokratikleşmenin zaferini bu büyük şehitlerimizin kararlı duruşu sağlayacaktır. Bu temelde bu devrimcileri ve tüm özyönetim direniş şehitlerini saygıyla ve minnetle anıyor; onların anısının mutlaka özgür Kürdistan ve demokratik Türkiye ile gerçekleşeceğini bir kez daha vurguluyoruz.

■■■

Özyönetim direnişi demokrasi ve özgürlük mücadelesidir

"AKP yetkilileri sürekli bir şekilde bu direnişi gerçekleştirenlerin PKK'li olduğunu, gerillanın dağdan gelerek şehirleri savunduğunu söyleyip, gerçekleştirmiş olduğu insanlık dışı ve faşizan saldırılara gerekçe oluşturmak istemektedirler. Halbuki AKP polisinin yıllardır Kürdistan gençliğine karşı uyguladığı sınırsız zulüm karşısında, gençliğin ve toplumun kendini savunmaya alması neticesinde şehirlerde hendeklere ve barikatlara dayalı bir direniş sistemi şekillenmiştir."

Murat Karayılan

Bugün gündemde olan özyönetimlerin inşa süreci, Önder Apo'nun kadın özgürlüğünü eksen alan Demokratik Ekolojik Toplum Paradigması'na dayanmaktadır. Önderliğimizin paradigması sadece Kürt sorununun çözümünü değil, Türkiye'nin demokratikleşmesini de hedeflemektedir. Esasında Önderlik paradigması, kapitalist modernite ve merkeziyetçi-otoriter rejimlerin pençesinde inim inim inleyen, büyük baskı altında olan tüm halkların ve ezilen sınıfların bir seçeneği olarak ortaya konulmuş bir paradigmadır. Bununla birlikte, bugün dünya çapında yaşanan kaotik kriz sürecine çözüm olacak olan yeni ve alternatif bir sistemi ifade etmektedir. Aynı zamanda kapitalist moderniteye karşı toplumların ve ezilenlerin demokratik modernitesini geliştirmeyi öngören bir çizgidir. Toplumların doğasına uymayan, tarihsel-kültürel gerçekliğiyle çelişen, merkeziyetçi ve tekçi ulus devlet anlayışına karşı; toplumların doğasıyla barışık olan, toplumsal zenginlik deryasında bulunan tüm kültürleri ve inançları kucaklayan çoğulculuğu esas almaktadır. Kararların üstten alta doğru geldiği bir sistemi değil; alttan, komün ve meclislerden alınan kararın üste doğru gittiği yeni bir paradigmasal yaklaşımı ifade ediyor. Altın üstü, üstün de altı denetleyebildiği, bütün görevlilerin halkın öz iradesiyle yapılan seçimlerle belirlendiği, yine seçimlerle görevden alındığı, katılımcı ve doğrudan demokratik bir sistemi öngörmektedir. Bu modelin toplumsal yaşama uygulanması, o toplumda demokrasi ve eşitlik sorununu kökten çözülmesi anlamına gelecektir. Her kademede demokratik katılımı esas alan, toplumların talimatla yönetilmesi değil de toplumun özgür iradesi ile kendi kendini gerçek anlamda yürüttüğü bir demokratik sistemdir. Paradigmanın özünde toplumun nesne değil, irade haline gelmesi vardır ve ahlaki-politik toplum gerçeğinin devlet olmadan kendi kendini yönetebilme sistemini geliştirmeyi hedeflemektedir.

Bugün Ortadoğu'da sorunların bu kadar ağırlaşmasının altında bölgedeki rejimlerin anti-demokratik, merkeziyetçi, tekçi, otoriter ve faşizan bir karakterde olması yatmaktadır. Ortadoğu'da Lozan Antlaşması'yla kayıt altına alınan bugünkü düzen, deyim yerindeyse Batı kapitalist modernitesinin bir piçi olarak şekillendirilmiştir. Başta Avrupa olmak üzere dünyanın birçok yerinde yerel yönetim anlayışı vardır, ama Ortadoğu'da bu yoktur. Bölge halklarının doğalitesi, gelenekleri, öz iradesi hiçbir biçimde dikkate alınmadan emperyal çıkarlar çerçevesinde suni devletler oluşturmuşlardır. Bu suni devletlerin başına getirilen kesimler, daha çok ajan yapılardan oluşmakta olup, sonradan görmeler gibi iktidarları dışında hiçbir şey düşünmeyen bir zihniyete sahiptirler. Burada halkın refahı, gelenekleri, kültürü, geleceği ve çıkarları söz konusu olmamıştır. İktidar olanlar sadece ve sadece kendi iktidar çıkarlarını hesaplayarak toplum üzerinde tahakküm kurmuş, baskı oluşturmuş ve dışa bağımlı bir sistemi böylece oturtmak istemişlerdir.

Tüm sorunların köklü çözüm formülü Önder Apo'nun paradigmasıdır

Bu yüzden bölge sorunlarını çözmek bir yana, gittikçe sorun üstüne sorun üreten ucube iktidarlar oluşturulmuştur. Kemalizm'in; Baasçılığın; Suudi Krallığı'nın; Şah Rıza Pehlevi sisteminin, peşi sıra gelen İran rejiminin bölgede geliştirdiği, sadece ve sadece iktidarlaşma kavgası ve ihtirası olmuştur. Onun için her şeyi tek elde tutan, bir merkezden yöneten, otoriter, baskıcı ve tekçi rejimler olarak varlıklarını sürdürmüşlerdir. Bugün Ortadoğu'daki mevcut krizin ve kaosun temel bir nedeni, suni bir biçimde oluşturulan bu iktidar güruhları ve bu eksende oluşan zihniyet yapılarıdır. Zihniyet yapısında diktatoryal iktidarını düşünme vardır. Onun için, 'iktidarı varsa' her şeyi vardır. Dolayısıyla ahlaksız, kültürsüz, insan gerçeğiyle alakası olmayan iktidar biçimleri ve rejimler türemiştir. Yerel toplumlara inisiyatif tanıma ve yereli geliştirme bunlarda olmadığı gibi, yerelden ve toplumdan öcü gibi korkarlar. Bu tür istemler geliştiğinde ise hemen, 'bölücülüktür; bize karşı bir ayaklanmadır, kabul edemeyiz' diyerek bastırma yoluna giderler.

Peki daha gelişmiş toplumlar niye bu konuda daha rahatlar; yereli geliştiriyorlar ve merkezi yapıların yetkilerinin bir kısmını yerellerle paylaşıyorlar? Çünkü onların sınırlı da olsa dayandığı bir toplumsal gerçeklik ve kültürel yapı vardır. Ama Ortadoğu'daki rejimlerin kültürel ya da toplumsal herhangi bir dayanağı yoktur. Ya çeşitli entrika, komplo, darbe ve değişik ayak oyunlarıyla iktidarı edinmişlerdir; ya da tek marifeti ajanlık olan mutlakiyetçi rejim biçimleri ile iktidarlarını sürdürmüşlerdir.

Mesela Mısır'da Enver Sedat arından gelen Hüsnü Mübarek'in devam ettirdiği iktidarcı sistem anlayışıyla, Suudi'deki kralların, Irak'ta Saddam'ın, Suriye'de Baasçılığın ve Türkiye'deki Kemalizm ile bugünkü Erdoğancılığın durumları birbirleriyle büyük benzerlikler arz etmektedir. Bu sistemlerin hepsi iktidarları için her şeyi yapabilecek konumda olan bir anlayışa sahiptirler. Zihniyetleri ise iktidara yapışıp, kimseye nefes aldırmama zihniyetidir.

İran devleti biraz daha gelenekçi olduğu için İran'da kısmi yerellikten söz edilebilir. Yani Kürdistan, Azerbay- can ve Belluci gibi eyaletler vardır. Ama onun da demokratik özü boşaltılmış, gerçek anlamda yerellik anlayışı oturtulmamıştır. Irak'ta Kürt halkının yıllar yılı süren mücadelesi ve uluslararası güçlerin müdahalesi ile şekille- nen konjonktürel durum, Irak'ın federal bir cumhuriyet olarak düzenlenmesini gerektirmiştir. Ancak bu ülkede federal anlayış yürütülmemektedir. Sadece Kürdistan boyutu ile değil, bir bütünen Irak boyutuyla federallik, yerellere yetki tanıma ve yetkiyi paylaşma zihniyeti oturmadığı için yürümemektedir. Çünkü bölgede egemen kılınan zihniyet yapısı buna elvermemektedir. Dolayısıyla Ortadoğu'da bir değişiklik yapmanın yolu öncelikle bu tekçi, otoriter, baskıcı ve aşırı iktidarcı zihniyeti aşmakla mümkündür.

Bu açıdan Önder Apo'nun geliştirmiş olduğu, yerelliği geliştiren demokratik özerklik ve onun dayandığı paradigma, özellikle Ortadoğu için çok çok önemlidir. Çünkü köktenci bir yaklaşımla, zihinsel ve sistemsel bir değişimi öngörmektedir. Ortadoğu'ya tam da gerekli olan budur. Bugün Ortadoğu'daki sorunların çözümü ancak ve ancak çoğulculuğu esas alan, yerellik anlayışından hareket eden Demokratik Ulus perspektifi ile Demokratik Konfederalizmin geliştirilmesi ve bunu öngören bir çerçeve temelinde değişimin gündemleştirilmesiyle mümkün olabilir. Ortadoğu halklarının tek seçeneği budur. Çünkü onun tarihsel geçmişinde ve toplumsal doğasında eşit-özgür bir biçimde ortak yaşama kültürü vardır. Dolayısıyla Demokratik Konfederalizm ve Demokratik Özerklik anlayışı ulus sorununda yeni bir yaklaşımı, Demokratik Ulus bakış açısını geliştirmiştir. Bu da Ortadoğu'da sorunların çözümü için anahtar bir rol oynayacak durumdadır. Bu yeni bir sistemdir. Tekçi, baskıcı yöntemlerle değil, birbirine saygı ve birbirini tanıma temelinde toplumların bir arada yaşama formülüdür. Eşit, özgür, demokratik sistem içinde değişik kültür ve inanç gruplarının yaşayabildiği çoğulcu bir modeldir. Kadın erkek eşitliğinin olduğu, ezen ve ezilenin ise olmadığı ya da bu konuda farklılıkların çok azaldığı, demokratik bir toplumun yaratılması modelidir.

Aslında Önderlik bu sistemi 2005 yılında ilan etti. Kararların üstten değil alttan alındığı, toplumların kendi kendini yönettiği demokratik konfederal sistemin ilanıyla birlikte aslında Kuzey Kürdistan'da bir tartışma süreci de gündemimize girmiş oldu.

Özerklik yeni demokratik toplumu inşa etmedir

Fakat bizler genellikle yeni olguları erken kavrayamama durumuna düşüyoruz. Her yeni olgunun etrafında dolanma, tam özünü yakalayamama gibi bir tutum gerçekten geçmiş mücadele tarihimizde hep yaşanan ciddi bir yetersizlik durumudur. Ama geç de olsa yürütülen çeşitli tartışmalar ardından, meclisler sistemi Kürdistan'da gelişmeye başladı. Örgütlenme süreci böylece gündeme girdi. Bunu fark eden AKP hükümeti, Fethullahçıların öncülüğünde meclis sistemine karşı 2009 Nisanı ile birlikte 'KCK Davası' adı altında Kürdistan'ı boydan boya siyasal soykırıma tabi tutan bir operasyonel süreç başlattı. Çoğu zaman biz deriz ki; "bu KCK adı altındaki operasyonlar barış sürecine çomak sokan ve savaşa davetiye çıkaran operasyonlardır." Gerçekten de böyle bir rol oynamışlardır. Yani şimdi 'Kürt sorununun çözümü ça- tışmalı mı olacak, yoksa çatışmasız mı olacak' ekseninde yaklaşıldığında; aslında çatışmalı sürecin tohumunu daha başlarda aramak lazım. Özellikle son yıllarda KCK operasyonlarıyla başlatılan sürecin önemine işaret etmek gerekiyor.

Üzerinde hareket edilen anlayış, hak olan bir şeyi devletten beklemeden, kendi öz gücüne dayanarak o hakkın gereklerini yerine getirmektir. Yani devlete karşı mutlaka bir silahlı mücadele duruşundan ziyade, toplumun kendi kendini örgütlemesi, yenilemesi, klasik bir toplumdan demokratik bir toplum haline dönüşmesi, giderek kendi kendine yeterli olabilen, kendi kendini oluşturduğu sistemle yöneten bir düzeye varması gerekiyordu. Bu anlamda inşa faaliyeti önemli ve stratejik bir çalışmadır. Önder Apo'nun 9 boyut olarak belirlediği eksende, inşa örgütlenmesini yürütmek, böylece toplumun kendi kendine yeterli olduğu demokratik sistemi kendi içinde oluşturmadır. Yani bir yerde devleti gereksizleştirme, devlete gerek duymadan kendi kendini yürütme sistemini inşa etmek gerekiyordu. Toplumun kendi içinde örgütlenmesiyle devleti anlamsızlaştırma, devletin gördüğü bütün işlevleri kendi içindeki iç örgütlenmesiyle bunun gereklerini yerine getirecek bir sistemsel düzeyi yaratmak gerekiyordu.

Eğer bu tam olarak geliştirilmiş olsaydı, tabii tutuklama operasyonu ve siyasal soykırıma rağmen kendi kendini yenileyen, devletin baskılarına karşı durabilen, dağılmayan, geleceğini sistemin oluşmasında gören, yaşamını yeni demokratik sisteme göre örgütleyen bir düzey ortaya çıkmış olsaydı, silaha hiç gerek olmayabilirdi. Ama öncelikle AKP devletinin sınırsız, tahakkümcü, baskıcı zulüm siyaseti ve topluma aman ver-

meyen, adeta bir polis devleti gibi her şeyi polisin denetiminde yürütmesi; polisin baskısı, tehdidi, tutuklama furyası ve bu temelde geliştirdiği zulüm silahlı direnişi öne çıkarmıştır. İkinci olarak ise; Toplumsal Alan'ın inşa sürecini tam olarak geliştirememesi de silahlı direnişin öne çıkmasında önemli bir etkendir. Yani devletin şiddeti; Kürt sorununu insanları tutuklayarak ve öldürerek çözme siyaseti; bunun karşısında Toplumsal Alan'ın da kendini örgütlemede ve sistemi inşa etmede içine düşmüş olduğu yetersizlik savaşın önünü açmıştır.

Aslında son 3 yıldan bu yana inşa çalışmaları daha fazla gündemde olan bir konu oldu. Çünkü özellikle 2013 Newrozu'nda Önder Apo'nun geliştirdiği yeni çözüm sürecinde biz hareket olarak geri çekilmeyi başlatmamıza ve üstümüze düşenlerin gereklerini yerine getirmemize rağmen Haziran ayında AKP devletinin yasal ve anayasal düzlemde atması gereken adımları atmayıp es geçmesi, aslında AKP'nin çözüm niyetinin olmadığı yönündeki şüpheleri arttırdı. Bundan dolayı da, 'Kendi çözümümüzü kendimiz yaratma ve bunu illaki çatışarak değil, toplum olarak kendimizi örgütleyerek, kendimizi yönetir hale getirerek yaratabilmeliyiz' yaklaşımı temelinde inşa çalışmalarını öne çıkarmak gerekiyordu. Önderliği doğru anlamak ve doğru okumak böyle olabilirdi. Ancak öncünün bu konudaki yetersizliği, gereken öncülük görevlerini yeterince yapmaması ve insanlarımızın egemen sistemle var olan ilişkisi ya da etkilenmesi gibi nedenlerden dolayı, kendi öz gücüne dayalı yeni bir sistemi yaratmaktan ziyade, umudunu farklı şeylere bağlama, yani adeta devletten veya Önderlikten bekleme, 'nasılsa çözüm gelişecek, bu haklar bize verilecek' diyerekten kendisini kandıran, dolayısıyla inşa çalışmalarına yüzeysel yaklaşarak kendini vermeyen bir duruş biçimi gelişti. Bundan dolayı da inşa çalışmaları öne çıkmadı. Kuşkusuz bunun sorumluluğu öncü güçlere aittir. Hareketin yönetimi olarak bunun özeleştirisel bir konu olduğu tespit edilmiş ve bu konuda bir takım platformlar oluşturulmuştur. Gerçek olan, inşa sürecinin istenilen düzeyde geliştirilemediğidir.

Özyönetim direnişi, Türkiye tarihinin en büyük direnişidir

Buna rağmen 24 Temmuz 2015 tarihiyle birlikte AKP devletinin topyekun savaş ilanı karşısında, gerillanın hareketlenmesi, gençliğin mahallelerde kendini savunma pozisyonuna geçmesi, bununla birlikte yerel bölge meclislerinin de demokratik özerkliği ilan eden bir süreci başlatması çok önemli ve cesaretli bir çıkıştır. Bugün Kürdistan'ın 30'a yakın şehrinde veya başka bir deyişle demokratik özerklik ilan edilmiş; kendi bölgelerinde devletin idari sistemini reddettiklerini açıkça beyan etmişlerdir. Yine yaklaşık 10 şehirde silahlı öz savunma direnişi geliştirilmiştir. Devletin bütün yönelimlerine, değişik taktiklerle saldırmalarına rağmen öz savunma direnişinin bugünkü düzeyde sürdürülüyor olması çok önemli bir durumdur. Yani devlet tüm gücünü ortaya koymuştur. Uçak dışında elindeki her türlü silahı Sur, Cizîr, Nisêbîn, Silopî ve diğer bütün yerlerde kullanmıştır. Buna rağmen sonuç alamama durumu vardır. Bu saldırılar karşısında belki bazı yerlerde kısmi bazı gerilemeler oldu ama, genel olarak tutturulan bir düzey de vardır. Bu küçümsenecek bir şey değildir.

Mevcut durum çok önemli bir direniş düzeyini ifade etmektedir. Halkımızın mücadele tarihinde ve Türkiye'nin ezilen sınıflarının mücadele tarihinde ulaşılan en yüksek düzey, bugün özyönetimin ilan edildiği yerlerde gösterilen direniş düzeyidir. Devletin faşizan baskılarına ve zulmüne karşı artık sadece dağda direnilmemekte, direniş ova ve şehre taşırılarak her yere yayılmış olmaktadır. Artık profesyonel güçlerle yürütülen bir direniş değil, gençliğin kendi kendini örgütleyerek başvurduğu, toplumun önemli oranda katıldığı, dağdaki gerillanın dışında, şehirde de yeni bir direniş yapılanmasının şekillendiği önemli, tarihsel bir süreç söz konusudur. AKP yetkilileri sürekli bir şekilde bu direnişi gerçekleştirenlerin PKK'li olduğunu, gerillanın dağdan gelerek şehirleri savunduğunu söyleyip, kendisinin gerçekleştirmiş olduğu insanlık dışı ve faşizan saldırılara gerekçe oluşturmak istemektedirler. Halbuki özünde ise AKP polisinin yıllardır Kürdistan gençliğine karşı uyguladığı sınırsız zulüm karşısında, gençliğin ve toplumun kendini savunmaya alması neticesinde şehirlerde hendeklere ve barikatlara dayalı bir direniş sistemi şekillenmiştir. İşin gerçeği budur.

Bu açıdan çok ciddi yetersizliklere ve amatörlüklere rağmen önemli bir direniş düzeyi de açığa çıkarılmıştır. Mevcut gelinen düzey ve kat edilen mesafe çok önemli verileri bağrında taşımaktadır. Ama inşa çalışmaları bakımından yaklaştığımızda, yani demokratik özyönetim sistemini toplum içinde örme, örgütleme, onu geliştirme bakımından ele aldığımızda önemli yetersizliklerden de söz etmek gerekiyor. Bugün direnişin daha boyutlu bir biçimde yürütüldüğü kimi yerlerde belli bir inşa çalışmasının yürütüldüğü ve bu konuda emek verildiği anlaşılmaktadır. Bu kentlerde meclisler oluşturulmuş, bu meclisler bünyesinde çeşitli komisyonlar geliştirilmiş, halkın sorunlarıyla ilgilenme, belli düzeyde toplumun kendi içinde kendi sorunlarını çözme vs bakımlarından toplum kendini kısmi olarak sistemselleştirmiştir. Bu yerlerde şimdi ciddi bir sıkıntı yaşanmamaktadır. Sıkıntı ve zorlanma, sistemin geliştirilmediği, inşa faaliyetlerinin yeterince yürütülmediği, çok yüzeysel ve sözde kaldığı yerlerde yaşanmaktadır.

Direniş süreci kadroyu netleştirmiş ortayolculuğu tasfiye etmiştir

Çünkü bu özyönetim sistemi topluma dayanan bir sistemdir. Toplum katıldığı oranda ruh verir, bu temelde sistem vücut bulur ve direngen bir gerçeklik açığa çıkar. Toplumun yoğunca katılım gösterdiği, sahiplendiği ve her 9 boyutta kendi kendine yeterli hale geldiği bir yerde, toplum kaynaşır, komünal bir yaklaşımla paylaşım gelişir, toplumda müthiş bir direnme ve dayanışma ruhu, yenilmez bir kale haline gelme gerçeği gelişir. Yani sistemin inşası, toplumun bir iradi güç haline gelerek kendi kendini yönetmesi ile birlikte kendi kendine yeterli hale gelmesi ve gerektiğinde boyun eğmeden direnebilmesini beraberinde getirmektedir. Bu, gerçekten de çok önemli bir toplumsal güçlenme durumudur. Toplumun bağrında var olan kitlesel enerjinin bu biçimde açığa çıkarılmasının, müthiş bir direnme gücünü de beraberinde getireceği açıktır.

Dolayısıyla eğer bugün bir takım yetersizlikler varsa, bunun temel nedeni inşa çalışmalarının yetersizliğidir. Çünkü bu inşa çalışmalarının 9 boyutundan birisi de öz savunmadır. Ama şimdi diğer 8 boyut ciddi anlamda örgütlenip öne çıkarılmazsa, sadece öz savunma öne çıkmış oluyor. Yani gençliğin geliştirdiği ve öncülük ettiği öz savunma göze batmış oluyor. Halbuki önde olan sadece hendek ya da öz savunmanın geliştirdiği direniş olmamalı. Toplumun bütün yönleriyle sürece dahil olması ve kendi kendini yeterli hale getirmesi, beraberinde toplumsal bir duruşun gelişmesini de getirecektir. Yani bu konuda yetersizliklerin yaşanmış olduğunu söylemek gerekiyor. Eğer bu yönüyle, özellikle de başlangıçta yetersizlik yaşanmasaydı, belki de direniş çok daha güçlü olabilirdi. Hatta devlete geri adım attıran bir düzeye ulaşabilirdi.

Halkımız her şeye hazırdır; yeter ki öncü görevine sahip çıksın

Ama yukarıda da belirttiğimiz gibi inşa sürecine yüzeysel yaklaşım geliştiren, dıştan bekleyen, halkı örgütlemeyen, sistemi yeterince örmeyen ve ete kemiğe büründürmeyen; sadece şekli bir kaç meclisin örgütlenmesiyle yetinen anlayış, 24 Temmuz 2015 günü savaş başlayınca boşluğa düştü. Bu anlayış sahipleri, sürecin bir gerekliliği olarak özerkliğin ilanı kendini dayatınca, bu sefer de ne yapacağını bilemez hale geldi. Çünkü yeterince hazırlığı yok ama özerkliği ilan etmesi gündemde; alt yapısı güçlü değil. Çünkü önceden gerekenler yapılmamış. Bundan dolayı şaşıran ve boşluğa düşen birçok yönetim oldu. Bir de toplumda etkili olan orta yol çizgisi de var. Orta yol anlayışı, karakteri gereği, hep, kendisini düzenden tümüyle koparmayan ve bir biçimde bağını sürdürmek isteyen bir mücadele çizgisini dayatır. Geçmiş yıllarda da aslında halkın özgürlükçü mücadelesi gelişim gösterdiğinde ve artık devletin yasal sınırlarını aşacak düzeye ulaştığında bu çizgi hep halkı geriye çeken bir rol oynamıştır. Bu çizginin bu dönemde bir biçimde daha kötü bir rol oynaması sonucu da açığa çıkmıştır.

Ama esas olarak öncü kesimde yaşanan durumlarla ilgili hususlar vardır. Aslında halkımız her şeye hazırdır. Bu konuda halka söylenebilecek hiçbir söz yoktur. Gerçekten de Kürdistan halkı kadar yurtsever, kendi öncüsünü esas alan, Önderliğine bağlı, yüksek fedakarlığı ve mücadeleyi geliştiren bir halk yoktur. Halkımızda yerden göğe kadar saygı duyulması gereken, büyük bir fedakarlığın olduğu aşikardır. Ama öncü kesimde, orta sınıf çizgisinin etkileri ve daha değişik bazı anlayışların gelişmiş olması, rolünü oynamaması gerçeğini açığa çıkartmıştır. Özellikle öncü kesimdeki tereddütlü yaklaşım, ikircikli, ne yapacağını bilemeyen, sürecin görevlerine kararlıca yönelmeyen, biraz da oluruna bırakan, süreçte geliştirilen taktiğe yeterince inanmayan ve güvenmeyen, sürece ilişkin inanç zayıflığı yaşayan durumun toplumsal harekete yansıması olmuştur. Yani öncü kadrodaki bu tereddütlü durum ve hastalıklı yaklaşım inşa sürecinin yüksek bir kararlılık ve tümden bir katılımla yoğunlaştırılarak geliştirilmesinin önünde en büyük engel haline gelmiştir. Bu tutum toplumsal hareketin zamanında etkili bir biçimde devreye girmesinin önüne geçmiştir. Her şeyden önce toplum yeterince bilinçlendirilmemiş, bilgilendirilmemiş, perspektif verilmemiştir. Verilen yerlerin bir çoğunda da bunların hepsi yetersiz yapılmıştır.

Ancak giderek bu konuda bir netleşme yaşanmış ve bazıları dökülmüştür. Yapamayanların yapamayacakları anlaşılmış, yapanlar daha fazla öne çıkmış; ancak böylece bir netleşme sürecinin yaşanması ardından inşa çalışmalarının daha etkili bir biçimde devreye girmesi söz konusu olabilmiştir. Bu anlamda bir geç kalmadan söz edilebilir. Ama özellikle son dönemde Kürdistan'da gelişen kitlesel katılım, yani halkın dahil olduğu direniş sürecinin giderek Kürdistan'a ve metropole yansıması, hatta bunun yurt dışına da yansıyarak daha ciddi bir hal alması süreci, geç de olsa kendi başına bir toparlanma sürecine girildiğinin işaretidir.

Paris ve Silopî şehitlerinin ahı yerde kalmayacak

Kürdistan'daki kurum, kadro ve çalışanların bu sürece yaklaşımında başta ciddi yetersizlikler görülmüştür. Hatta düşman bundan cesaret alıp, hesaplar yapma konumuna geçmiştir. Baştaki bu yetersiz yaklaşımın öz savunma hamlesini zayıflattığı açıktır. Fakat son bir buçuk aydan bu yana giderek yoğunlaşan bir katılım düzeyi söz konusudur. En azından şuan itibarıyla görebildiğimiz kadarıyla Kürdistan'daki bir çok kurumun ve kadro-çalışan yapılarının belli bir netlik ile sürece yaklaşma çabası vardır. Bu önemli bir durumdur. Çünkü tüm kurumların ve toplumdaki öncü kesimlerin sürece tereddütsüz bir biçimde dahil olmaları, daha güçlü bir toplumsal hareketi ortaya çıkaracaktır. Şimdiye kadar yapılmayan budur. Fakat belirttiğimiz gelişmeler, yetersizliklerin aşılma sürecine girildiğini gösteriyor. Geçmişe ilişkin özeleştirel yaklaşım temelinde gelişen bu düzelme ile birlikte direnişin daha da toplumsallaşacağı ve boyutlanacağı, yine inşa çalışmalarının daha ciddi bir biçimde gelişmesine yol açacağını söylemek mümkündür. Ama bu konuda hala katedilmesi gereken mesafeler vardır. Yani mevcut durumda olumlu gelişmeler var, ciddi bir çaba da gözlenmekte fakat hala aşılamayan yetersizlikler de vardır.

Örneğin; bugün Cizîr'de, Sur'da, Nisêbîn'de Silopî'de ve daha bir çok merkezde gelişen önemli bir direniş vardır. Ama Kürdistan'daki diğer şehirler bunu sıradan eylemlerle destekliyorlar. Yine metropollerdeki Kürdistanlılar ve hatta yurt dışındakiler de öyle. Halbuki bugün direniş merkezlerinde yaşanan savaş, olağanüstü bir durumu ifade ediyor. İçinden geçtiğimiz dönem, öyle normal, bir takım destekleyici eylemlerle yetinilecek bir dönem değildir. Bugün devlet güçleri tank ve toplarıyla kentlerimizi bombalıyor. Analarımızı, çocuklarımızı, dedelerimizi katlediyor. Yani bu kadar sivil katliamı var; bu kadar evin yakılıp yıkılması var. Hatta en son Silopi'de kadın hareketinin öncü militanları Sêvê Demir, Pakize Nayir ve Fatma Uyar ile İslam Atak'ın katledilmesi durumu vardır. Kadın Özgürlük Hareketi'nin bu öncülerinin, demokrasi, özgürlük ve demokratik özyönetim sevdalılarının yaralanmış olmalarına rağmen devletin onları bilinçli bir biçimde kurşuna dizerek şehit ettiği anlaşılmaktadır. Sêvê, Pakize ve Fatma yoldaşlar şahsında Silopî, Cizîr ve Sur'daki tüm şehitlerimizi saygıyla anıyor, onlara ve davalarına bağlılık sözümüzü bir kez daha yineliyoruz. Özellikle MİT'in 2013 yılında Paris'te hunharca katlettiği, hareketimizin öncü kadrolarından Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemezlerin şehadetlerinin yıl dönümünde bu üç yoldaşı da benzer bir biçimde kurşuna dizmiş

"Bugün direniş merkezlerinde yaşanan savaş, olağanüstü bir durumu ifade ediyor. İçinden geçtiğimiz dönem, öyle normal, bir takım destekleyici eylemlerle yetinilecek bir dönem değildir. Bugün devlet güçleri tank ve toplarıyla kentlerimizi bombalıyor. Analarımızı, çocuklarımızı, dedelerimizi katlediyor. Yani bu kadar sivil katliamı var; bu kadar evin yakılıp yıkılması var."

olmaları dikkat çekici bir durumdur. Herkes bilmeli ki, Paris ve Silopi şehitlerinin ahı yerde kalmayacak; onların yoldaşları bu katliamı yapanlardan mutlaka gerektiği gibi hesap soracaktır.

Açık ki, karşımızda büyük bir vahşet ve zulüm vardır. Devletin dizginsiz zulmü bugün Cizîr'de, Sur'da, Silopî'de uygulanmaktadır. Buna karşı tüm Kürdistanlıların ve Kürdistan'daki tüm kurum ve kuruluşların daha etkili bir biçimde sahiplenmeyi ve bu mücadeleyi tüm ülkeye yaymayı temel görev haline getirmesi gerekmektedir. Özellikle toplumun bu konuda öz refleksini daha güçlü bir biçimde ortaya koyarak, sömürgeci sistemi Kürdistan'da işlevsiz kılarak bu direniş merkezlerini daha güçlü sahiplenmesi gerekiyor. Bu bakımdan yaklaşıldığında evet, geçmişe göre çok ciddi bir toparlanma gözlemlenmekte ve ilerlemeden bahsedilmekte. En azından öncü kesimde bir netleşme vardır ve bir kararlılık gelişmektedir. Eskinin tereddütlü, ne yapacağını bilemeyen duruş biçimi aşılmaktadır. Ama yine de geliştirmiş olduğu mü- cadele profili döneme göre değildir; cevap olamamakta ve yetersiz kalmaktadır. Yani daha yoğun bir katılım ile sistemin bu vahşetine 'dur' demek gerekiyor. Gelişme var ama buna yetecek düzeyde olmadığı da açık. Bu yüzden yaşanan gelişmeyi olumlu görmekle birlikte, var olan yetersizliği de görmek gerekmektedir. Özellikle metropolde yaşayan Kürdistanlıların bu süreci bu kadar pasif karşılamaları ve etkili bir çıkış yapamamaları kabul edilebilecek bir durum değildir.

Önder Apo özgürleşmeden Kürdistan halkının Türkiye ile birlikte yaşaması mümkün değildir

Herkes bilmeli ki, yaşanan süreç sıradan bir süreç değildir. Ciddi bir süreçtir. Neyle ve nasıl bir güçle karşı karşıya bulunduğumuzu iyi bilmek zorundayız. AKP rejiminin geliştirdiği Çöktürme Planı, Şark Islahat Planı'nın güncelleştirilmesi ve hatta ondan daha öte vahşet içerikli uygulamaları barındırmaktadır. Daha da vahim olanı ise, bu planı geliştirenler ile İmralı'da Önderliğimizle diyalog sürecini geliştirenlerin aynı kurumun mensupları olmalarıdır. Bu, nasıl bir gerçeklikle karşı karşıya olduğumuzu açıkça ortaya koyan bir durumdur. AKP, önemli oranda Önder Apo'nun geliştirdiği barışçıl süreçlerden ve sergilediği çabalardan yararlanarak bugünkü iktidarlaşma düzeyine ulaşmıştır. Buna rağmen büyük bir nankörlükle ve namertlikle bugün ailesinin ziyaretine bile yasaklama getirmiştir. Önder Apo'ya karşı uygulanan psikolojik savaş ne TC yasalarında ne uluslararası yasalarda ne de insanların ilişki sisteminde ve insanlık ahlakında yeri olmayan bir şeydir. AKP yöneticileri zerre kadar insanlıktan, değer yargılarından anlamış olsalardı, Önder Apo'ya böyle bir uygulamayı reva görmezlerdi. Ama onların yaptığı şeylerin ahlak ve hukukla alakası yoktur. Onlar iktidarları için gözünü kırpmadan her şeyi yapabilecek, düşmanlıkta sınır tanımayan bir siyasetin uygulayıcılarıdırlar. Bu yüzden böyle yapıyorlar. Çünkü onlar da biliyor ki, Önder Apo'ya karşı yapılan uygulama, özünde Özgürlük Hareketi'ne ve Kürdistan halkına yapılan bir uygulamadır. Fakat burada önemli olan bizim de bunu iyi bilmemiz, bilince çıkarmamız ve bu temelde yetkin bir mücadele gücü haline gelmeyi başarmamızdır. Başta AKP'liler olmak üzere tüm Türk devlet yönetimi bilmeli ki, Önder Apo özgürleşmeden Kürdistan halkının Türkiye ile birlikte barış içinde yaşaması mümkün değildir.

Direniş kazanırsa tüm ezilenler kazanır

Bu dönem, Kürt halkı açısından ulusal, demokratik ve özgürlükçü yönün öne çıkması gereken bir dönemdir. Yani normal bir dönem değildir, olağanüstü bir dönemdir. Dolayısıyla herkesten fedakarlık istenen bir dönemdir. Bir de tüm Kürdistanî yapıların dahil olması gereken bir süreç oluyor. Çünkü bu direniş süreci, Kürdistan'daki değişik kesimler açısından da belirleyici olacak sonuçlarl ortaya çıkaracaktır. Diyelim ki, devlet bastırır ve zulmünü hakim kıldırırsa, bundan herkes zarar görür. Ama yok, direniş devlete geri adım attırır ve belli bir düzey kazanırsa, bundan tüm Kürdistanlılar ve tüm değişik siyasi yapılar fayda görür. Bu açıdan bu tarihi sürece Kürdistan'daki görüşü ve bakış açısı ne olursa olsun tüm siyasi yapıların, tüm inanç gruplarının, kültür gruplarının dahil olması gerekmektedir. Aslında nasıl ki, KCK tabanı diyebileceğimiz tabanda bu dönemde bir netleşme ve sadeleşme yaşandıysa, diğer örgütler açısından da böyle bir süreç kendisini dayatmış bulunuyor. Yani bu zor günler kendisiyle birlikte, hangi örgüt, kurum veya kuruluş Kürdistan halkının yanında yer alıyor ve onun özgür geleceği için fedakarlık yapıyorsa bunu açığa çıkaracaktır. Aynı biçimde şimdiye kadar dışında olan veya koruculuk vb nedenlerle dışında kalmış ama Kürdistanî duygularını yitirmemiş tüm kesimlerin bu döneme sorumlu yaklaşmaları gerektiği açıktır. Çünkü bu süreç, Kürdistan halkının geleceği açısından önemli bir süreçtir.

Başta da belirttiğimiz gibi demokratik özerklik formülasyonu sadece Kürdistan için değil, tüm Türkiye için önemli bir formülasyondur. Bugün Kürdistan'da Botan, Amed ve Mardin'de yürütülen direniş sadece Kürdistan'ı ilgilendiren bir direniş değildir. Tüm Türkiye'yi ilgilendiren bir direniştir. Tüm Türkiye'yi demokratikleştirecek, Türkiye'de faşizan, otoriter, baskıcı yönetim anlayışını geriletecek, demokratikleşme alanını açabilecek bir direniş durumundadır. Ondan da öte bu direnişin dayandığı paradigmasal yaklaşım, özü itibariyle Türkiye'yi ve bölgeyi değiştirmeyi hedefleyen Demokratik Konfederalizm perspektifi ile esasında demokratik sosyalizmin uygulama alanını açan, onun mücadelesini yürüten bir eksene sahiptir. Yani bugün Botan, Amed ve Mêrdîn'de yürütülen mücadele bir özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesidir.

Bu sürece böyle yaklaşmak önemli ama buna rağmen Türkiye'deki sol, sosyalist ve devrimci güçlerin bu sürece yeterince dahil olmadığını görüyoruz. Bu, uzun uzadıya tartışmayı gerektiren bir husustur ama özcesi, Türkiye solsosyalist hareketi eğer bugün istenilen düzeyde bir büyümeyi yaşamamışsa, bunun temel nedenlerinden birisi, Türkiye'nin en önemli sorunlarından biri olan Kürt sorununa devrimci yaklaşımda geç kalmış olmasıdır diyebiliriz. Kuşkusuz çeşitli sorunlar var ama en önemli yaklaşım, Kürdistan'da PKK öncülüğünde geliştirilen direniş mücadelesine yaklaşımdır. Kimisi bu konuda yetersiz yaklaştı; kimisi de geç fark etti, gecik- meli olarak doğru yaklaşıma ulaştı. Halbuki, zamanında doğru yaklaşım olsaydı, bu direnişin yarattığı muazzam olanaklar vardı. Yani Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile Türkiye'deki sol-sosyalist-demokratik güçlerin, bütün ezilen sınıfların ve inanç gruplarının bu mücadele ile zamanında ortaklaşması, bütünleşmesi aslında beraberinde büyük bir devrimsel çıkışı getirebilirdi. Ama bu yapılmadı. Şimdi geç de olsa bu konunun gündemde olması büyük bir önem arz etmektedir.

Bugün önemli oranda bir anlama ve dahil olma, ortaklaşma eğilimi gelişmiş bulunuyor. Fakat Türkiye sol hareketleri büyük oranda Kürdistan'daki mücadeleyi kendi mücadelesi gibi görmüyor. Mesela gitsen, en sosyalist bir arkadaşa sorsan, 'demokratik özerklik Kürtlerin hakkıdır. Destekliyoruz. Kürt halkının yürüttüğü direnişle birlikteyiz' der. Ama 'oradaki özerklik formülasyonu, benim de çözüm formülasyonumdur; bu gerçekten Türkiye'yi dönüştürecek, demokratikleştirecek, sosyalizm mücadelesini yeni bir aşamaya taşıyacak bir çıkıştır' demez. 'Kürt halkının hakkıdır, ben de destekliyorum' diyor. Yani destek olarak, artık elinden ne geliyorsa onu yapacak. Yani Kürdistan'da yürütülen mücadelenin gerçek anlama Türkiye'nin demokrasi, özgürlük ve sosyalizm mücadelesi olduğunu algılayamıyor. Tabii ki bu çok yetersiz bir yaklaşımın sonucudur.

Diyelim ki, Önder Apo'nun geliştirdiği bu formülasyona herhangi bir siyasal yapı ideolojik açıdan tam olarak dahil olmuyor. Teorik olarak böyle olsa bile, pratik açısından yaklaşmak gerekiyor. Mevcut durumda Erdoğan'ın tek adam sistemiyle Türkiye'yi yönetmek istediği ve gittikçe otoriter bir diktatöryal sisteme doğru Türkiye'yi götürdüğü açık ortada. Kürdistan'da yürüttüğü bu zulümle sonuç alması halinde bunu daha da derinleştirerek Türkiye'ye kaskatı bir diktatörlük rejimini dayatacağı nettir. Bunun geriletilmesi ve yenilgiye uğratılmasının ise beraberinde Türkiye'nin yeni bir demokratikleşme sürecini getireceği de bir o kadar açık ve nettir. Biz şunu söylüyoruz: Eğer teorik kavram ve değerlendirmelerin eksen alındığı tartışmalarla çözümleyici bir sonuca gidemiyorsak, kuşkusuz herkesin kendi ilkesine bağlı olması koşuluyla pratik politikalarla rahatlıkla çözüme gidebiliriz. Yani tüm sol güçler pratik açıdan yaklaşarak Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin özünde Türkiye'nin de bir demokrasi ve özgürlük mücadelesi olduğunu daha yakından görebilir.

Tabii ki tüm siyasal yapılar için aynı şey söylenemez: Hatta bu ifade ettiğim hususlardan bir takım grupları tenzih etmek gerekiyor. Yani bazı yoldaşların bu konuda gelişen, derinleşen, görüş açıları ve yaklaşımları söz konusudur. Rojava Devrimi'nde ve değişik alanlarda tüm Türkiye sol hareketinin son yıllarda sergilediği tutum aşikardır. Ama burada işin özüne ilişkin konuşuyoruz. Özü itibariyle Kürdistan'daki direniş mücadelesini, kendi direniş mücadelesi gibi görmeme, bu konuda yetersiz bir yaklaşıma sahip olma durumu vardır. Bunun aşılması, daha güçlü bir ortaklaşmayı, bütünleşmeyi beraberinde getirecektir.

Kürdistan'da yürütülen mücadele tüm Türkiye'nin mücadelesidir

Bugün, 'Kürdistan'da bir zulüm var ama Batı bunu tam hissetmiyor' biçiminde bir eleştiri yaygınca dile getirilmekte. Bunun da nedeni aynıdır. Yani Batı'da yaşayan bir insan da, 'Kürdistan'daki direnişin aslında kendi geleceği açısından önemli bir direniş olduğunu' görmüyor. Devletin psikolojik savaş araçlarının, 'bu bölücülüktür, ülkemizi bölmek istemektedirler, bir üst akıl var işin içinde' vb diyerek, 'bu dıştan Türkiye'ye dayatılan, Türkiye'nin ahengini, birliğini ve refahını bozmaya yönelik bir girişimdir' türündeki yalana dayalı propagandasının Batı'da yaşayan toplum üzerindeki etkisi daha fazladır. Bunun için 'en benim' diyen aydınların bazıları bile, bu propagandaların etkisinde kalarak ikide bir 'terör, PKK şöyle yaptı, böyle yaptı' türünden yaklaşımlar gösterebilmektedir. Halbuki yalın bakılırsa bugün Türkiye'ye dayatılan bir yeni AKP rejimi var ve bu rejime karşı Kürt halkının özgürlükçü duruşu mücadeleyi yürütmektedir. Herkesin bunun etrafında toplanması ve bu mücadeleyi güçlendirerek faşizmi geriletmesi gerekmektedir.

Devrimci bir güç birliği Türkiye'de demokratikleşmenin önünü açar

Kürt kadını buna karşı bir mücadele içindedir. Dikkat edin onun için Kürt kadını hedefleniyor. Paris'te Saraların katliamına Türk devleti karar vermedi mi? MİT yapmadı mı? Aynı şekilde Silopî'de de 3 kadın yaralı olmalarına rağmen üzerlerine gidilerek infaz edilmediler mi? Niye? Bugün Kürt kadınının yükselttiği direniş mücadelesi egemenleri ürkütmektedir de ondan. Eğer özgürlükçü Türk kadınında da bu yaklaşım, bu mücadeleci anlayış yayılırsa, erkek egemenlikli otoriter yaklaşımların fazla yaşam alanı bulamayacağı biliniyor. Yani bu anlamda aslında mücadele bir bütündür. Kürdistan'da yürütülen mücadele tüm Türkiye'nin mücadelesidir. Fakat bu konuda özel savaş mekanizmalarının yoğun propagandası maalesef değişik sol, aydın, sanatçı çevreler üzerinde de bir biçimde etkide bulunmaktadır.

Bütün bu etkileri aşmak için Türkiye'deki sol, sosyalist ve demokratik güçlerin daha etkili bir mücadeleyi yürütmesi, Kürdistan'daki direniş mücadelesi ile daha bütünlüklü bir duruşu sergileyerek özel savaş propagandalarını boşa çıkarması temelinde Türkiye toplumunun da bu direnişe ve mücadeleye sahip çıkar hale gelmesi mümkündür. Özgürlüğe ve demokrasiye çıkış yolu budur. Yoksa 'Aman biz Kürtlerle bütünlüklü durursak Türkiye toplumundan koparız' vs gibi '90'lardan bu yana bazı örgütlerce yürütülen anlayışların sonuç vermediği açığa çıkmış bulunuyor. Hayır; bunun yerine doğruda ısrar etmek, Kürdistan'daki özgürlük mücadelesi ile direniş temelindeki bir birlik duruşunu cesaretlice sergileyerek Türkiye'de demokratikleşmenin önü açılabilir. Türkiye toplumu gerçekleri öğrendikçe daha fazla kazanılabilir. Türkiye sol-sosyalist hareketinin kitleselleşmesi de ancak bu temelde mümkün olabilir. Dolayısıyla biz bütün sol, sosyalist, demokratik çevrelerin bu eksende yoğunlaşmalarının, tarihin bu döneminde önemli olacağını düşünüyoruz. Sadece Kürdistan'daki mücadele açısından değil, kendileri açısından ve tüm Türkiye demokrasi güçleri açısından da önemli olacaktır.

Sonuç olarak; direniş mücadelesibugün hem tüm Kürdistan halkının geleceği açısından hem de tüm Türkiye'nin ve hatta Ortadoğu'nun demokrasi ve özgürlük mücadelesi açısından önemli bir düzeye gelmiş durumdadır. Bu çerçeveden hareketle Kürdistan'da ulusal-demokratik birlik, Türkiye'de demokrasi bloğu ve tüm devrimci cephenin güç birliği ve ortaklığı ile sürece yaklaşılmasının her yurtsever, demokrat ve aydının görev edinmesi gereken bir çerçeve olduğunu düşünüyoruz. Özellikle Kürdistan'da uygulanan insanlık dışı vahşet, sivillerin katledilmesi ve cenazelerinin günlerce orta yerde bırakılarak defnedilememesi gibi insanlık dışı uygulamaların yaşandığı ortamda, 'Ben insanım, ben demokratım' diyen herkesin bu zulme karşı ses çıkarması ve yürütülen direniş ile bir biçimde selamlaşmasının ve dayanışma göstermesinin bir insanlık, yurtseverlik ve demokratlık görevi olduğuna inanıyoruz.

■■■

Önder Abdullah Öcalan'ın 1992 yılında yaptığı değerlendirmeden derlenmiştir

Ayaklanma taktiği üzerine tezler ve görevlerimiz - II

"Ayaklanma şu anda çok zengin ve gerçekleştirilebilir bir duruma gelmiştir diyoruz. Ayaklanma hayali gereklidir. Gerçek temelleri üzerinde her devrimci bununla dopdoludur sanırım. İşte diyoruz ki, şimdi o sürece girmişiz. Hayalin hakikate dönüşmesini yaşıyoruz. Aslında ayaklanmanın içindeyiz, gerillanın içindeyiz de; biz bunu daha planlı, daha takviye edilmiş ve hızlandırılmış bir aşamaya getirmek istiyoruz."

Ayaklanma taktikleri için *beşinci* tez olarak da; ayaklanma sürecini, ani parlamalı bir ayaklanma biçiminde geliştirmek yerine, uzun bir süreye yaymak gerekir. Güncellik kadar sürekliliği de beraberinde düşünmek önemlidir. Düzenleyeceğimiz ayaklanmalar kısa vadeli amaçlarla değil, uzun vadeli amaçlarla birlikte düşünülecektir. Dar amaçlı ve kısa süreli ayaklanmalar yerine, dar ve basit bir ekonomik amacı da olabilir, bununla birlikte siyasi amacı da tırmandıracak ve kısa bir sürede de gerçekleştirilecek olan, fakat daha ileri bir sürenin de bir ön aşaması olabilecek bir biçimde düzenlemesi gerekiyor. Birden bir serhildanla, eylemle de 'Her şeyi, 'kazanırız veya kaybedebiliriz' yaklaşımı içinde olmamak gerekiyor. Fakat çok kendiliğindenci bir şekilde 'Ne de olsa uzun sürelidir' deyip kendini tam katmama gibi bir yaklaşıma da fırsat tanımayacağız.

Günün yirmi dört saatinde tam bir ayaklanma ruhuyla, bunun keskinliğiyle ve taktik önderliğiyle yaklaşırken, ayaklanmayı bir günün işi değil, uzun bir süre işi olacağını da göz ardı etmemek gerekir. Sabırlı, uzun vadeli, basitten karmaşığa bir ayaklanma süreci içinde olduğumuz ama asla günün de öyle sıradan bir gün olmadığını unutmayarak, sanki bir günde halledebileceğimiz görevler varmış gibi bir yaklaşım içinde olmak gerekiyor. Yani çok derli-toplu, dolu dizgin bir taktik anlayış kadar sabrın da, olgunlaşmanın da gereğini göz ardı etmemek gerekir.

Altıncı tezimize göre; bu ayaklanma süreçlerinin kitlelerin örgütlenmesi için çok gerekli olduğunu, yani ayaklanmanın bir örgütlenmeyi nasıl gerekli kıldığını bilmek gerekir. Ayaklanma olmadan halkın geniş bir şekilde örgütlenmesine gidilemeyeceği gibi hiçbir hazırlığa, örgütlülüğe dayanmadan ayaklanma da olmaz. İkisi arasındaki seçimi çok iyi yapmak önem taşır. Nerede bir ayaklanma varsa halkı daha çok örgütleme, nerede örgütlülük varsa bir ayaklanmayı daha iyi geliştirme esas alınır. Bu ayrımı mükemmel yapmak gerekir.

Ayaklanma halk ordusunun çığ gibi büyümesi demektir

Yine aynı durum eylem için de geçerlidir. Kendiliğinden bir eylem beklemek ne kadar mümkün değilse, 'Bir eylem her şeydir, eylemliliğe çıkalım da ne olursa olsun' gibi bir yaklaşım da uygun değildir. Bir eylem yaratmak çok önemlidir. Fakat bu eylemin her şey olmadığı, bir yığın sorun doğuracağı ve bunun da peşinen kabul edilmesi gerektiği, içerisine girilecek yaklaşımlarda sürekli kendisini hissettirmelidir. Kitleleri devrimci savaşa götürürken ayaklanma çok önemli bir fırsattır. Örgütlenmeyi, eylemi bizzat geliştirir. Asgari bir düzeyde başlayarak örgütlemeyi ayaklanma taktiği ile azamiye çıkarmak gerekir ve tabii ki bunun bir ön koşulu da gerillayla iç içe gelişmesi gerektiğidir. Ayaklanma kitleyi siyasi olgu haline getirirken ve bu aynı zamanda çok önemli bir koşul durumundayken, yine bu yeni durumdan hareketle kendisini vazgeçilmez bir koşul biçiminde ele alarak kalıcı kıldığı ve ordulaşmaya tam ulaştırdığı teziyle hareket etmek gerekir.

Ayaklanma sürecinde *yedinci* bir tez olarak da, gerilla büyük bir gelişme kaydedecektir. Gerilla ordusuna binlerce kişi akacaktır. Bir ayaklanma deneyimi, hemen hemen bütün bölgelerde ve özellikle de birincil hedeflere sahip olan bölgelerde halk ordusunun çığ gibi büyümesi demektir. Ayaklanma kendi içinde halkı siyasi olarak tam bir ordulaşmaya ve halk milisini de çok yetkin bir biçimde geliştirmeye götürürken, bu temelde gerilla ordusuna da muazzam bir aşama yaptırıyor. Zor-bela ayakta kalan alanlarda güçlü beslenmeyen bir gerillaya, güçlü ayakta kalma zeminini sunma, çok taze kanla besleme ve güç aktarma gibi bir sonucu doğurur.

Demek ki gerilla ordusu ayaklanmaya bir şeyler verirken, çok şeyler de alacaktır. Buna göre gerilla alanlarının şimdiden hazır tutulması, on binlerin gerillalaştırılmasının planlanması, özellikle üs yerlerinin belirlenmesi, binlerce savaşçının eğitilmesi, sevk-idare, lojistik vb sorunların halledilmesi, bizim ayaklanma tezlerimizin belli başlılarındandır.

Gerilla ve ayaklanma, gerillayı dev gibi bir atılımla derinliğine ve genişliğine büyütme koşuluna bağlanıyor. Güçlü bir ayaklanmaya başvurmadan gerillayı geliştiremeyiz, ayakta tutamayız, kalıcı kılamayız. Bunun için ayaklanma gereklidir. Yine ayaklanmanın doğal bir sonucu ve resmi ifadesi olarak ulusal halk meclisi ve Kürdistan'da bir ulusal iradenin ortaya çıkması gerekir.

Sekizinci aşama olarak; belki bir devletleşmeye gidemeyiz ama halkın temel iradesinin belirleyici gücü, en yüksek karar organı ve Ulusal Kurtuluş Devrimi'nin resmi bir ulusal meclisini ortaya çıkaracaktır. Nitekim ulusal meclis, ayaklanmanın en önemli bir siyasi amacıdır. ulusal meclis gerçekten de içinde bulunduğumuz süreçte bir ulusal devrim meclisi gibi çalışacaktır. Ve devrimin Kürdistan çapında tartışılıp karara bağlanmaya çalışıldığı, ayrıca bir denetim organı işlevini gördüğü ve bir yürütme gücünün ortaya çıkarıldığı bir organ rolünü oynayacaktır. Tam bir hükümet olmasa da, hükümete benzer bir yürütme gücünü kendi bağrından çıkaracaktır.

Bizim Kürdistan'da bu aşamada öngördüğümüz ayaklanmanın önemli bir siyasi hedefi budur. Meclise ilişkin reformist-otonomicilerin yaptığı çalışmaların bir meclisi değil, tersine onu özünden boşaltmaya çalışarak, şimdiye kadarki konumlarını daha üst bir düzeyde sürdürmede bir kılıf yapmayı, dolayısıyla bir uydu meclisi yaratmayı hedeflediğini biliyoruz. Bu nedenle herhangi bir meclisi değil, devrimci bir meclisi düşünüyoruz ve bunu da ayaklanmanın amacıyla sıkı sıkıya bağlantılı biçimde yerine getirmek göreviyle karşı karşıyayız. Yine bunun doğal bir sonucu olarak gerek meclis seçimi için yapılacak bir propaganda çalışmasıyla ayaklanma süreci içinde adayların ortaya çıkarılması, halkı ne pahasına olursa olsun temsil edecek, devrimin yasalarına bağlı kalacak, ulusal çıkarları gözetecek bir adaylar sisteminin geliştirilmesi gerekiyor.

Ayrıca meclis çalışmalarına veya seçim taktiğine bağlı olarak bir referandum da düşünülebilir. Bir referandum fikri, özellikle şu amaçla yerindedir: 'Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlüğünü esas alan ama eşit ve özgür temelde bir birliğe açık mısınız?' sorusuyla, Kürdistan halkının nabzını harekete geçirmek... Yine onun ezici bir çoğunluğunun, eşit ve özgür bir temelde gerçekleşecek bir birlik için, 'Bağımsızlık ve özgürlükten yana mısınız?' sorusuyla kendi kaderini uluslararası alanda da gündemleştirip resmi bir karar düzeyine getirmek... Yani bağımsızlık ve özgürlük kararını, eşit ve özgür temelde birliği de esas alan bir çerçevede resmileştirmek bu ayaklanma sürecinin diğer bir hedefidir.

Devrime hizmet eden bir diplomatik çalışma tarzına güç vermeliyiz

Dokuzuncu tez olarak; bağımsızlık ve özgürlük referandumunu yapmalıyız. Aynı zamanda komşu halklar veya uluslar da eğer istiyorlarsa, ortak bir birliğin eşit ve özgür bir temelde olabileceğini bir seçenek olarak halkımıza sunalım. Elbette ki, bu konuda hazırlıklarımız süreklidir. Bahsettiğimiz gibi partimiz, başlı başına bu eşit ve özgür temele dayalı birliğin hazırlığıdır.

Onuncu tez olarak; bütün alanlarda yürüttüğümüz faaliyetler, bir anlamda ayaklanma hazırlığıdır. Daha şimdiden yurt dışını bunun için hazır tutuyoruz. Hatta çok ağır baskılar olursa, halkımızı bir yandan gerilla biçiminde dağlara çekebiliriz. Bir yandan da cephe gerilerine taşırabiliriz. Bakur'dan Başûr'a bir yığınak da yaparız, Rojhilat'a da yığınak yapabiliriz. Öte yandan da Türk halkını harekete geçirmek, yine metropollerde ordu içinde yan çalışmalar yapmak ve bunun propagandasını sürekli geliştirmek yerindedir. Diplomasi kanallarını oluşturup harekete geçirmek, ayaklanma süresi boyunca daha da imkan dahilindedir. Yine düşman siyasi görüşmeden yanaşsa siyasi görüşme kanallarını açık tutmak, bunun için de siyasi yöntemleri devrede tutmak bu çalışmaların bir gereğidir. Nitekim şimdiye kadar da bu konuda bazı çalışmalar yürütülmeye çalışılmıştır. Özellikle diplomatik alanı iyi hazırlamak gerekiyor. Devrime hizmet eden bir

diplomatik çalışma tarzına da güç vermek gerecektir.

Sloganlar düzeyinde bu yeni dönem çalışmalarımızı şöyle ifade edebiliriz;

-Ya bir parça bağımsız Kürdistan, ya ölüm!

-Ya halka özgürlük, ya ölüm!

-Ulusal Meclis için ileri!

-Silahlı halk ayaklanmasına hazırlanalım!

-Her kentte bir ayaklanma!

-Kürdistan kırlarının her tarafında devrim ateşini tutuşturalım!

-Eşit ve özgür temelde birlik istiyoruz!

-Düşmanın her türlü dayatma ve reform taktiklerine hayır!

-Düşmanın hükümetinde yer almaya, onun denetimi altında bir otonomiye ve özerkliğe hayır!

-Topyekün devrimci bir savaş için ileri!

-Her şey devrimci savaş için, her şey ulusal kurtuluş cephesi için!

-Aramızdaki tali çelişkileri ikinci plana bırakalım, temel hedeflerde birleşelim!

Döneme dayatılması gereken sloganları daha da çeşitlendirebiliriz, tabii yerine ve zamanına göre olmalıdır.

Şimdi içinden geçtiğimiz süreç, bir hazırlık sürecidir. Belli ki bu hazırlık süreci değişik alanlarda, değişik biçimler arz ederek sürecektir. Şimdiden bazı yerlerde ayaklanma gibi durumlar yaşanırken, bazı yerler de yeni uyanıyor. Daha pratik bir ayaklanma komitesine şüphesiz gidilecektir. Genel bir ayaklanma komitesi gerekir. Yine hemen hemen bütün alanlar için alt komiteler gerekir, koordinasyon çok önemlidir. Daha şimdiden bunları geliştiriyoruz. Kır-şehir bağlantısını ve sürekli iletişim ağlarını geliştirmek önemlidir. Hiç şüphesiz Parti Önderliği'nin ayaklanma koordinesiyle iç içe olması önemlidir. İç ve dış bağlantıları en üst düzeyde geliştirmek ve hatta alt düzeylere taşırmak önemlidir. Yine yayın organını geliştirmek ve sürekli bildiriler aktaran bir yayın komitesinin oluşturulması çok önemlidir.

Bütün bunlar bir ayaklanma planı içinde düşünülmesi gereken hususlar oluyor. Fakat başta da belirttiğimiz gibi, çalışmalara işlerlik kazandırmak için her şeyden önce devrimci militan olmak gerekiyor. Devrimci militanlar olmadan, çok becerikli ve çok usta bir şekilde bu işe göre kendini defalarca hazırlayan militanlarımız olmadan, bu söylenen ve oldukça da zorunlu olarak yapılması gereken çalışmalar, acı ve yenilgiyle karşı karşıya kalabilir. Özellikle de öncü şartı, bütün şartların önünde gelir. Öncünün en üst düzeyde sorumluluğu kendinde duyması, zaferin ve başarının temelini kendi öz pratiğine bağlaması şarttır. İşleri kendi başına bırakacak bir durumumuz yok, yine öyle sağın-solun yardımına koşarak bir ayaklanmayı ilerletmemize imkan yok. Öncü başarıyı da, başarısızlığı da kendi yeteneklerine, kendi çabalarına bağlayarak yola çıkmalıdır. Güç getiriyorsa elbette önemlidir. "Ben burada bu ayaklanmayı yürütmeliyim. Gözüme kestirdim, hazırlığımı yaptım, sonuçlarına katlanıyorum" deyip savaş cephesinde taktiği oturtacaktır. "Partimiz vardır, Parti Önderliğimiz vardır, gerillamız vardır, ben bir şeylerle uğraşırım, karıştırırım onlar tamamlar" demek, sorumsuz ve affedilmez bir yaklaşımdır. Hiç şüphesiz parti de, Parti Önderliği de, gerilla da katkı sağlar ama bu senin yerine getireceğin göreve yanılgılı, gafilce ve sorumsuzca yaklaşmayı asla kabul etmez... Tam tersine daha fazla sorumluluk, daha fazla başarıyı kendisinde doğuran bir ruh, bir mantık, bir çaba yetkinliği, yeterliliği içinde olmasını şart kılar. Bu temelde parti öncüleri, militanları görevlere yaklaşabilirler.

Ayaklanma dönemleri olağanüstü kişilik ister

Mevcut ayaklanma sorunlarına ve gerçekleştirme görevlerine ilişkin bu hususları kısaca böyle belirtebiliriz. Daha ayrıntılı karar ve hatta ayaklanma yönetmeliklerine kadar ulaşabiliriz, ulaşmalıyız da. Özellikle daha pratik ayaklanma komitelerini hazırladığımızda, görevlendirmeler ve çalışmalar tarzına hakim kılınması gereken yönetmelik esasları somutlaştırılabilir. Ayrıca alan belirlemelerini daha somut yapabiliriz. Şehir ve bölge çerçevesinde, ülkeyi ayaklanma alanlarına taksim etme işleri daha da kolaylaştırabilir. Ülke genelini esas alan yaklaşım tarzı kadar, şehirleri esas alan ve onunla bağlantılı bölgeleri içeren bir parçalı yaklaşım da gereklidir. Demek ki bir de parçaları esas alan bir yaklaşımı geliştirmeliyiz. Bu tip bir yaklaşımda genel yaklaşımın içine daha da somut oturtulursa ve bir de buna verilmesi gereken gücün hazırlık düzeyini de iyi tartışırsak, sonucu daha iyi kestirebiliriz ve bundan sonrası da artık devrimci militanın çalışmasına bağlı olduğunu kestirmek imkan dahiline girer.

Şimdilik bu çok tarihi ve bütün koşulların artık içine girmemiz gerektiğini adeta dayatarak gündemimize soktuğu ayaklanma gerçeğimize böyle yaklaşıyoruz. Her geçen güne artan bir sorumlulukla yaklaşarak, düşüncesi bile insanı heyecanlandıran, ama kendisini, insan yüreğini ağzına kadar getiren böylesine çalışmalara girmek tarihi bir fırsat olduğu kadar, yanılgılı yaklaşımların da en bedbaht kılınacağı bir var olma, bir yaşama gerçeği oluyor. Öyle basit ve yüzeysel yaklaşım göstermek, katılım içinde olmamak, bu dönemlerin kabul edemeyeceği bir tutumdur.

Ayaklanma dönemleri kişiliğin kendinde yaratılmasını, sonuna kadar devrimcileşmesini ister. Bu dönemler büyük devrimcileştirici, özelikle Kürdistan halkı söz konusu olduğunda, onun tamamen saniyesi saniyesine bin yıllık kölelik paslarını temizleyici ve zincirlerini parçalayıcı özellikte olan dönemlerdir. Dolayısıyla bir halk için devrimcileşme ne kadar sınırsızsa, öncü için de bu daha fazla sınırsızdır. İşte bu dönemin hakkını vermek, bütün gereksinimlerini karşılamak, zamanı bunun için mükemmel kullanmak, oldukça açık bir biçimde böylesi bir dönemin görevlerine feda olmaya hazırlanmak, en kutsal bir yaşam ve en yerinde bir karşılıktır. Bunun dışında başka bir seçeneğin de olmadığını göz önüne getirirsek, bütün gücümüzle yetkinleşme, derinleşme ve bütün yaşamımızı kapsayan bir kararlaştırma, başaran yaşama en layık olanıdır. Görevlere ve bize layık olana böyle yaklaşırsak, ancak o zaman yaptığımız çalışmaların bir anlamı vardır.

Biz devrimciler olarak her zaman devrimci çalışmayı böyle ele almasını, görevleri mutlaka başarmasını ve bu temelde halkların sağlam öncüleri olmasını bilmeliyiz. Halklara verdiğimiz sözleri ancak böyle bir sorumlulukla uygulamaya geçirebiliriz ve bu temelde başarmaya doğru gitmeliyiz.

Uzun bir süreden beri tam savaş formasyonuna gelebilmeyi tartışıyoruz. Buna rağmen doğru-dürüst bir savaşçı formasyonuna gelmemek kabul edilemez. Burasının eğitim yeri olduğunu bilmelisiniz ve ona göre kendinizi tam pozisyona getirebilmeniz önemlidir. Bütün sonuçlarıyla savaşı göze alamayanlar, pratikte de sağlam adım atamazlar. Muazzam bir duygusal yaklaşımı, bilinçli yaklaşıma dönüştürmek şarttır. Diğer kamplardan da aldığımız haberlere göre, gelenler kendilerini yere atıyorlarmış. Çoğu son derece çürütücü bir yaşamın etkisi altından gelmişler ancak hızla kendilerini toparlamaları gerekir. Çok değişik duygu ve düşüncelerle ortama geliyorlar, bu doğru değil. Savaşın bütün sorumluluğunu bir önderliğe yığmak veya bir kaç arkadaşa yığmak da doğru değil. Sorumluluk düzeyini yüksek tutmak gerekiyor. Gelmede en çok zorlandığımız husus disiplin oluyor. Oysa disiplin ordulaşmanın esasıdır.

Aslında bu işi bir macera alanı olarak görenler az değil. Hem tarihi açıdan hem de güncellik açısından maceracılıkla, kendini konuşturmakla bir şeyimizi veremeyiz. Yani bir dakikamızı, bir küçük zaman parçamızı veremeyiz. Bu işte ciddiyiz. Bizim eğitim imkanlarımız yetersiz olabilir ama bunu herkesin kendi sorumluluk anlayışıyla kapatması gerekir. Sanki örgütten bir şey beklemeye gelmişler çoğu, sanki örgüt onları kurtarsın diye gelmişler. Bu yanlış bir yaklaşım!

Size daraltılan dünyayı ancak düşmanı yenerek genişletirsiniz

Buraya gelen kişi, kendi halkını kurtarmaya gelen kişi, bazı köklü davaları halletmeye gelir. Bazıları geliyorlar, "Örgüt bana bir şey versin, örgüt beni şöyle yapsın" diyorlar. Bu çok yanlış bir yaklaşımdır. En azından bir devrimcinin tutumu şu olmalıdır; 'Ben halkıma ne vereceğim?' Biz bunları uzun süre alttan aldık. Meğerki bunlar halkı kurtarmaya değil, örgütten bir şey koparmaya gelmişler. Yapıyı bu temelde gözden geçirdiğimizde, böyleleri az değil ve köklü bir yanılgı var ortada. Şu sözcükler bunu kanıtlar; kişisel birçok özellik ortaya koyan kişi, örgütten bir şeyler isteyen kişidir. Kendisini kurtarıcı olarak görmüyor, örgütün kendisini kurtarmasını istiyor. Biz bu yaklaşımı reddetmeliyiz. Sen kurtarmaya geldin, sen kurtuluş amacıyla geldin, sen kendi hastalıklarını beyan etmek için buraya gelmedin! Kurtarmak için sana teorik, teknik, pratik şeyler verdik. Bütün bunları değerlendir! Daha fazla şeyi örgütten istemek gerçekçi değil! O düşmanla savaşılarak kazanılır! Size daraltılan dünyayı ancak düşmanı yenerek geliştirebilirsiniz. Bu anlamda küçük-burjuva ruh hali terk edilmelidir. Kesinlikle bu yaklaşımların sınıf temeli küçük-burjuvadır.

“Zagros’tan Muş’un batısına kadar, Behdinan dağlarının alanı içine Cûdî’yi, Cizîr şehrini, Botan suyunu alın diyelim ve Wan Gölü’nün güneyini içine alın; böylece birinci ayaklanma bölgesi karşımıza çıkıyor. Şehir ve köyleriyle birlikte, burayı tam bir savaş alanı olarak düşünmek, bu temelde toplumsal yapıyı değerlendirmek, yeniden şekillendirmek, normal yaşam belirtilerini bile ortadan kaldırarak savaşçı yaşamı bütünüyle dayatmak lazımdır.”

Bu sandığımızdan daha fazla yaygındır. Kurtarıcılık yerine kendini kurtarma anlayışı vardır. Onu hızla terk edin! Çok yanlış bir şekillenme tarzıdır bu. Oldukça yanlıştır! Kazandırmaz, kişiyi kurtarmaz, çelişir! Kişiyi sürekli çelişkilerle iç içe bırakır. Her zaman şunu da söyledik; karakter olarak, ahlaki bir özellik olarak, "Ben bu işlerde sorumluluk üstlenmeye geldim, bela olmaya gelmedim" yaklaşımı olmalıdır. Herkes burada başkasını kendi yetmezliğiyle rahatsız etmeye hakkının olmadığını bilmeli. Bizim gösterdiğimiz iyi niyeti, hoşgörüyü hiç kimse başka türlü anlamamalıdır.

Ortaya çıkan bazı örnekler bizi oldukça öfkelendiriyor. Bazı arkadaşlar olumsuzluklarıyla bizi bu noktaya getiriyor. Başınızda biz güçlü olduğumuz için değil, değişik bir şekillenme yaratmak için böyle hareket ediyoruz. Bazılarını kendi haline bırakırsak örgütü bitirecek. Düşmanın bunca çabalarıyla yapamadığını, kendi yaramaz kişiliğiyle yapmak isteyenler var. Bunlar kendini bilmez tiplerden de öteye, ne idüğü belirsiz unsurlardır. Kendi olumsuzluklarını yaşatmak isteyenler varsa, adımlarını denk atsınlar. Yaramazlık, lümpenlik, düşkünlük kötüdür. Bu son ortaya çıkan düşmanca yaklaşım, partiyi bilmezlikten kaynaklanıyor ve çoğunuz da hızla sürükleniyorsunuz. Karşı-devrime sürüklenme güdüleriniz, suç işleme eğilimleriniz yüksek. Bu durum böyle olunca, bir provokatörün sizin bu zayıflıklarınıza el atıp kullanması, sizleri suç ortağı yapması fazla zor olmuyor.

Savaş ortamında bunların hepsi cezalandırılır. Suç ve ceza denilen olayı biraz göz önüne getirin. Sırf cezayla yıldırmak iyi değil, biz ceza sistemiyle eğitimi fazla esas almak istemiyoruz. Bu böyledir diye en tasfiyeci, en disiplinsiz davranışları da kimse dayatmasın. Oldukça kendini dar tutma, disipline gelmeyen, kendi kendisine doğru-dürüst biçim vermeyen yapılar, en fazla kendisini gösteren yetmezliklerdir. Tek kelimeyle bunlar ayıp olan ve ısrar edilirse, son derece kendini bilmez bir yaklaşımdan başka bir şey değil. Ancak böyle kalmanız imkansız ve kendinizi biçimlendirmek zorundasınız. Çünkü ölüm-kalım meseleleri var orta yerde. Benimki de bir namus davasıdır, şeref davasıdır, sizinki de öyledir. Benim babamın meselesi değil ki, bu bir halkın namus ve onur davasıdır. En az benim kadar sizi de ilgilendirir. Bunda iddialıysanız, dava için kendinizi tam şekillendirmeniz gerekiyor. Hatır için, kendinizi kurtarmak için devrimci olmadınız. Bu tür yanılgıları bir tarafa atalım. Yeniden yaklaşımlarınızı düzeltin diyorum.

Yaptığımız çözümlemeler bunun hem yolunu gösteriyor hem de buna gelemeyenlerin durumunu anlatmaya çalışıyor. Sizin bu doğrultuda kendinize yöneldiğinizi sanıyorum. Yapılan bu çözümlemeleri inceleyin, kendi yanlış yaklaşımlarınızı halledin. Artık bunları sona erdirmeye çalışıyoruz. Zaten yaklaşımların nasıl olması gerektiğine yönelik çözümlemeler var ve fazla tekrar yapmak istemiyoruz. Artık siz bunlardan sonuç çıkarmayacaksanız, biz ne yapabiliriz? Giderseniz iyiliği de, kötülüğü de size ait olur. Nefes nefese yol almaya çalışıyoruz. Buna gelmiyorsunuz veya bu kadar disiplinsiz, rezilce dayatmalarda bulunuyorsunuz. Biz bu noktada ne yapabiliriz ki? Sonuçta gider kendinize layık olanı bulursunuz.

Çoğunuz ne istediğinizi bilmiyorsunuz. Oysa bizim devrimciliğimizin hattı bellidir, bunu hiç kimse bulandıramaz. Şimdiye kadar onca emek ve çabayla mücadeleyi buraya kadar getirdik. Eğer katkı sunmak istiyorsanız gücünüzü gösterin. Kendinizi bu yaşta bile mal haline getirir, başkalarını ve değerlerinizi de mal gibi görürseniz, bu en kötü anlayış tarzıdır. Ben sözlerimi çok kapsamlı sarf ettim. Herhalde artık uyarıcı ve eğitici anlamda bunlardan fazlası söylenemez. Derince üzerinde durup sonuca varmak artık sizin işinizdir. Kişisel düzeyde de umutlarınızı gerçekleştirme yoluna koyabilirsiniz. Başka

türlüsünü iddia etmek zordur. Ben kendi deneyimlerimi tekrar tekrar dile getirdim. Umut ve özgürlük için sonuç veren tek yolun bu olduğunu söylüyorum.

En kötü insan kendini büyük davalara hazırlamayandır

Epey yaramazlık ve yetmezlik var. Bazıları silahı alıyor eline ama birçok yönden de yanılgılar içerisindedir. Bu durumlardan ötürü, birçok imkan ucuz kaptırılıyor. Bunların içinde bir sürü komutan ya da kadro var. Kürtler için tarih boyunca hep böyle olmuştur. Ağlamaktan, sızlamaktan, keşlikten başka bir şey yaşamamışlar. Bu özelliklerden dolayı partiye adım attığında daha tehlikeli oluyor. Birçok kez kurunun yanında yaş da yanıyor.

Ne dosttur, ne de düşmandır; işte en kötü insan budur aslında. Bizde bunlar çok yaygın. Bir baltaya sap olamamış, zavallının tekidir. Biz bunları bütün gücümüzle önlemeye çalışıyoruz. Fakat görüyorsunuz ki, gece-gündüz işin üzerinde bu kadar duruyoruz, zor-bela yetişiyoruz, bunları zor-bela kurtarıyoruz. Bazıları mecnun gibidir. Asgari düzeyde tedbir, asgari düzeyde bakış açısı yok! Aslında bunun altında kasıt da yok. Öyle bir yaşam şekli var ki, kendi başına bir enkazdır. Böyle bir yaşam tarzı hakimdir. Çok örgütsüz, çok bilinçsiz, çok sorumsuzdur. Böyle bir yaşamın PKK'ye dahil edilmesi, PKK'nin içine taşırılmasının sonunda, bizi de kendine benzetme istemi yatıyor. Çok kısa süre içinde kendisini PKK'li olarak ilan ediyor.

PKK'nin savaşçı ve militan özelliklerini göz önüne getirdiğimizde, bunların yanılgılarını görmek mümkündür. Kontrolümüzde olsa belki idare ederiz ama kontrol dışı olduğunda tamamen düşmanın imhası altındadır. Bu da elbette bizi üzüyor. Çünkü bunların sonucunda yitirdiğimiz nice canlar, nice insanın tutuklanması ve değerlerin heder edilmesi gündeme geliyor. Tutuklananlar da değer aşımına uğrar ve geriler. 'Zindan okuldur' diyerek kendimizi aldatmayalım. Zindan insanı aşındırır, mevcut yurtsever özelliklerini kemirir. Nasıl bireycilik geliştirdiğini görmüyor musunuz? En genç yaşlarını bu biçimde zindana adamak, toprağa bu biçimde adamak yerinde değildir. Bütün konuşmalarımız, bunların halk yoluna gitmesi içindir. Bu devrimcilik böyle sorumlulukla yürütülecek bir iştir. 'Kendisiyle savaşacağız' dediğiniz düşman çok farklı çalışıyor. 'Karşısına çıkacağım' dediğiniz düşmanla sizin durumunuz göz önüne getirildiğinde, insan dehşete kapılıyor. Karşısına çıktığınız düşmanın durumu ile sizin durumunuz arasında öyle bir uçurum var ki, insanı hayrete düşürüyor. Bana da eskiden *"Bu halinle mi savaşacaksın?"* derlerdi. Bu soru çok soruldu bana. Bütün bunlara rağmen yine de savaşabildik.

Savaşacak haliniz var mı? 'Savaşabilirim' diyen çok hesap yapar. Bütün söylenenler, aslında içine girdiğimiz savaş halini kavramak içindir. Hiçbir yerde kolay kolay teslim olmamak ve kolay kolay düşmemek, söylenenlerden tam sonuç çıkarmak gerekir. Kolay kaybetmemek, kazanmaktan başka hiçbir şeye fırsat vermemek bizim temel felsefemizdir. 'Her şey kazanmak içindir' deyip yüklenmek gerekiyor. Halen bu kadar eleştiriye yol açan şey, geçen yılki pratiktir. Eğer siz ders çıkarmaz da, 1992'ye böyle girerseniz, çoğunuz sadece eleştirilmekle kalmayacak, çok şeyi de yitireceksiniz. Tabii doğru yaparsanız birçok şeyi kazanırsınız. Eleştirilerin ruhuna uygun bir biçimde mücadele içine girerseniz, 1992 yılını çok güçlü kazanmak mümkündür. Ancak eleştirilen hataları tekrarlamayı sürdürürseniz, çok şeyi yitirirsiniz.

Tecrübe, yaşanılan olumsuzluğa bir daha düşmemek için çok değerlidir, bir yaşam kadar değerlidir. Biz tecrübelerimizi aktarmaya çalıştık. Geniş açıklamalarla birlikte, 1991'in tecrübelerini verdik. Oldukça doğrulanmış, oldukça özümsenmiş bir kişilikle bu işte yürürseniz, kazanma şansınız yüksektir. Sorumluluklarınız var, çok önemlidir. Her zaman söylüyorum; sorumluluk vermezsek, doğruyu göstermezsek ne vicdan kalır, ne de bir başarı beklenebilir. Bu hepimiz için böyledir. Vicdanı büyük olmayanın sorumluluğu büyük olmaz, sorumluluğu büyük olmayanın başarısı büyük olmaz. Halk böyle önderler olmayı

> **"Ayaklanma için yapılan çözümlemelerden şu ortaya çıktı; ayaklanma sağlam bir cephe gerisi, yani cephe gerisinden önce sağlam bir üs anlayışına dayanmalıdır. Ayaklanma için sağlam üsler gereklidir. Biz silahlı güçle, gerilla gücüyle üslere dayanarak ayaklanmayı esas alıyoruz. Bu açıdan ayaklanma için bir de cephe gerisi olmalıdır. Bunun için daha önce de belirlemeler yapılmıştır."**

bizden istiyor. Önderler kesin böyle olan kişilerdir. Önder olmak, halkına bir şeyler vermek için böyle olmak gerektirir.

Düşmanın yarattığı bu tür eğilimleri, sorumsuzluk deryasını normal bir yaşam olarak kabul etmeyelim. En sorumsuz insanlar diyarıyız, bunu aşalım! Toplumsal vicdandan uzak insanlar diyarıyız, bundan uzaklaşalım! Çok aciz insanlar durumundayız, bundan uzaklaşalım! Düşmanın elinde sandığımızdan daha fazla oyuncak durumundayız, bunu aşalım! Çaresiz bir durumda olmadığımızı kanıtlayalım! Yeteneklerimiz köreltilmiş, geliştirelim! Yaşamın hayali vardır, kendisi yoktur, edinelim! Esas yaratmamız gereken değerler bunlardır. Başkaları bunu farklı göstermek istiyor, oysa gerçekler bunlardır. Bireysel keyfiliğe artık fırsat var mı? Bu büyük gerçekler karşısında kim ne diyebilir ki? Çok sınırlı bir haysiyet duygusu olan bir kişi, buna başka ne yanıt verebilir ki? Ben böylesi toplumsal ortamlarda olduğum zaman çok zorlanıyorum. Sizin neden olduğunuz şey biraz da budur. Kendini güçlendirmeyen topluluklar insanı çok zorlar, kaybetme tehlikesini yansıtan topluluklar çok endişelenir.

Ayaklanma planlaması için bazı hususlara kısaca değinelim: Ayaklanma için gerekçeler, tezler özlü bir biçimde sunuldu. Neden ayaklanmalıyız? Ayaklanmayı ne pahasına olursa olsun bir fırsat olarak niçin değerlendirmeliyiz? Bunları gerekçeli ve temel tezli olarak açıkladık. Şimdi bunu bir plana kavuşturmak, bir ayaklanma planına gitmek gerekiyor. Bir ayaklanma planına giderken, eğer karar doğruysa, işlerin nasıl düzenlenmesi gerektiğine dair nereden ve hangi olanaklarla nereye, ne kadar, ne zamanda gideceğimizi belirlememiz gerekir. Kürdistan için bir ayaklanma şarttır. O zaman nereden başlatmalıyız, nasıl başlamalıyız? Bunu biraz tartışmak gerekiyor.

Ayaklanma için yapılan çözümlemelerden şu ortaya çıktı; ayaklanma sağlam bir cephe gerisi, yani cephe gerisinden önce sağlam bir üs anlayışına dayanmalıdır. Ayaklanma için sağlam üsler gereklidir. Biz silahlı güçle, gerilla gücüyle üslere dayanarak ayaklanmayı esas alıyoruz. Bu açıdan ayaklanma için bir de cephe gerisi olmalıdır. Bunun için daha önce de belirlemeler yapılmıştır. Burada öncünün esas alınması gerektiğini söyledik.

O zaman üslere dayalı alanlar nelerdir?

Birincisi; buraya bakmak gerekiyor. Şu çok açık ki; bizim ülkemizin gerek tarihi, gerek coğrafi ve gerekse ulusal özellikleri nedeniyle temel aldığımız yöreye bağlanmak, ayaklanmaları buraya bağlamak şarttır. Özellikle uzun bir süredir Güney'deki ayaklanmaların belli koşullara kavuşması da göz önüne getirildiğinde, Kürdistan ayaklanmasının merkezi olarak Botan ve Behdinan'ı görmek, buraya bütün yolları bağlamak yerinde olur. Başûr-Bakur ayaklanmasını birleştirmek, ayaklanmayı yine temel üslere bağlamak olası her türlü tehlikeye karşı bunları koruma ve sonuçları derlemek için Botan-Behdinan üzerindeki çalışmaların yoğunlaştırılması esastır.

Kürdistan'da kapsamlı bir devrim için ayaklanma şarttır

Demek Kürdistan'da kapsamlı bir devrim, devrim için de büyük bir ayaklanma şarttır. Botan-Behdinan gerçeğine çok daha ağırlıklı olarak yaklaşmak, buradan devrimi, ayaklanmayı beslemek, sonuçlarını buraya çekmek temel bir taktik, hatta stratejik bir yaklaşımdır. Kürdistan Devrimi buraya bağlanmadan gerçekleşme şansı çok zayıftır. Ayaklanmanın da buradaki güce dayanmadan uzun süreli olması ve başarı imkanlarının artması zordur. Dikkat edilirse, ayaklanma emareleri daha çok buradaki mücadeleyle birlikte ortaya çıktı. Az-çok gerillanın işletilmesi ve halka bu temelde cesaretin verilmesi ayaklanma sürecini başlattı. Şu ortaya çıkıyor; eğer güç durumu iyi ordulaşır ve artık Başûr'a da, Bakur'a da umut verirse, Kürdistan bütünüyle ayağa kalkar. Bu açıdan ayaklanmanın temel merkezi olarak buraları görmek, buraları çok yönlü olarak hazırlamak yerinde bir tutumdur. Bir nevi savaş bölgesine çevirmek, burayı savaşan bir alan haline getirmek, normal toplumsal yaşamın artık söz konusu olamayacağını ortaya koymak yerindedir.

Buradaki kentleri tamamen düşmanın denetiminden çıkmış kentler haline getirmek, gerillayı bu konuda daha çok çalıştırarak, bu alanı kent itibariyle de savaş alanına çevirmek gerekiyor. Ama sınırlama yaparsak, kaba hatlarıyla Zagros'tan Muş'un batısına kadar, Behdinan'ın dağ silsilesi vardır. Behdinan dağlarının alanı içine Cûdî'yi alın, Cizîr şehrini alın, Botan suyunu alın diyelim ve Wan Gölü'nün güneyini içine alın; böylece birinci ayaklanma bölgesi karşımıza çıkıyor. Şehir ve köyleriyle birlikte, burayı tam bir savaş alanı olarak düşünmek, bu temelde toplumsal yapıyı değerlendirmek, yeniden şekillendirmek, normal yaşam belirtilerini bile ortadan kaldırarak savaşçı yaşamı bütünüyle dayatmak lazımdır. Bazı ufak-tefek cephe gerilerine ihtiyaç duyulursa halkı, savaşamayacak durumda olanları yavaş yavaş bu alanların dışına çekmek, tarihi bir ayaklanma için gerekli oluyor. Uzun vadeli bir ayaklanma için bunları böyle hazırlamak önem taşıyor.

Behdinan'da nüfus çok az kalmıştır, hemen hemen yok denecek kadardır. Yine Botan'da da çok az bir kent nüfusu var, o da biraz sarsılmayı ister. Diğer ilçeler şimdiden ayaklanma durumuna göre kontrol altındadır. Gerilla gücünü biraz daha çalıştırarak, birinci ayaklanma bölgesi, buna 'Kızıl Bölge', hatta 'Kurtarılmış Bölge' esprisi ile yaklaşmak mümkündür. Burayı gerilla planlamasıyla birlikte, kızıl bir bölge, savaş yasalarının giderek egemen olduğu, kurtarılmış bir vatan parçası, halk iktidarının şekillendiği bir alan olarak görmek, planlamak, halk iktidarının nüvesini kurmak doğru yaklaşımlar olacaktır.

Ayaklanma kitlesiyle birlikte gerilla ordulaşması sonuç alır

Herhalde Kürdistan Devrimi açısından bu hem vazgeçilmezdir hem de gerçekleşme imkanı en çok olan, tarihi açıdan olsun, güncellik açısından olsun, artık bu durum devrimin temel kızıl nüvesi olarak düşünmemiz gereken bu bölge için bunlar belirlenebilir. Düşmanın bu konuda bütün gücünü konuşturacağı düşünülmelidir. Özellikle şimdiden uçak saldırılarına başlamıştır. Bunu daha geliştirebilir. Komando birliklerini sürmek istiyor, daha da sürdürebilir. Fakat gerek sayısal, gerek niteliksel olarak bizim yürüteceğimiz hazırlıklar burayı tutabilir. Öyle uçakla, komando birlikleriyle ele geçirilmesi çok zor olan bir alandır. Eğer görevlere doğru yaklaşılırsa, rahatlıkla burayı uygun bir çalışma planı, gerilla ve ayaklanmalarla kısa sürede amacına ulaştırabiliriz. Ayaklanma kitlesiyle birlikte, gerilla ordulaşması sonuç alır. Düşman ne kadar yüklenirse yüklensin, buradaki ayaklanmayı sökmesi, gerillayı sökmesi çok zordur. Ayaklanma hedefleri bu gerçeğe bağlıdır.

Ayaklanma hedefleri; düşmanın iktidar gücünü siyasi olarak tamamen kaldırmak, askeri olarak da sınırlandırmak, garnizonların içine hapsetmek, savaş ekonomisini inşa etmeye yönelik faaliyetleri yoğunlaştırmak gerekiyor. Halkı, yıkma yeteneği kadar yapma yeteneğine ulaştırmak; köylerde, kentlerde halk iktidar organlarını, halkın yönetim birimini, halkın milisini kurmak, halk demokrasisini geliştirmek ve giderek Halk Meclisi'ne ulaşmak dönemin en temel taktiğidir. Kısaca, siyasi, askeri ve ekonomik hedefler belirtilmiştir.

Yine kitlesi kazanılmış, işbirlikçileri silinmiş bir alandır. Ordulaşmada bütün gücümüzle yüklenerek, hem nitel hem de nicel olarak gelişme sağlayacağımız bir alandır. Asgari olarak on binden başlar. Gerekirse kat be kat üstüne de koyabiliriz. Artık Kürdistan halkının militan gücünü burada ordulaştıracağız. Bütün savaşma imkanı olanları, isteği olanları buraya çekip ordulaştıracağız. Bu Başûr için de, Bakur için de geçerlidir. Hatta dört parçayı da etkisi altına alacak, dört parçanın gerilla gücü gibi halk gerçeğini ortaya çıkaracak bir konuma da sahiptir.

İkinci bir bölge olarak, orta Kürdistan vardır. Burası Garzan dediğimiz, Amed ve Muş dediğimiz alanı kapsar. Ayaklanma sürecinde ikinci planda ağırlık vereceğimiz ve gelişmeye açık bir alan da burasıdır. Buranın coğrafik, sosyal, siyasal, ulusal yapısı ayaklanmaya oldukça kolaylık sağlıyor. Bu alanda şimdiye kadar yürütülen çalışmalarımız, belli bir gelişmeyi yaratmış, kitleleri bilinçlendirmiş, düşmanı çok yormuş, halkın da artık belli bir cesaret ve karar gücüne ulaşmasını sağlamıştır. Böylece gerilla altyapısı kurulmuş ve ikinci düzeyde önemli bir gerilla alanı olmaya adaydır. Tarihi özellikleri de buna uygundur. En temel ulusal ayaklanmaların gelişmeye yüz tuttuğu, nüfus itibarıyla da bir ayaklanmayı besleyebilecek bir konuma sahiptir. Sosyal çelişkiler, artık eski feodal aşiret çitleri parçalanmış, Ulusal Kurtuluş Mücadelemize kolay kanalize edilebilir, işbirlikçiler tarafından kontrol edilmesi zor bir aşamaya gelmiştir. Burası için de dağlık alanın üs olarak geliştirilmesi gereği açıktır. Dağlık alanın üs durumu geliştirilmeden ayaklanma geliştirilemez. Zaten dağlık alanlarda az-çok silahlı yürütülen mücadele biraz halkı ayağa kaldırdı. Belli ki gerillasını iyi oturtmak gerekecek. Bu temelde ayaklanma daha hızlı gelişim gösterebilir.

Sınır olarak Amed'i, Çewlig'i, Muş'u, Bedlis'i ve Sêrt'i içine alır. Dört tane önemli oranda geniş dağlık alan üs olarak seçilir. Temel üs alanları vardır. Çewlig için üs alanı var, Sêrt ve Muş için üs alanı vardır. Bir kaç tane büyük

üs alanına dayanarak oradan ayaklanmaya komuta eden, besleyen, güç veren ve sonuçlarını oraya çeken bir komuta merkezinin oluşmasına ihtiyaç vardır. Şehirler biraz daha yaygındır. Burada özellikle Amed'teki ayaklanma çok belirleyici önem taşır. Farqîn, Bedlis, Gimgim gibi alanlarda olacak ayaklanmalar oldukça önemli sonuçlar doğurur. Bunun dışında mevcut yapısıyla ayaklanma sürecini yaşayan birçok kasaba var. Bir kaç büyük şehirde geliştirilecek olan ayaklanma, giderek küçük yerleşim birimlerine de yansıyarak, gerillayla bir bütünlük oluşturup alanı bizim otoritemizin geçeceği bir alana dönüştürebilir.

Ayaklanmada üs alanlarındaki koordinasyon çok önemlidir

Önümüzdeki dönemi tam bir ayaklanma alanı olarak düşünmek, planlamak, mevcut ayaklanma sürecini derinliğine ele almak, her kent için olduğu kadar, temel olan kırsal alanların özgül bölgesel ayaklanma planlarını geliştirmek için de geçerlidir. Buranın ayaklanmalarını küçük parçalara da ayırmayı koordineli geliştirebiliriz. Bu alana dayatılacak ayaklanma planı, kendi içinde parçaların özelliklerini göz önüne getirerek düzenlenmeli ve koordine edilmelidir. Özellikle temel üs alanlarındaki koordinasyon çok önemlidir. Bu alanı büyük bir ayaklanma alanı olarak düşünüyoruz.

Yine bu alanda oldukça yoğun bir gerilla gerçekleştirilebilir. Binlerce gerillalaşmadan bahsetmek gerekir. Bunu kaldıracak arazi yapısı var. Gerilla oldukça yaygınlaşarak tutturulabilir. Mevcut durumda da var olan halkın katılım düzeyi daha da gelişim gösterecektir. Burada da düşmanın işbirlikçi yapısını tamamen kırmak, kendini yöneten bir halk gerçeğine ulaşmak, halk meclislerini oturtmak, halk milisini yaygınca geliştirmek temel hedefimiz olmalıdır. Özellikle kontrgerillaya karşı halk milislerine ağırlık vermek gerekir. Gerillayla bağlantılı savunma birliklerinin oturtturulması ağırlık vereceğimiz diğer bir yöndür. Düşmanın bu tip saldırıları düzenleyebileceği, kontrgerilla eylemlerini yoğunlaştırabileceği düşünülmelidir. Halkın öz savunmasıyla birlikte, gerillanın eylemleriyle, düşmanın bütün bu saldırılarını boşa çıkarabiliriz.

Bölgede kontrgerillanın fazla yaşama şansı yoktur. Düşman politikasını, dini maskeleyerek geliştirmek istiyorsa da, olgun yaklaşımımız daha şimdiden düşmanın din politikasını boşa çıkarmaktadır. Ulusal duyguların gelişmesi güçlüdür. Dini ikame ettirmek istiyorlar, hızla dini okulları açmayı düşünüyorlar. Ama sanmıyorum bundan sonra din okullarını açarak, özellikle Hizbullah adı altında kontrgerillayı, Erbakan'ı örgütlemek isteyecekler. Alınacak etkili tedbirler, bunların bu yöntemlerini rahatlıkla etkisizleştirir. Dolayısıyla kontrgerillanın fazla kurumlaşması beklenemez. Kürt işbirlikçiliğine dayalı, dine dayalı bir Kürt hareketinin şansı yok denecek kadar azdır. Geliştirilecek etkin tedbirlerle bunlar çözümsüz kalacaklardır. Yine bir Kürt reformist partisini geliştirmek isteyebilirler. Dine dayalı bir parti tutunamayacağı gibi, bu Kürt işbirlikçi partinin de tutunması oldukça zordur. Bu nedenle devrimci mücadelenin hızla gelişim göstereceği bir alandır ve mutlaka devrime kazanılması gerekiyor.

Burayı kazanmadan Botan-Behdinan'ı yalnız bırakmak, Kürdistan Devrimi'ni tek ayaklı oluşturmak demektir. Aslında Kürdistan'ın yere basması gereken ikinci ayağı burasıdır. Nasıl ki bir insan yere basmak için iki ayağını kullanıyorsa, Kürdistan Devrimi'nin de iki ayağını yere basması gerekiyor. Botan-Behdinan bir ayaktır ama ikinci büyük ayağı Garzan, Amed, Muş, Sirt'tir. Buraları sağlam bir ayak haline getiremezsek, tek ayakla devrimi yürütmeye çalışırız ki, bu da bizi zorlar. Bu açıdan bu ayağa büyük değer biçmek ve dayanılabilecek, yürünebilecek bir ayak durumuna getirmek şarttır.

Buranın planlanmasını da hem gerilla hem de ayaklanma itibarıyla iç içe belirlemek gerekir. Buraların tarihi, sosyal durumu saptanıp yeni ve özgün bir planlamaya gidilebilir. Gerekirse alt bölgelere ve şehirler düzeyinde planlamalara da varılabilir. Yine gerilla üslenmeleri ve koordinedeki ilişkilerin sağlanmasında kapsamlı planlara varmak mümkündür. Biz bunlara ana hatlarıyla değiniyoruz. Buraya özgü planlamalar da mevcut ekonomik, sosyal, siyasal gelişmeler, parti mücadelemizin gelişim seyri ve gerilla ile serhildanın oluşma alanları dikkate alınmalıdır. Bu planlama ve zamanlama diğer alanlar için de geçerlidir. Tabii alanın özgül koşullarına göre detaylandırılarak pratik planlamalar düzeyinde de ele alınabilir. Bunlar döneme özgü olarak işletilir. Daha sonraki aşamada bu alana nasıl oturmak istediğimiz, nasıl elde etmek istediğimiz sonucu çıkarılır.

Sanırım bu bölgedeki kurumlaşmayı da kısmen sağlamışız. Yani kırsal alanı tutmuş, köyler ve şehirleri denetimimiz altına almışız. Botan-Behdinan kadar olmasa da, halk iktidarı ikili olmaktan da öteye, ileri düzeyde sağlanmış, gerillanın koruması altına alınmış ve bir anlamda da kızıl bölge, kurtarılmış bölgeye yakın bir konuma getirilmiştir. Planlama döneminde çerçeveyi böyle çizmek gerçekçi bir yaklaşımdır.

Diğer alanlar da vardır. Örneğin bir Serhat alanı üzerine de tartıştık. Burasını da hem gerilla hem ayaklanma açısından ele alabiliriz. Halihazırda buranın da belli bir çalışması vardır. Kürdistan'ın en kuzeyinde yer almasına rağmen, gerek tarihi açıdan, gerek sosyo-ekonomik gelişim durumu açısından kitlesine devrimi dayatmak, devrimin atmosferine çekmek, yerindedir. Mevcut hazırlıklarımızın düzeyi, bunun mümkün olabileceğini göstermektedir. Buraya da hem ayaklanmayı hem de gerillayı daha kapsamlı dayatacağız. Alan olarak kısmen Rojhilat Kürdistan'ı kapsamına alabilir, güneyinde Orta Bölge, kuzeyinde Kafkasya vardır. Buranın çelişkili durumlarından da yararlanılabilir. Yani bir cephe gerisi olarak ele alabiliriz. Özellikle Ermenistan ve Gürcistan'daki çelişkiler ile, İran'ın bilinen durumu, bu alanın da gerilla açısından bir cephe gerisi olarak kullanılmasına olanak tanımaktadır. Yine Agirî Dağı ve Tendürekler bir isyan merkezi olarak düşünülebilir. Buralar komşu ülkeler ile sınır oluşturması açısından da, hem gerilla hem de ayaklanma merkezi olarak ele alınabilir. Zaten tarihi deneyim de bunun böyle olabileceğini gösteriyor. Şehre inme, gerekirse dağa çıkma, zorlanırsa komşu ülkelere girme yönünde olanaklar sunması, ayaklanmaları daha da güçlendirir.

Bu eyaletimiz Agirî, Qers ve kısmen Erzerom'u içine alır. Nüfusu biraz çözülmüştür. Eski dar aşiret, kabile, feodal ilişkileri ve yoksulluk da vardır. Yani tam bir ayaklanma durumunu, bir altüst oluşu yaşıyor. Bilinçli ve örgütlü çalışma buranın kitlesini epey ayaklandırır. Partinin çizgisini buraya doğru uyarlama, halkın ayaklanmaya yatkın niteliğini göz önüne getirme ve uygun tekniklerle yaklaşma burayı hızla devrime katar. Ayaklanmacı bir kitledir; fazla korkak değildir, insanı saf, temizdir. Alan uygun taktiklerle karşılanırsa, epey büyük sonuçlar alınabilir. Aslında Kürdistan Devrimi'nin iyi bir koludur. Buraya kol görevini iyi gördürmek gerekir. Buranın planlamasına, geçmiş planlardan da yararlanarak doğru yaklaşmak gerekir.

> **"Parçalara ayırdığımızda görüyoruz ki, Kürdistan Devrimi somut ayaklanma planlarına ulaşabilir. Karmaşık ve değişik sürelerde gerçekleştirilecek bir ayaklanma planı gerçekçi oluyor. Geniş bir cephe gerisi, sağlam üs alanları, harekete geçebilecek geniş kitleler, düşmanın kolay denetim altına alamayacağı kadar geniş bir ülke olması, PKK gibi bir öncünün küçümsenmeyecek mesafe alması, böyle bir ayaklanmaya fırsat veriyor."**

Bu dönemde bir kaç önemli merkeze ayaklanma dayatılmalıdır. Bazîd'ten tutalım Qers ve Erzerom'un bazı kazalarını ayaklanma düzeyine getirebiliriz. Yine kırsal alanı epey denetim altına alırız. İkinci alan kadar olmasa da kendini sağlama almış, düşmanın rahat gezemediği bir alan haline getirmek mümkündür. Binlerce gerillayı çıkaracağımız gibi, kitlesi de kendisini kısmen de olsa özgürleştirebilir. Daha şimdiden partinin elde ettiği deneyimler bunun gerçekleşebileceğini gösteriyor.

Gerilla ve ayaklanmaların dayanacağı diğer bir eyaletimiz de Dersim'dir. Tarihi, sosyal gelişme düzeyi ve ekonomik açıdan burasını da hem gerilla için hem de kitlesel katılım için düşünebiliriz. İdeal bir gerilla alanıdır. Bütün bu göçertilmişliğe rağmen, kitlesini devrime çekmek zor değildir. Tarihi gerçeklik esas alınır, yine ekonomik olanakları devrime kanalize edilirse, burayı hızla devletin denetimi dışına çıkarmak mümkündür. Dersim coğrafya itibariyle çok uygun bir alandır. Denilebilir ki tarih boyunca düşmana karşı ayakta kalmasının temel nedeni; bu coğrafik yapıya sahip olmasıdır. Parti taktiği biraz oturtulursa, buranın düşmanın giremeyeceği bir alan olması kaçınılmazdır. Uzun süreden beridir partinin bu alanda çalışmaları vardır. Kitlesi de az-çok uyanmıştır. Kitlesi partinin çizgisine gelecek düzeye getirilmiştir. Dolayısıyla iyi bir ayaklanma planı, bu alan için de yapılmalıdır.

Dersim Eyaleti, Erzîngan, Sivas ve Elazîz'i de içine alır. Tarihte güçlü isyanların olduğu bir alandır. Kitlesi bilinçlenmeye en yatkın olan kitledir. Kemalist politika çok etkili de olsa, rahatlıkla onu boşa çıkartmak mümkündür. Biraz engel teşkil etse bile, bu bizim açımızdan fazla önemli değildir. Elazîz sömürgeciler tarafından adeta faşizmin yatağı durumuna getirilmiştir. Ancak bunlar rahatlıkla sökülüp atılabilir. Türk solculuğu biraz etkilemek istiyor. Aslında ciddi bir engel teşkil edemez. Bunlar kolay çözülürler. Devletin gerici bazı çabaları var, özellikle Kemalist bir aydın kuşak oluşturmuştur. Onların fazla irtibatı ve iddiaları da yoktur. Onun için fazla engel teşkil edemezler. Burayı da sağlam bir kol olarak çalıştırmak mümkündür.

Var olan gerçekler dikkate alınarak yapılacak bir planlama, epey sonuç alabilir. Özellikle parti taktiğine doğru yaklaşım, doğru parti yaşamı burada en hızlı sonuç almaya aday yaklaşımdır. Planlama üzerine epey durulabilir. Önümüzdeki dönem üzerine gideceğimiz ve en çok sonuç alacağımız bir alan gözüyle bakmak ve mutlaka burayı işler bir alan haline getirmek, özellikle kendini dayatan küçük-burjuva teslimiyetçi anlayışları aşarak, yurtseverliği köklü bir biçimde oturtmak kaçınılmazdır. Hatta gerekirse ülkenin diğer alanlarında bulunan yurtsever güçleri oraya taşırarak, düşmanın etkilerini silip süpürme oldukça yerinde bir yaklaşımdır.

Güneybatı alanı da büyük bir gelişme alanına çevrilebilir

Buna benzer bir durum da Güneybatı alanımız için geçerlidir. Bu alanımız da az-çok faaliyetlere açılmıştır. Düşmanın azınlıklar ve mezhep çatışmalarıyla en çok zayıf düşürmek istediği bir alan olmasına rağmen, aslında gelişmeye aday bir alandır. Hem sosyal hem de coğrafik olarak önemli bir konuma sahiptir. Düşmanın dayandığı sosyal işbirlikçiler ve özel savaşın kurumlaşması işleri zorlaştırsa da, yapacağımız güçlü hamleler, buranın da hızla devrime açılabileceğini gösteriyor. Dağlık alanı uygundur, bir çok alan da üslenme imkanı veriyor. Toroslar, dayanılabilecek iyi ayaklanma üsleri görevini görebilir. Batıda Amanoslar, doğuda Fırat kıyıları, kuzeyde Fırat'ın çizdiği kavis Sivas'a kadar uzanır. Burası da aslında büyük bir bölgedir. Tarihi temeli vardır. Birçok ayaklanma burada gelişim gösterebilmiştir. Selçukluların, Osmanlıların kolay kolay denetim altına alamadıkları bir bölgedir. En yakın dönemde de Fransız işgaline karşı direnmiş bir alandır. Halen de direnişçi öğeler diridir. Özel savaş her ne kadar pasifize etmek istediyse de, bu öğeler diriliğini sürdürmektedir.

Partinin de bu alanda bir tarihi geçmişi vardır. Halen büyük bir kitle gücü vardır. Bu alanın kapsamına aldığı Meletî, Dîlok, gibi büyük il merkezleri hızla serhildanlara çekilememekle birlikte, kitle çalışmaları gerçekleştirilebilir. Ama Meletî'de olsun, Semsûr'de olsun kitleler rahatlıkla ayaklanmaya çekilebilir. Belki diğer alanlar kadar olmasa da, hem gerilla hem de ayaklanmalar konusunda oldukça iddialı olduğumuz bir alandır. Burası üzerinde de ısrarlı olacağız. Mevcut gücümüzü katbekat takviye ederek, önümüzdeki planlama döneminde buraya büyük bir gelişme fırsatı vereceğiz. Burayı büyük bir gelişme alanına çevireceğiz.

Yine bu bölgemizin Türkiye'ye sınır olması da oldukça önemlidir. Kuzey ve Güneyle de bağlantılı olması büyük bir avantajdır. Hiç uğraşılmamış bir alan değildir, iyi çalışma kollarından birisidir. Mutlaka işletmek, bu alan planlaması üzerinde de yoğunlaşmak gerekiyor.

Mêrdîn-Riha diye tabir ettiğimiz, sosyal temeli itibariyle çizgiye açık bir alan durumunda olan bölgemizde parti çalışmalarımız uzun bir sürece dayanıyor. Özellikle Mêrdîn, siyasi bakımdan kurtarılmış sayılır. Riha'yı benzer bir duruma getirmek mümkündür. GAP ve Mêrdîn eyaleti olarak düşündüğümüz bu iki bölge, özellikle siyasi açıdan büyük gelişme gösterecek, ancak gelişmiş bir gerillaya ulaşması, başlangıçta bir kaç bölge ile sınırlı kalacaktır. Karacadağ'dan çizeceğimiz bir hatla, Botan'a kadar bir gerilla şeridi tutturulabilir. Temel olarak buraya dayanılarak ovalık alanlar denetlenir, güç verilir. Oluşturulan silahlı güç, bir gerilla ordulaşmasından ziyade, mevcut siyasi gelişmelere yön verecektir. Birçok ayaklanma merkezi şimdiden ortaya çıkmıştır. Buna özellikle Siwêreg gibi bir alanı dahil etmek gerekir. Bu önümüzdeki planlama döneminde en çok Siwêreg rolünü oynayarak, Riha'nın bazı kazaları ayaklanma sürecine girerken, diğer alanlarda da halk örgütlenmesine ağırlık verilerek, halkın özdenetimi oluşturulmaya çalışılacaktır. Bu aşamada halk milisi epey iş yapabilir. Yine gerek köylerde ve gerekse mahallelerde savunma birliklerini de devreye sokmak gerekir.

İşbirlikçi yapı burada da aşılabilir. Düşmanın kontra faaliyetine karşı çok etkili olmak gerekiyor. Kontrgerilla burada biraz daha etkili olmaya çalışacaktır. Bu savunma birlikleri iyi teşkil edilirse kontrgerilla terörü boşa çıkartılabilir. Zaten dayanacağı karşı devrimci bir kuvvet de yoktur. Belki Hizbullahçılar adı altında dini örgütlenme, Erbakancılık geliştirilmeye çalışılacaktır ama bunun da fazla tutmayacağı açıktır.

Şehir ayaklanma planları burada da geliştirilebilir. Yine kırsal alandaki köylülük hareketi de ilerletilebilir. Ovadaki ve şehirdeki yapı, ayaklanmaya oldukça uygun ve derinleşebilecek bir yapıdadır. Botan, Amed ve Başûr ile irtibatı vardır. Dolayısıyla izole olmaktan uzak ve kendisini birçok yönlerden takviye edebilir. Özellikle devrimin lojistik ve gıda ihtiyacını epey karşılayabilir. Botan'ı lojistik açıdan buraya dayandırmak mümkündür. Zenginliklerini önemli oranda devrime kanalize etmek gerekir.

Böyle parçalara ayırdığımızda görüyoruz ki, Kürdistan Devrimi gerçekten somut ayaklanma planlarına ulaşabilir. Karmaşık ve değişik sürelerde gerçekleştirilecek bir ayaklanma planı gerçekçi oluyor. Geniş bir cephe gerisi, sağlam üs alanları, harekete geçebilecek geniş kitleler, düşmanın kolay kolay denetim altına alamayacağı kadar geniş bir ülke olması ve PKK gibi bir öncünün küçümsenmeyecek mesafe alması, böylesine bir ayaklanmaya fırsat veriyor. Zaten belirtilmek istenen bir ayaklanmanın yaşanılırlığıdır. İsyan durur mu? Hayır! Çünkü ruhsal düzeyden tutalım bilinç ve örgütlülük düzeyine ulaşmış oluyor. Kitlelerin ruhsal ve bilinç düzeyi ayaklanmaya yatkın, örgütlülük düzeyi biraz zayıftır. Ayaklanmanın en temel ihtiyacı da örgütlenmedir. Dolayısıyla planlamada ayaklanma komitelerini çok iyi örgütlemek gerekecek.

Mevcut koşulların elverişliliği yanında ayaklanma komitelerini yeterli ve yetkin kılmak çok önemlidir. Özellikle kent ayaklanma komitelerini çok iyi ayarlamak gerekiyor. Kent komitelerine artık bir ayaklanma komitesi gözü ile bakmak gerekiyor. Köydeki örgütlenmeyi köy savunma birliği, kentlerdeki komiteyi de, ayaklanmayı sürekli geliştiren, koruyan bir komite olarak görmek gerekiyor. Sıradan ajitasyon ve örgütlenme komiteleri olarak görmek yetersizdir.

> **"Mevcut koşulların elverişliliği yanında ayaklanma komitelerini yeterli ve yetkin kılmak çok önemlidir. Özellikle kent ayaklanma komitelerini çok iyi ayarlamak gerekiyor. Kent komitelerine artık bir ayaklanma komitesi gözü ile bakmak gerekiyor. Köydeki örgütlenmeyi köy savunma birliği, kentlerdeki komiteyi de, ayaklanmayı sürekli geliştiren, koruyan bir komite olarak görmek gerekiyor."**

Komite girer girmez, adeta her kent için bir ayaklanma süreci, köy grupları için de yine bir ayaklanma ve kendini koruma süreci olacaktır.

Şimdiye kadar parti her ne kadar gereken ağırlığı vermediyse de, bundan sonra bu ağırlığı vermek zorundadır. Özellikle ordulaşmaya, gerillaya gelemeyen güç, ayaklanma gücü olarak ele alınmalıdır. Hazırlıklarımız, bu ayaklanmayı ön plana almamız gerektiğini ortaya koyuyor. Burada da mevcut gücümüzü bu temelde değerlendiriyorum. Önemli bir kesimini, ayaklanmaların örgütlenmesinin çeşitli ihtiyaçlarını giderecek tarzda kullanmaya çalışacağız. Hazırlıklar, ayaklanmanın birçok yöndeki ihtiyaçlarını karşılayabilmelidir. Gerek teorik, gerekse de pratik hazırlık, bir ayaklanmayı nasıl gerçekleştirebiliriz sorusuna cevap verebilecek düzeyde olmalıdır.

"Doğru kişilik, kendini kararlılaştırma düzeyi kadar, kararı hayata başarıyla geçirecek çabayla dopdolu kılan kişiliktir. Eğitimle, küçük tecrübelerle hızla kendinizi -hem de öyle yıllarca değil- kısa sürede bir gerillaya, bir ayaklanmaya perspektif sunacak karar düzeyine ulaşan, ufku yakalamak kadar, ayrıntıyı yakalamayı esas alan bir militanlaşmayı sağlayacaksınız."

Türkiye'deki ayaklanmaya Kürdistan öncülük edecektir

Türkiye için öngörülen partinin çalışması olsun, öz örgütlenme olsun üzerinde yeterince durulmuştur. Hiç şüphesiz bu ayaklanmalardan çok etkilenecek, kendisi epey güç alacak ve güç verecektir. Kürdistan'da gelişecek ayaklanma Türkiye'de gelişecek ayaklanmanın da alt yapısıdır ve temel öncü gücüdür. Türkiye'deki devrim ve karşı devrim ayrımına açıklık getirir, güç ayrıştırır. Mevcut durumda bu kavramlar oldukça iç içedir. Dolayısıyla biz Kürdistan'da ayaklanmaya dayalı mücadeleyi geliştirirken, Türkiye'de de karşı devrimin zorlanacağını ve devrimci mücadelenin gelişim göstereceğini biliyoruz. Türkiye'de yaşayan Kürdistanlıların bazıları, Kürdistan'daki mücadeleye çekilecekken, diğer bir bölümünün de Türkiye'deki devrimci demokratik mücadeleye kanalize olacağını biliyoruz. Öngörülen örgütlenme bu anlamda motor gücü görevini görebilir. Bu örgütlenme biçimi bir yandan sınıfsal karakterde gelişim gösterirken diğer yandan da cephesel gelişim gösterir. Bu aynı zamanda ayaklanma sürecidir de ve bu süreçte Türkiye'nin de etkileneceği muhakkaktır. Birçok devrimci gücü açığa çıkaracağı gibi, yepyeni bir düzeye gelmesine de yol açar. Bu da karşı devrimin zorlanmasına yol açar.

Bilinçli, örgütlü çaba, Türkiye'yi de devrimci ortama çeker ve gerileme durumunu ilerletir. Türkiye için öngörülen planlama, bu gerçekler doğrultusunda yapılırsa olumlu sonuçlara yol açabilir. Türkiye'deki demokratik sosyalist hareket epey birikime sahiptir. Kürdistan'dan alacağı bir cesaretle yeniden kendisini toplayabilir. Sanıyorum parti buna epey ağırlık vermiştir. Bu konuda hem belli birikim sağlamıştır hem de sürekli güç verecek durumdadır. Öz çalışmalar da hızla sonuca gidebilir. Kısaca, Türkiye'de bundan sonra Kürdistan'daki savaşım açısından daha olumlu rol oynayabilir.

Avrupa'da zaten benzer faaliyetler yürütülüyor. Sürekli bağlantılı olma, güç verme, güç alma daha da geliştirilerek devam edecektir. Avrupa örgütlenmesi Kürdistan'daki mevcut gerçeği anlatma, diplomatik ilişkiler gerçekleştirme, kamuoyunun dikkatini çekme, bir çok bakımdan irtibatı sağlama, maddi güç verme, mücadeleye örgütleyiciler gönderme, basın-yayın faaliyetleriyle, propaganda ve ajitasyon faaliyetlerini yürütme biçiminde katılımı sunacaktır. Zaten şimdiye kadar sürekli olarak mücadeleyi bu alanlarda besledi ve bundan sonraki süreçte de bu alanlarda besleyecektir. Ülkedeki gelişmelerle daha fazla irtibatlı olarak rollerini oynamaya devam edecektir.

Kürdistan'daki gelişmeler, uluslararası planda da daha fazla dikkate alınacaktır. Balkanların veya Kafkasların içinde bulundukları çalkantılar sonuçlansa dahi, Ortadoğu'daki çelişme ve çatışmalar devam edecektir. Özellikle Kürdistan'ın öne çıkması, uluslararası alanda veya devletler düzeyinde ciddi yaklaşımlara yol açabilir. Uluslararası alanda Kürdistan Devrimi'ne daha somut politikalarla ve daha sorumlu yaklaşacaktır. Sanıyorum şimdiye kadar ki yaklaşımlar, temelde Türkiye'yi esas alıyordu. Bundan sonraki süreçte tamamen aşılmasa bile, önemli devletler tarafından aşılır ve Kürdistan'a özgü politikalar ortaya çıkar. Kürdistan gerçeğini kabul eden, Kürdistan'ı esas alan -ki, Türkiye'de bu duruma gelmişti- devletler de dahil, uluslararası kamuoyu, özgün Kürdistan politikalarıyla ilişki kurmaya çalışacaktır.

Dolayısıyla Kürdistan'daki ayaklanma sürecini uluslararası alanda daha iyi anlatmak, ilerici, devrimci ve demokratik kamuoyunun dikkatini çekmek, mevcut devletleri de bu konuda dikkatli olmaya, daha sorumlu hareket etmeye çağırmak gerekiyor. En azından birçokları ilişki kurmak isteyeceklerdir. Bu daha fazla diplomatik çalışma imkanı verir. Çok sayıda dostları ortaya çıkarabilir. Bu TC'nin barbarlık politikası önünde engel teşkil eder. Uluslararası alanı her zamankinden daha fazla dikkate alacak bir Kürdistan Devrimi izole olmaktan kurtulur. Özellikle maddi destek kampanyaları da epeyce gelişme gösterebilir.

Ortadoğu'da özellikle emperyalizme kolay kolay teslim olmayan İran, Suriye ve Libya daha iyi bir yaklaşım gösterecektir. Tahminimize göre bunlar PKK önderliğindeki Kürdistan Devrimi'ne daha dostane yaklaşabilirler. Yine Irak'ta da gerek rejimin zayıflığı ve gerekse de işbirlikçilerin zayıf durumu oradaki gelişmeleri, Kürdistan'daki devrime kanalize edebilir. Yine Irak'taki devrimi Kürdistan Devrimi'ne dayalı olarak geliştirmek olasılık dahilindedir. Sanıyorum bunu da ağırlıklı bir görev olarak önümüze koyacağız ve yükleneceğiz. Irak'ın somutuna bir devrimi dayatmak, her zamankinden daha acil duruma gelmiştir. Mevcut durumdaki kaosu, kargaşayı devrim seçeneği ile aşmak mümkündür.

Ayaklanma grupları gerilla gruplarıyla birlikte oluşturulabilir

Kısaca Kürdistan Devrimi'ne yönelik bir planlamanın ana hususlarını böyle belirleyebiliriz. Bu kadar çok kapsamlı planlar geçmişte çokça yapılmak istenmiş, ancak çok sınırlı bir uygulama alanına sahip olabilmişlerdir. Ama şimdi mevcut tecrübeye, imkan ve olanaklara dayanarak, Kürdistan Devrimi'nin ayaklanma düzeyini planlamak zor değildir. Bunu burada belirtebiliriz. Önümüzdeki günlerde en temel görevlerimizden birisi burada böylesine gerçekçi bir ayaklanma planına ulaşmaktır. Yapı bu konuda yeterince aydınlatılmıştır. Ayaklanma sorunlarına doğru yaklaşımı gösterebilecek, bilince ve yeteneğe kavuşturulmuştur. Önemli bir kesim bu temelde bir görevlendirilmeye tabi tutulabilir. Ayaklanma grupları, gerilla gruplarıyla birlikte oluşturulabilir. Buradaki eğitim çabamız buna epey fırsat tanıyor.

Kısaca, ayaklanma planının ele alınışı üzerine bunları belirtebiliriz. Bu konular çok işlendiği için kısa geçiyoruz. Fakat planlama grupları, biraz belge ve materyale dayanarak ayrıntılı bir biçimde konu üzerinde yoğunlaşmalı ve somut bir biçime getirmelidirler. Biz ana hatlarına değinmeyi yeterli gördük.

Ayaklanma şu anda çok zengin ve gerçekleştirilebilir bir duruma gelmiştir diyoruz. Ayaklanma hayali gereklidir. Gerçek temelleri üzerinde her devrimci bununla dopdoludur sanırım. İşte diyoruz ki, şimdi o sürece girmişiz. Hayalin hakikate dönüşmesini yaşıyoruz.

Aslında ayaklanmanın içindeyiz, gerillanın içindeyiz de; biz bunu daha planlı, daha takviye edilmiş ve hızlandırılmış bir aşamaya getirmek istiyoruz. Başlarken şunu söyledik; ayaklanmanın kendisi bile insanı heyecanlandırır. İnsan kendini zor tutuyor. Halk da bu coşkuyu yaşıyor ve kendini zor tutuyor. Trajik sonuçlara yol açmamak için ayaklanma önderleri, her türlü tedbiri almalıdır. Bu anlamda ele aldığımızda, gün, sorumluluğu gerçek anlamda üstlenme günüdür. Daha önce de söyledik; bir gerilla grubu imha olabilir veya bir kent katliama uğrayabilir. Mesela Kürt isyanlarında Halepçe'de, Dersim'de, Agirî'de, Hêne'de, Licê ve Başûrê Kürdistan'daki katliamlarda gördük. Sonuç tamamıyla yıkımdır.

Bir bu yönüyle inceleyeceğiz, bir de bizim geliştirmek istediğimiz bir ayaklanma modeli var. Şimdiye kadar sürekli başarı kaydeden ayaklanma modelidir. Şimdi bunu daha da zirvesel, bağımsızlığa ve özgürlüğe bizi daha da yakınlaştıracak bir aşamaya getirmek istiyoruz. Bazen kendiniz, 'Darlıklarımız, yetersizliklerimiz var' diyorsunuz. Böylesine tarihi, tüm yetenekleri ayaklandırarak hazırlanılması gereken bir sürece karşı, insan iliklerine kadar titrer. Kendisini böylesi kutsal bir görev konusunda hazır hale getirir. Anladığım kadarıyla sizin kişilikleriniz yeterli değil. Tarihi sorunlara, onların pratik çözümlerine kendini tam verememe ve bunun yerine sistemsiz ve bölük pörçük bir biçimde kendini katma, felaketlerin temel nedenidir. Kişilikleriniz derli toplu ve sistematik olarak temel sorunlara yaklaşmanıza elvermiyor. Ayrıca çabalarınız yetersiz.

Böyle dönemlerde devrimci irade ve ruhu egemen kılmak gerekir

Çok doğru ve doğru olduğu için de bıktırıncaya kadar söyleyeceğimiz önemli bir husus var. Doğru kişilik, kendini kararlılaştırma düzeyi kadar, kararı hayata başarıyla geçirecek çabayla dopdolu kılan kişiliktir. Eğitimle, küçük tecrübelerle hızla kendinizi -hem de öyle yıllarca değil- kısa sürede bir gerillaya, bir ayaklanmaya perspektif sunacak karar düzeyine ulaşan, ufku yakalamak kadar, ayrıntıyı yakalamayı esas alan bir militanlaşmayı sağlayacaksınız. Siz bana bundan haber verin, yoksa zaaflarınızdan değil. Bize bu kişilik gereklidir. Kurtarıcı olan kişilik, böyle bir kişiliktir. Kendinizi bu kişiliğe hazırlayın.

Yanılgı ve yanlışlarınızı hızla bir tarafa bırakın. Şayet siz kendi zayıflıklarınızı aşmazsanız, bu yalnızca size değil, yarın binlerin hayatına mal olur. Şimdi de kayıplarımız vardır ama düşman yarın halkı tararsa, sonuç binlerce ölü demektir. Neden? Çünkü önderi yok, çünkü sorumlu olması gerekenler sorumsuz çıktı. Düşmandır, peş peşe düşürmek, mevcut gelişmeleri de engellemek ister. Siz bu kişiliğinizle bunu ne kadar engelleyebilirsiniz, bunu kendinize sorun. Doğru dürüst bir zorluğa gelemezse, örgütlenmeye gelmezse, disipline gelmezse, yaratıcı olmazsa ve anında inisiyatif koyacak durumda olmazsa, böyle bir kişilik her şeyin elden gitmesine yol açmaz mı?

Ayaklanma sorunları üzerine 1991 yılından itibaren bu tip çözümlemeleri oldukça geliştirdik ve ana hatlarıyla iktidara nasıl yürüyeceğimizi ortaya koyduk. Ben bu konuya ilişkin olarak ileri sürülen tezlerin ve tartışmaların iyi bir planlama için yeterli olduğu kanısındayım.

Türkiye hükümeti ise böyle bir ayaklanmayı önlemek için çabalarını birleştirmiştir. Bu konuyu birincil mesele olarak görmektedir. Bu da meselenin ciddiyetini gösteriyor. Onların da belge ve raporlarında konuya ilişkin olarak 'Böylesine bir ayaklanma olasılık dahilinde...' biçiminde belirlemeler yer almaktadır. Onların da amacı ayaklanmak isteyen kitlelerin kararlılığını önlemek, mümkünse de tasfiye etmektir. Eğer bunu başaramazlarsa, öyle görülüyor ki yeni bazı yaklaşımlar geliştireceklerdir.

Bu hükümetin ayaklanma, gerillayı sınırlama, tecrit etme ve giderek tasfiye etme biçimindeki yaklaşımına, bizim de tam tersine, daha da derinleştirme, yayma ve başarıya götürme gibi bir yaklaşımla karşılık vermemiz gerekiyor. Bizim yaklaşım ve planlamamız bu hükümetin yaklaşımlarını aşarsa, büyük ihtimalle ya bu hükümet düşer, ya da değişik bir politika geliştirmek zorunda kalır ki, bu durumda da biz başarılı bir ayaklanma ve başarılı bir gerilla savaşı temelinde gerçekleştirilecek siyasi görüşmeleri lehimize sonuçlandırabiliriz. Siyasi çözüm yoluna ilişkin tartışmalarımız, halkta da büyük bir güç ve destek bulabilir. Bu tartışmalar uluslararası kamuoyundan da büyük güç ve destek alabilir. Partimiz her zaman bu yönü de açık bırakıyor. Fakat esas itibarıyla gerillayla iç içe ayaklanmayı tırmandırıyor. Böylece düşmanı ayrıca teşhir ve tecrit etme gibi bir taktiği, hem halk içinde hem de uluslararası alanda yürütüyor. Bu konuda çok sistemli yürüyor. Parti, hareketimiz, bütünüyle bu temelde bir gelişim hareketidir.

Bu aşamayı eskiden ideolojik, örgütsel ve hatta gerillanın geliştiği bir aşama gibi değerlendirsek de, şimdiki aşama kapsamlı bir ayaklanmanın da gündeme girdiği bir aşama olarak kendisini belli ediyor. Daha ileri düzeyi, daha kapsamlı mücadele biçimini bağrında taşıyan ve bir de siyasi sonuç almaya daha yakın bir savaş aşaması olarak gösteriyor. Bu çerçevede yaklaşıyoruz. Partiyi tamamen önder kılmak istiyoruz. Hiçbir yanlış anlayışa yer vermeyecek kadar yoğun gelişmeler ve buna dayalı değerlendirmeler vardır. Dolayısıyla bu işte 'Varım' diyen, 'Bu işlerde belli bir görev ağırlığına kendimi hazırlamalıyım' diyenler, 'Mutlaka işin bir yerinden tutabilirim, bir katkım, bir rolüm olabilir' diyenler, gerçeği bütün yönleriyle görsünler, kendilerini buna göre hazırlasınlar. Özellikle yanılgı ve eksikliklerini gidersinler. Başarı için bir kişiden ne bitebilecekse onu ortaya koysunlar. Böylesi dönemlere, böylesine gerçekçi, gerçekçi olduğu kadar da devrimci irade ve ruhu çok güçlü bir biçimde egemen kılarak yaklaşmak gerekir, mutlaka kazanmak gerekir.

BİTTİ

35 yıllık Serxwebûn ile devrim yürüyüşü

"Serxwebûn yolculuğu, ulusal kurtuluş yolculuğudur. Serxwebûn' un bütün sayılarında yaşanan gerçekler bir halkın dirilişinin adımlarıdır. Hepsini orada görmek, izlemek mümkündür."

Rêber Apo

Kürdistan ve Ortadoğu halklarının kaderinin yeniden çizildiği tarihi günlerden geçiyoruz. Mayıs 1916'da Sykes-Picot antlaşmasıyla Ortadoğu'da haritanın yeniden çizilmesi üzerinden yüz yılın geçti. Ortadoğu'da 'Arap Baharı' ile başlayan ve halklar adına devrim umudu yaratan ve sonunda 'Kürt Baharı' ile ivme kazanan ve bugün Kürdistan'ın statüsünün uluslararası arenada tartışıldığı bir sürece gelmiş bulunuyoruz.

Özgürlük mücadelesi veren halklar adına, Kürdistan Özgürlük Hareketi PKK, bugün yalnızca Kürdistan'da değil Ortadoğu ve dünyada, ilericilik, demokratik sosyalizm ve özgürlük adına direniş bayrağını zirveye taşıyor, Ortadoğu'nun kaderini belirliyor.

Bir yanda direniş, bir yanda katliamlarla örülü Ortadoğu ve Kürdistan coğrafyasında yeni bir yaşam kimliğini ve umudunu canlı ve dipdiri yaşatan PKK, geleceğe dair halklar adına yeni toplumcu paradigmasıyla en kararlı, en direngen ve en mücadeleci sözü söyleyen bir özgürlük hareketi olduğunu dosta, düşmana göstermiş bulunuyor. PKK'nin bu kararlı duruşu ile egemenlerin çizdiği sınırlar parçalanıyor, özgürlük tutkusunu binyılların zulmüne rağmen ayakta tutan halkların baharı daha da yakınlaşıyor.

Tarihin iki nehir halindeki akışı bugün de olduğu gibi devam ediyor. Bir yandan egemen ve sömürgecilerin toplumu yok sayan, bölen, parçalayan çıkar ve hesap gruplarının dünyayı talan ettiği, yerkürenin tüm zenginliklerini kendi basit ve doyumsuz çıkarları için kullandıkları ve bugün adına modern barbarizm diyebileceğimiz kapitalist modernite ile bin bir katliama imza attıkları bir sistemi ördükleri gün gibi ortadadır. Bunun karşısında ise toplumların ve halkların, inançların ve kadının tarih boyunca bin bir emek ile ördüğü, bizlere bugün kültürel ve toplumsal değerler olarak miras bıraktığı demokratik uygarlık mirasına dayalı gerçek yaşam hala direnmektedir. Tarihin bu ikili akışı ile Önderliğin 'Tarihsel Toplum' olarak adlandırdığı toplumun öz tarihi verilen destansı direnişler ile daha bir gün yüzüne çıkmakta, daha görünür kılınmakta ve daha bir yeni yaşama doğru ilerlemektedir.

'Sözden önce anlam vardı, anlam söze dönüştü, söz kutsandı ve değer buldu.' Bu sözün büyüklüğü, hakikatinin büyüklüğünde gizli olmasındandır. Başkan Apo, en büyük savunma gücünün toplumsallığı korumaktan geçtiğini defalarca dile getirdi, binlerce sayfalık savunmalarında bu gücün açığa çıkması için, örgütlenip eyleme geçebilmesi için yeni bir aydınlanma dönemine giriş yaptı, bizlere, insanlığa ışık oldu.

Ortadoğu'nun kalbinde, Kürdistan'da doğan PKK'nin, egemenlerin tüm zulüm cenderelerini yıka yıka yeniden yazdığı tarih, tarihin karşı karşıya kaldığı en büyük katliamı, toplumun yok edilişini dünyaya bambaşka bir pencereden, bilginin ve anlamın yittiği bir yerden pazarlamaya çalışan egemenlerin korkulu rüyası olmuş durumda. Toplumun öz değerleriyle yarattığı ve şekillendirdiği birey ve kültürüne karşın, anlam yitimine uğramış, kendi olmaktan çıkmış, doğadan kopmuş, kadının yaratıcı gücü ve iradesini tüketerek adeta bin yılların ilk ve sonsuz kölesi haline getirmesine karşın, tarihin doğuş yaptığı Ortadoğu'dan yeniden tarihi yazan, toplumu yeniden kendi doğal mecrasına yönlendiren, bin yıllardır doğanın bir kanunu olan direniş ve mücadele kültürünü sönmeye yüz tutmuş közlerinden yeniden alevlendiren PKK gerçeği, 21. yüzyıla da damgasını vuruyor.

Bu derin tarih anlayışı ve bilincinin farkındalığıyla tarihin karanlığa yüz tutmuş zamanlarında gün yüzüne çıkan PKK, Önderlik gerçeğinin en büyük eseri niteliğindedir. Bu öyle bir felsefe, öyle bir örgüt ve öyle bir eylem biçimidir ki; özgürlük, bağımsızlık ve devrim adına tek bir yaprağın dahi kıpırdamadığı zamanlarda 'Kürdistan sömürgedir' diyebilen bir irade ve inanç-kararlılığın sesidir. PKK, ölüm felsefesine ve imhainkar politikalarına karşı koyuşun adıdır. Kürtler için düşünce, irade, yaşam ve direniştir PKK.

İyi düşünce, doğru söz ve güzel ahlakın simgesi olan PKK'de ilk oluşumundan bugüne kadar kendisini topluma taşırmanın, kendisini toplumsallaştırdıkça sosyalistleşeceğinin bilinci ve farkındalığıyla, 'PKK'nin keskin sözü ve ışığı' olarak da tanımlayabileceğimiz Serxwebûn ile bilincini, duygusunu, eylemini, kültürünü, tarihini ve sözünü yazıya döktü.

Serxwebûn 35 yıllık uzun bir yolun tanığı; gururla bu tanıklığın taşıyıcısı olarak bugün de sözünde ve yaydığı ışıkta en küçük bir tereddüt, en ufak bir sarsılmaya mahal vermeden devrimci gazeteciliğin gereklerini yerine getirmenin onurunu yaşıyor.

1978 yılında yayınlanan ilk çalışma olan Kürdistan Devriminin Yolu-Manifesto adlı broşür ile bu görkemli yürüyüşüne ilk başladığında o dönemin aşılması imkansız zorlukları, kulaktan kulağa fısıldanarak iletilen bir 'müjde' olması ve herşeyden önemlisi özgürlük rüzgarının ilk habercisi olması itibariyle tarihe geçmeyi hak etmiş devrimci bir yayındır. İlk olmanın anlam ve öneminin ötesinde, elden ele, en gizli şekilde taşınarak, defalarca toplantılara, eğitimlere konu yapılması da Serxwebûn'un nasıl bir rol ve misyon üstlendiğini de göstermektedir.

PKK'nin kuruluşunu ilan etmesi ve ardından faşist 12 Eylül darbesi ile müdahale edilmek istenmesi ardından Önderliğin büyük öngörüsüyle ülke dışında yapılan çıkış, Serxwebûn için de bir dönüm noktasını oluşturdu. 1981 yılında Lübnan-Helve Kampı'nda gerçekleştirilen PKK I. Konferansı ile basın yayın faaliyetleri yeniden organize edildi. Konferans kararı ile bir grup PKK'li Serxwebûn'u çıkarmak üzere görevlendirildi ve o güne kadar broşür, kitap, derlemeler ve bildiriler ile yayınlarını sürdüren Serxwebûn, artık düzenli aylık bir yayın olarak Avrupa'da yayın hayatına atılmış oldu.

Serxwebûn'un ilk sayısı Ocak 1982'de çıktı. İlk sayı Önderlik Sahası'na ulaştığında askeri tören ve silah atışlarıyla selamlandı. Yaşanan yalnızca bir gazetenin çıkışı değildi, Kürdistan devriminde tarihi bir adımdı. Bugünden bakıldığında belki bir gazete çıkarmak hem teknik hem de koşullar itibariyle kolay görünebilir. Ancak Serxwebûn'u ele alıp değerlendirirken o günün zorlukları, imkansızlıkları göz önünen alındığında büyük çaba, emek, özen, irade ve ısrar isteyen bir çalışma olduğu anlaşılır. Bir ideolojik yayın organı olarak Serxwebûn, topluma PKK ideolojisini taşırma gibi temel bir rol üstlenmekle birlikte aynı zamanda Kürdistan Devrimi'nin hafızasını kurumsallaştırma çalışması da oluyordu.

Serxwebûn, çıkışı ile zindanda direnen yoldaşlarına nefes, sömürgeciliğe duyulan nefret ve öfkenin sesi, özgürlüğün şafağındaki bir halkın ışığı, karanlığa mahkum edilen bir tarihin ilk tomurcuğu ve demokratik sosyalizmin inşa mücadelesinin sarsılmaz bir neferi oldu. Devrim sorunlarının en sert eleştirildiği ve devrimci çözümlerin üretildiği bir platform, zihniyeti ve yaşamı ile düşman politikalarının tutsağı olmuş halk gerçekliğimize ameliyat masasında vurulan ilk neşter oldu Serxwebûn. Yalnızca devrim ve kişilik sorunlarımızı tartışmakla kalmayıp entellektüel görevler de üstlenen Serxwebûn, bu yönüyle de bir gazeteden çok daha fazlasını gerçekleştirdi. Adeta bir karabasan gibi sömürgeciliğin çöktüğü Kürdistan toplumunun üzerindeki kara bulutları dağıtan rüzgar, ardından açan güneşin ışıkları oldu.

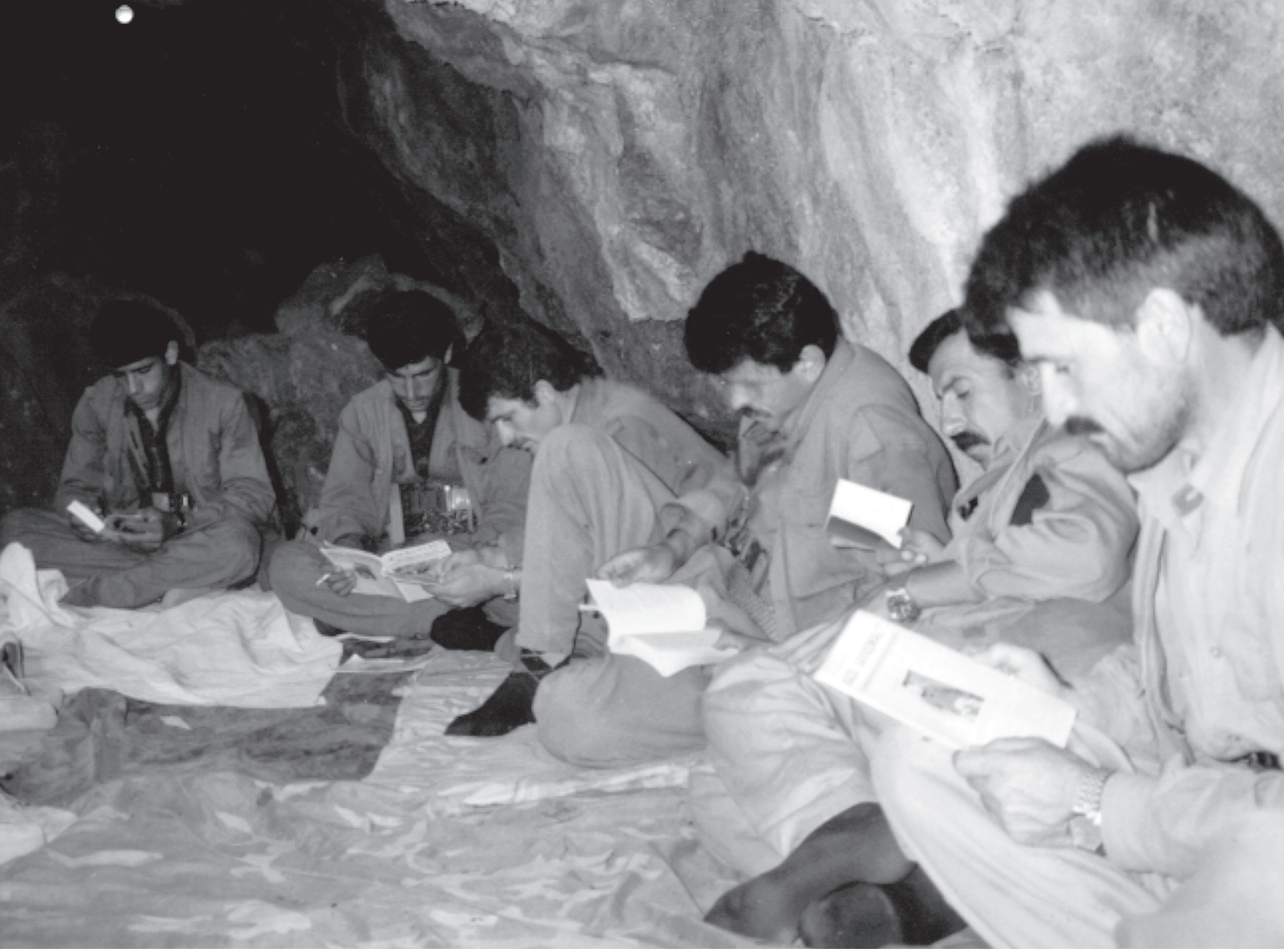
1982'deki PKK 2. Kongresi ile ülke sahasına dönüş kararı alınması ardından Serxwebûn, silahlı propaganda birliklerinin temel eğitim materyali oldu. En zorlu savaş koşullarına hazırlanan Kürdistan devrimcilerinin yanlarından ayırmadıkları en güçlü silahıydı artık. Düşman gerçeği karşısında kendini her an yenileyen, gözden geçiren ve dönemin görev ve sorumluluklarına karşı yapması gerekenleri görebileceği pusulası, çoban yıldızı misyonunu yüklendi. Savaşta düşmana en keskin darbelerin ilk hazırlığının zihniyet ve düşünsel alanda gerçekleşeceğinin farkında olan Önderlik, Serxwebûn'u tüm militan ve savaşçı yapısının ocağı, okulu haline getirdi ve bu ocakta tartışmasız en büyük emeği sergiledi.

Provokatör çizginin ilk saldırdığı alanlardan biri oldu aynı zamanda. Çünkü Serxwebûn demek Önderlik çizgisi demekti. Henüz 1984 15 Ağustos Atılımı başlamadan, devrimci mücadele ve özgürlük umutları söndürülmek, boğulmak isteniyordu. Hedefte olan alanlardan birinin de Serxwebûn olması bu yönüyle anlaşılır bir durumdu. Ancak herşeye rağmen, bu provokatörlere karşı en net tavrı alan yine Serxwebûn çalışanları oldu.

Parti kitapları Serxwebûn'da dizildi, yayınlar orada hazırlandı. PKK'nin Avrupa'da yaşayan Kürdistanlılara da ulaştırılması, tanıtılmasının en önemli aracı oldu. Fakat hiçbir zaman sadece Avrupa ile sınırlı kalmadı. Zindanlara ulaştığında orda direniş oldu, gerillaya ulaştığında orda eylem oldu, Bakur'a ve metropollere ulaştığında orda kendi küllerinden yeniden doğuşu gerçekleştirdi. Yayın hayatı da devrimci mücadelenin bir parçasıydı.

Dağlarda direnişin ilk kurşunu sıkıldığında, Serxwebûn çalışanları da yönlerini dağlara çevirdi. Hem ordan gelen haberlere kulak kesildi, hem de dağ ile ülke ile yaşar oldu. Ülke gerçeğinden aldığı herşeyi topluma taşımanın köprüsü oldu. Birçoğu da bu 'ideolojik ocak'ta kazandığı bilinç ve devrimci ruhla özgür dağlarla buluştu ve Kürdistan devriminin şehitler kervanına katıldı.

Sömürgeciliğe sıkılan ilk kurşun olan 15 Ağustos Atılımı'nın ruhunu ve Agit kahramanlığını Kürt halkına taşıran yine Serxwebûn oldu. 15 Ağustos Atılımı

ardından kısa sürede büyüyen ve 1986'da gerçekleşen III. Kongre'de ARGK ile ordulaşan gerillanın yakından takipçisi oldu. Aynı yıllarda çöküşe doğru giden reel sosyalizm gerçeğine yönelik Önderliğin en kapsalım eleştirel çözümlemeleri yine Serxwebûn ile toplumun bilincine va tarihe kazındı.

Serxwebûn, Önderliğin bu yıllarda reel sosyalizm eleştirisi temelinde ortaya koyduğu ve insanlığın büyük umut ışığı olarak gördüğü demokratik sosyalizm tezlerini topluma taşırdı. Emperyalist güçlerin reel sosyalizmin çöküşü ile yaymaya çalıştığı sosyalizme inançsızlık karşısında bir umut olarak Demokratik Sosyalizm meşalesinin taşıyıcısı oldu. Serxwebûn sosyalizmin bir mevzisi olarak kendisini konumlandırırken, PKK'nin emperyalizme ve sömürgecilere vurduğu her darbeyi de direnenlere taşırdı.

Gerillanın topluma ulaştığı, toplumun gerillalaştığı, gerillanın hem nitelik hem de nicelik olarak büyüdüğü yıllardı 1990'lı yıllar. Apocu özgürlük felsefesinin Kürdistan'ın kurtuluş rehberi haline geldiğinin her alanda ispatlandığı bu yıllarda dünyada yaşanan büyük değişim dönüşüm ve alt üst oluşları en iyi okuyan yine PKK oldu. Önderliğin büyük öngörüsü ve hazırlığı ile '90'lı yıllar Kürt halkı için serhildan yıllarına dönüştü, zafere yürüyüş yılları oldu. Bir halk yıllardır bulunduğu ölüm uykusundan uyanarak yeniden tarih sahnesine çıkıyordu. Tarihe 'Direnen Halk' olarak geçen Kürtler, '90'lı yıllarda bu kez oğulları ve kızlarının destanlaşan kahramanlıkları öncülüğünde giriyordu. '90'lar Kürdistan tarihinde halk serhildanlarının tartışmasız zirve yaptığı yıllardı. Bu toplumsal yeniden varoluş yılları, kendini yeniden tanımlayan, kimliğine, kültürüne, özgürlüğüne yeniden dört elle sarılan yiğit bir halkı bir kez daha tarih sahnesine çıkardı. Bu toplumsal diriliş ve ayağa kalkış yıllarına sömürgeci düşman da cevap vermek için yeni konseptler peşindeydi. Serxwebûn'un bir şiar olduğu Kürdistan'da düşman da yok etme amacıyla saldırıyor, serhildanlaşan her şehri katliamlarıyla yok etmek istiyordu. Ancak unuttuğu bir şey vardı. PKK, Kürdistan'a öyle bir tohum ekmişti ki, bu tohum yüz yılların değil, bin yılların direniş ve diriliş geleneğinin köklerine sahipti. Bu tohum, toplumsallığın ilk oluştuğu Mezopotamya coğrafyasının ilk yerleşik halklarından olan Kürtlerin hiç yabancısı olmadığı, binlerce yıl yaşadığı toplumsallığını yeniden ve daha tutkuyla açığa çıkardığı özgürlük tohumuydu. Bu bir toplumun yeniden dirilişiydi ve Serxwebûn bu dirilişin ve kurtuluşa atılan ilk adımların, serhildanların ideolojik ışığı ve sesi oldu. Düşmanın saldırıları, kirli savaş politikaları ve vahşi katliamları Serxwebûn aracılığıyla tüm dünyaya duyuruldu. Serxwebûn, Kürdistan'da uygulanan TC faşizmini teşhir etmenin ve dünya ilerici insanlığına duyurmanın da aracı oldu. '90'lı yıllar boyunca TC sömürgeciliğinin tüm inkar ve imha saldırıları karşısında, Apocu fesefeyi zindan direnişçilerine, gerillaya, cephe çalışanlarına ve topluma taşıran ideolojik kaynak oldu.

Direnişin ateşini Kürdistan'da yakan Önder Apo, 30 Ocak 1997 tarihinde yani Serxwebûn'un yayın hayatına başlamasının 16. yılında gönderdiği bir yazı ile o günleri şöyle anlatıyordu:

"12 Eylül faşizminin etkisini bütün yönleriyle dayattığı ve her tarafı alacakaranlığa boğduğu günlerde, çok az imkanlarla Serxwebûn gazetesini çıkarmaya cesaret etmemiz, başlı başına önemli bir adımdır. Hatta bundan önce de 1978'de ilk defa Serxwebûn'u aylık biçimde çıkarma teşebbüsümüz de çok önemlidir. Dolayısıyla mevcut şekliyle Serxwebûn'u 16 yaşında değerlendiriyorsak da, onun gerçek yaşının 1978 ile başladığını ve 20. yılına girdiğini de belirtmemiz gerekiyor.

Serxwebûn geleneği, bağımsız düşünmenin ve aydınlanmanın tarihimizde en güçlü sesi olmasından ileri gelmektedir. Düşüncede bağımsızlığın en yetkin organıdır. Ve Serxwebûn düşüncesinin bütün yönleriyle özümsendiğini de sanmıyoruz. Fakat tek yaşayan değer buradaki düşünce gerçekliğimizdir.

Tarih ileride bu rolünün bütün ulusal ve toplumsal yaşamımız üzerindeki değerinin etkisinin ne olabileceğini, belirgin olarak ortaya koyacaktır.

Serxwebûn yolculuğu, ulusal kurtuluş yolculuğudur. Serxwebûn'un bütün sayılarında yaşanan gerçekler bir halkın dirilişinin adımlarıdır. Hepsini orada görmek, izlemek mümkündür. Ve bu anlamda tarihe ileride ışık tutacak en temel belge niteliğindedir. şüphesiz ana hatlarıyla bu ortaya konulmuştur. Gönül isterdi ki Serxwebûn, oldukça güçlü, teorik yönleri daha da güncelleşmiş, yaşama geçirilmiş biçimde değerlendirilseydi.

Aslında Serxwebûn'daki birçok görüş ve tez fazla pratiğe aktarılamadı. Neden? çünkü üzerinde inceleme ve araştırma geliştirilemedi. Pratikle bağı kurulmadı, hareketin birçok kadrosu bunu yapma imkanına da kavuşamadı, imkanı olanlar da bunun pek derinliğini ve önemini kavrayamadı. Bu görev hala önümüzde durmaktadır. Ve bunun yaşadığı tarihi gerçeklik hala güncel önemini korumaktadır. Serxwebûn, Kürdistan halkının beynini oluşturduğu gibi, iradesini de giderek geliştirmektedir.

Hiç şüphesiz, bundan sonra Serxwebûn kendisini daha da güncelleştirerek ve dönemin yakıcılığını dile getirerek kendisini ilerletmesini bilecektir. Hala söylenmesi gereken çok sözümüz vardır.

Düşünce bağımsızlığı bütün bağımsızlıklardan önce gelir!

Serxwebûn, bizim için önemini hiçbir şekilde yitirmeksizin korumaktadır. Biz hayatı, bağımsızlığı özgürce yeni yeni ele alıyoruz. Bu nedenle gerek Serxwebûn olsun, gerek diğer bütün basın-yayın organları olsun ulusal beynimizin geliştirilmesinde ve halkımızın iradesinin bükülmez hale gelmesinde bu yayın organlarımız Serxwebûn öncülüğünde her zamankinden daha fazla savaşçı rollerini başarıyla yerine getireceklerdir.

Bu kurumlarda faaliyet yürüten bütün değerli çalışanlar işlerini küçümsemesinler. Ben onların çalışmalarını savaşımın en kızgın alanlarınkinden daha az önemli görmüyorum. Basın-yayın çalışması en az savaş kadar önemlidir. Basın-yayın emekçiliği, günümüzde belki de rolü en gelişkin olan emekçiliktir.

Dolayısıyla çalışanları, onu takdir ederek zorlukları ne olursa olsun, anlam ve önemini bilerek kendilerini daha fazla bu çalışmalara vermeyi ve daha fazla başarmayı esas almalıdırlar.

Kendimizin de, faaliyetimizin de en önemli özelliğinin basın-yayın olduğunu belirtebiliriz. Mücadele bu silahla büyük kazanmıştır.

En az silahlı savaşım kadar bu basın silahı da halkımıza önemli kazanımlar sağlamıştır. Bundan sonra hiç şüphesiz, daha fazla kazandırmasını da bilecektir. Güncelliği yakalayarak, ayrıntıyı yakalayarak ve en önemlisi de düşmanın medyadaki muazzam savaşımına kendi medyasını daha da yetkinleştirerek gereken karşılığı verecektir. Dolayısıyla daralma, tıkanma değil, giderek daha da derinleşme ve genişleme ufku altında biz bundan sonrasının görevleri üzerine yürüyeceğiz.

Yaşamımız yeni yeni canlanıyor. En eski bir halkın çocuklar gibi, en yeni yaşama gözlerini açması, o sevinci yaşaması söz konusudur. Basın-yayın kuruluşlarımız kendilerini dev aynası olarak değerlendirecekler. Dolayısıyla Serxwebûn geleneğimizi biz 16. yılında bir kez daha değerlendirirken, hem ardımızda bıraktığımız yılların kıvancıyla ve en önemlisi de önümüzdeki sürecin yüksek komutlarıyla daha fazla başarılarla dolu bir sürece girdiğimize eminiz.

Biz de Serxwebûn'un bir yazarı gibiydik. Bundan sonra daha da derinleşmiş çözümlemelerle güçlendirmeye devam edeceğiz.

Işık tutmaya, daha fazla aydınlatmaya çalışılacaktır. İnancın aydınlatılmasında, inancın geliştirilmesinde, bilincin örgüt gücü haline gelmesinde oynanan rol, fazlasıyla bundan sonra da yerine getirilecektir.

Bu temelde bütün Serxwebûn çalışanlarını başarılı çalışmalarından dolayı kutluyorum. Bundan sonra başarılar diliyor ve selamlıyorum."

Serxwebûn gazetesinin en temel kaynağı, ideolojik ışığı, yazarı ve eleştireni olarak Önder Apo, 1999 uluslararası komplo ardından da en büyük temel kaynak ve perspektifimiz oldu. Onun yıllarca ilmek ilmek dokurcasına açığa çıkardığı büyük toplumsal devrimin tüm kaynaklarını mümkün olduğunca, bazen tekrar tekrar verdik.

Kompolyu daha başında, 1998 yılında parçalayan 'Güneşimizi Karartamazsınız' eylemcilerinin sesi olmaya çalıştık. Gerilla ve zindanda kağıda dökülmüş yüzlerce hikaye, anı, roman, araştırmayı siz değerli okuyucularımızla buluşturduk.

Dağın rüzgarını, serin suyunu, gece karanlığını, yemyeşil doyumsuz yaylalarını, şafağın sökümünü, bir gerillanın gülüşünün sesini sizlere ulaştırdık. Gerillanın yaşadığı en değerli anları, tarihte eşine rastlanmayan direnişleri, kahramanlıları ve şahadetleri, savaş ve mücadelenin her zorluğunu döktükleri günlükleri, yaşamın en derin duygularını şiir tadında sizlerin beğenisine sunduk.

Kürdistan devriminin bir kadın devrimi olduğu gerçeğini, sizlere yayınlarımızla, kitap ve broşürlerimizle ulaştırmaya çalıştık. PKK'de yaratılan yeni yaşamı, Apocu militanın ahlakı, kişilik ölçülerini ve PKK'de gerçekleşen yoldaşlık ilişkilerini,'heval' hitabının sıcaklığını sayfalarımızda sizlere yansıtmaya çalıştık.

Bunların yanında en önemli çalışmalarımızı yine Önder Apo'nun eserleri oluşturdu. Gazete olarak resmi yayın hayatına başlamadan önce nasıl ki ilk çalışmamız, Önderliğin ortaya koyduğu eserler olduysa bugüne kadar da en önemli ve değerli çalışmalarımızın kaynağı hiç değişmedi. Önderliğin daha önce düzinelerce kitabını yayınladığımız gibi İmralı sisteminde esaret koşullarında kaleme aldığı savunmalarının tamamını Serxwebûn olarak yayınlamaktan onur duyduk. İnsalık tarihine ışık tutan bu eserlerin topluma ulaşmasını yalnızca bir kitap-okur ilişkisi olarak değerlendirmiyoruz. Bir aydınlanma, bir Ortadoğu Rönesansı çalışması olarak görüp, böyle baktığımız için her defasında başucu kaynağımız olarak gördük ve sayılarımızda genişçe yer verdik. Savaşın yükseldiği, çözüm tartışmalarının en zirveye tırmandığı dönemlerde tekrar tekrar dönüp Önderliğin eserlerine bakarak önümüzü aydınlatmaya çalıştık. Bu şekilde Ortadoğu'da yıllardır siyaset yapan, sistem kuran bir hareketin sesini tüm dünyaya duyurmak gibi bir görev ve sorumluluğu yerine getirmeye çalıştık.

Elbetteki daha iyisi olabilir, olmalı da. Böylesi bir yayın çalışmasının günlük ve güncel gelişmelerin boğuculuğunda nasıl bir anlamı olduğunu yakından bildiğimiz için, daha da önem verip derinleşmesine katkı sunmak en başta gelen görevlerimiz arasındadır. Bu görev çalışmalara verdiğimiz önem, şehitlerimize, Kürdistan'ın dört parçasında özgürlük tutkusuyla direnen halkımıza duyduğumuz güven ve bağlılığın gereğidir. Önderliğimizin halen esaret koşulları altında olduğu ve halkımızın tarihin en faşist saldırılarına karşı varlığını koruma ve özgürlüğün sağlama mücadelesini verdiği bu dönemde sorumluluklarımız her zamankinden daha ağır olduğunu bilincindeyiz.

34. yılını kesintisiz bir şekilde geride bırakıp 35. yayın yılına başlayan Serxwebûn gazetesi olarak Kürdistan ve Ortadoğu halklarının yeni toplumsallığının inşasında üzerimize düşen görev ve sorumlulukları yerine getireceğimizin sözünü, ilk günkü kararlılık ve iredemizle yineliyor, direnenlerin kazanacağına olan inancımızı tekrarlıyoruz.

Ji Serxwebûn û Azadiyê bi Rûmettir Tiştek Nîne!

Serxwebûn'dan

Niyet ve vicdan devrimini yapan PKK militanlığı Ortadoğu'da büyük devrimci hamlelere öncülük edecektir

Duran Kalkan

Önder Apo'nun 40 yıldır yürüttüğü çaba, mücadele ve birikim, içinde bulunduğumuz koşullarda, çok büyük bir devrime dönüşme fırsatına ve imkanına sahiptir. Mevcut koşullar nereden ele alınıp değerlendirilirse değerlendirilsin bu biçimdedir. Bu gerçeği artık herkes ifade etmekte ve itiraf etmektedir. Devrimci hamleler geliştirme bakımından koşullarda herhangi bir yetersizlik bulunmamaktadır. Bu koşulları devrime dönüştürecek şekilde değerlendirme noktasında da güçlü bir birikim ve hazırlık vardır. Kapsamlı ve derin bir teorik çözümleme düzeyi, felsefik ve ideolojik durum, güçlü bir düşünsel aydınlanma söz konusudur. Bu aydınlatıcılık, tüm ezilenlere kurtuluş mücadelesinde yol gösterecek, bilinçlenme ve örgütlenme görevleri yerine getirilirse, mücadelede başarı kazandırtacak düzeydedir.

Yine çok büyük bir pratik tecrübe birikimi vardır. Bu birikim, merkezinde direniş, savaş ve askerlik olmak üzere hemen her türlü mücadele alanında oluşmuş bir birikimdir. Propaganda, örgütlenme, siyasi mücadele, sosyal, kültürel ve sanatsal mücadeleler dahil, tüm toplumsal yaşam alanlarında yürütülmüş ve oluşturulmuş çok büyük bir tecrübe birikimi bulunmaktadır. Topluma yön gösterecek şekilde mücadele içerisinde oluşmuş çok temel değerler de vardır. Büyük bir öncülük gerçekliği var. Önderlikle birlikte şehitler ordusu vardır. Halk, özgür ve demokratik yaşamı ölümüne benimsemiştir. Büyük bir arzuyla böyle bir mücadeleye yönelmektedir. Ciddi bir örgüt gücü var, kadro, komuta ve savaşçı gücü vardır. Gençlik büyük bir cesaret ve fedakarlıkla günümüz dünyasında hiç kimsenin yürütemediği kadar savaşı yürütebilen pozisyondadır. Bütün dünya Kürt gençliğinin cesaret ve fedakarlığı ile kendini savunur hale gelmiştir.

Koşulların elverişliliği, bu kadar birikim ve hazırlık birbirini tamamlamaktadır. Teorik olarak ve mantıki açıdan bakıldığında bunların sonucunun doğal olarak çok büyük bir devrim olduğunu herkes tereddüt etmeden söylemektedir. Bunun gerisinde herhangi bir sonuç söz konusu değildir. Fakat bu düzeyde bir devrim yoktur. Sorun da burada ortaya çıkmaktadır. Büyük devrim potansiyeli, bilinçlenme ve örgütlenme, tecrübe birikimi çok büyüktür ama bunların sonucu olması gereken büyük devrimci adım, devrimci hamle ortada yoktur. 26 Haziran 2014 tarihli talimatında Önder Apo bu gerçekleri ortaya koymuştur. Bu açık çelişkiyi göstermiş ve bizden nedenlerinin açığa çıkartılıp çözümlenmesini istemiştir. Ağır çelişki olarak yaşadığımız durum budur.

Peki, devrim olmamasında eksik olan nedir?

Koşullarla hazırlığı birleştirecek, imkan ve fırsatları yerinde, zamanında ve doğru yöntemlerle birleştirecek, hazırlıkları eyleme sevk edecek yetkinlikte bilinç, irade, tarz bakımından yeterlilik arz eden bir öncülük yoktur. Parti öncülüğü zayıftır. Mevcut parti duruşu, ki bütün bu olumlu ögeleri birleştirecek harç olan parti öncülüğünde sorunlar vardır. Büyük devrim, devrimciyim diyenler tarafından engellenmektedir ya da onu gerçekleştirecek, öncülüğü başarıyla yerine getirecek devrimcilere sahip olamadığı için gerçekleşememektedir. Kürt halkı, Ortadoğu halkları ve insanlık böyle bir gelişmeden mahrum kalmaktadır. Tarihin akışı bu nedenle farklı yönde, kendi seyrine göre değildir. Bu durum iktidar ve devlet güçlerinin, kapitalist modernite sisteminin baskı ve sömürü düzeninin işine yaramaktadır. Devrimci hamlenin gerçekleştirilememesi gericiliğin ayakta kalmasına, ömrünü uzatmasına yol açmaktadır. Bu formülasyon bir subjektif yaklaşım olmadığı gibi bir niyeti de yansıtmamaktadır. Nereden ele alınırsa alınsın, yürütülen değerlendirme, tahlil ve analizlerden çıkan somut bir sonuçtur. Veriler bu yönlüdür.

Öncü eğitimsizdir

'Herşey kendiliğinden oluyor ya da olacak' diye bir şey yoktur. Ama içinde bulunulan koşulların temel özellikleri bunlardır. Önder Apo buna, "Büyük düşüncenin örgütlenmesi ve eyleme geçirilmesi sorunu" dedi. Nicelik bakımından kadro ve parti gücü de yok değildir. Tersine, 40 yıllık böyle bir devrim hazırlığının en çok ortaya çıkardığı olgulardan bir tanesi kadro ve örgüt gücüdür, parti gücüdür. Potansiyel bakımından böyle bir görev ve sorumluluğu yerine getirecek bir güce parti öncülüğü de sahiptir. Fakat nitelik yetmemektedir. Bu koşulları anlama, doğru değerlendirme, oradan çıkan görev ve sorumlulukların bilincine daha derinliğine ulaşma ve bu bilinci eyleme dönüştürecek gücü, iradeyi, yaratıcılığı, girişkenliği, ustalığı gösterecek, dolayısıyla da çok güçlü potansiyeli hızla eğitip, örgüte dönüştürerek eyleme sevk edecek bir öncülük yoktur. İşte bunu bir boyutuyla 'eğitimsizlik' olarak değerlendirmekte ve tanımlamaktayız.

Nitel bakımdan söz konusu görev ve sorumluluklar pratikte başarıyla yerine getirilemiyor; o halde demek ki, öncü eğitimsizdir. O zaman eğitimlerle bu eğitim yoksunluğu aşılamaz mı? Yetersizlikler giderilemez mi? 'Öncü, Önderlik çizgisinin ve sürecin istediği nitelik gelişmeyi yaşayamaz mı?' diye kendimize soruyoruz. Çare olarak ise eğitimleri yoğunlaştırıyoruz. Eğitimle öğrenme, bu tecrübe birikimini özümseme ihtiyacı vardır. Bu sonucu verecek bir eğitimi örgütlemek ve yürütmek gerekiyor, ama sorun öyle de çıkmamaktadır. Tek sorun öğrenme ya da bilipbilmeme sorunu değildir. Burada kişilik sorunları ortaya çıkmaktadır. Bilmesine, hatta zorluklara dayanmasına ve öyle olmasını istemesine rağmen mevcut kişilik böyle bir misyonu yerine getirmeye yeterli değildir. Orada dar, tutucu ve bireyci kalmaktadır. Bireysel gücünü ve potansiyelini örgüt gücüyle harekete geçirmemektedir. Bu sonuçları doğuran kişilik problemlerini de eleştiri-özeleştiriyle, ideolojik ve örgütsel çizgi mücadelesi olarak çözmeye çalışmaktayız. Bu öğrenme değil bir düzeltme, ciddiyet, yaşam gerçekliğinin bilincine daha derinden varma, bir misyon sahibi olma ve iddia kazanmada daha fazla yetkinleşme konusudur.

Var olan durum normal bir eğitimsizlik olmadığı gibi normal bir eğitim de bu sorunu çözememektedir. Esas problem burada ortaya çıkmaktadır.

Kendinde sorunu çözme nasıl olacak?

Bu sorunu nasıl çözeceğiz? Eğer sorun eğitimsizlikse nasıl eğiteceğiz? Kendi problemini çözemeyen de başkalarının problemini çözemeyecektir. Kendisi problem haline gelmiş birisi toplumsal problemlerin çözümü için öncülük yapamayacaktır. Kendi sorunlarını çözümlediği oranda öncülük görevlerini yerine getirebileceği, toplumsal sorunlara çözüm getirebileceği açıktır. Parti çözümünü topluma taşıyacak bir mücadeleyi, çalışmayı yürütmek gerekir. Ancak öyle toplumsal sorunlar çözüme kavuşabilir.

Mevcut koşulları devrime dönüştürebilmek ve toplum sorunlarını çözebilmek için iki şart ortaya çıkmaktadır. *Birincisi*; sorunu kendinde çözümlemiş olacaksın. Parti ve onu oluşturan kadro yeterli bir çözümü kendi kişiliğinde ortaya çıkartacak, yaratacak. *İkincisi;* ulaştığı sonucu topluma taşıyan bir çalışma ve mücadeleyi örgütlü ve etkin biçimde yürütecek. Bunlar gerçekleşebilirse toplumsal sorunlar çözüme kavuşacaktır.

Kendinde sorunu çözme nasıl olacak, sorun da burada ortaya çıkmaktadır. Çözümü topluma taşımanın yol ve yöntemleri ayrı bir konudur. O bilinmekte ve ona devrimci çalışma, pratik çalışma denilmektedir. Bunun ideolojik, örgütsel, siyasi, ekonomik, toplumsal, askeri gibi bir çok boyutu vardır ve o boyutlarda planlı emek harcamayı ifade etmektedir. Bu anlaşılırdır ama toplum içerisinde nasıl çalışacağız, ne yapmak üzere çalışacağız? Toplumu nereye çekmek için çalışacağız? Toplumu ulaştıracağımız somut yer öncünün çözümü, partinin kendi içinde yaratacağı çözümlerdir. Bu anlamda da Önderlik, *"Parti devrimin prototipidir"* dedi. Parti, toplumsal sorunların bir laboratuvar gibi çözüldüğü, sonuçlarının topluma taşırıldığı yerdir. Parti ve kadroda çözüm olmazsa, laboratuvardaki deney başarıyla sonuçlandırılmazsa topluma taşınamayacak, yaşama dönüştürülmeyecektir. Kadro ve partide gerçekleştirilen çözüm oranında toplum devrime kaldırılabilir, değişim-dönüşüme yönlendirilebilir.

Çözümü kendimizde yaratmada dar ve sınırlı kalmaktayız. Önderlik, 26 Haziran 2014 tarihli mektubunda bunu net ortaya koydu. *"Çözüm gücü değil engel gücüsünüz"* dedi, eleştirilerinin bütünü bu anlama gelmekteydi. *"Bu kadar imkan ve fırsat var, onları örgüte ve eyleme dönüştüren değil engelleyen, frenleyen, heder eder durumdasınız."* Önderlik, 'İmkan ve fırsatların yüzde bir oranında bile kullanılmadığı'ndan, 'Pratiğin kendi düşünceleri olmadığı'na kadar her şeyi açık şekilde söylemiştir. Bunlar rastgele söylenmiş sözler değildir.

Bu durumda devrimin motoru olması gereken güç, freni haline gelmiştir. Motor frene dönüşürse o araç durur. Sert bir fren olursa takla bile atabilir. Çözüm gücü olmaz, devrimi yaratmazsa kendisi çözülebilir, çürüyebilir, çöküş yaşayabilir.

Demek ki, 'olsa da olur olmasa da olur,' diye birşey yoktur. Parti mevcut haliyle öyle bir durumdadır ki, ya kendisini çözüm gücü haline getirecek, devrim için motor işlevi görecek ya da fren olmaya devam ederse çürüyecek, yozlaşacak, çözülecek, eriyecektir. Reel Sosyalizmin çöküşü gibi trajik bir çözülmeyi yaşayacaktır. 'Böyle devam edelim' denemez, çünkü koşullar böyle devam edilmesine ne kadar fırsat vereceği belli değildir. Örneğin TC, AKP hükümeti, 'Bitireceğiz! Ne edip bu süreçte sonuç alacağız' demektedir. Bu sürecin imkan ve fırsatlarını ortadan kaldırmaya çalışan bir karşıt, düşman güç var. Bu konuda da gayet planlı, gözü kara ve her türlü yöntemi, aracı kullanmaktadır. Çok vahşi bir saldırı yürütmektedir. Tüm gücünü seferber etmiş, Türkiye'nin tüm olanaklarını pazarlamaktadır. Kimine yalvarmakta, kimine kendini satmakta, kimini tehdit etmektedir. Aylardır Tayyip Erdoğan'ın yaptığı ve söylediklerini toparlayıp alt alta dizdiğimizde karşıdaki gücün neler yaptığı ve nasıl çalıştığı net olarak anlaşılacaktır.

Ortadoğu'da Yeşil Kuşak Projesi

AKP'nin bu konuda gizliliği de kalmamış, maskesi düşmüştür. Yürüttüğümüz mücadele ile binbir surat AKP'yi artık açık yüzlü hale getirdik. Bu, zor ve 13 yıllık amansız mücadeleyle olmuştur. Belki de bunu gerçekleştirmek dünyanın en zor işiydi. Tehlikeli bir biçimde sistem uluslararası komployu yürütmekle görevlendirdiği milliyetçi-sosyal demokrat-liberal koalisyon başarısız kalıp çökünce, işte bugün bir ucu kendi başlarına da bela olan, İslam sosuna batırılmış akımların önü açılmıştır. Ve bu bela 13 yıldır Kürtler üzerine, Kürt Özgürlük Hareketi'ne, PKK'ye saldırtılmaktadır. İnkar ve imha sistemi uluslararası komployu bu biçimde başarıya götürmek istemiştir.

Sadece son bir yılda PKK'nin Rojava ve Başûr'da DAİŞ faşizmi ve benzeri akımlarla çatışmaya girdiği, savaştığı sanılmaktadır. Hayır! Bu savaş 13 yıldır Bakur'da yürütülmektedir. Mücadelenin merkezi Bakur'dur, karşı saldırının yönetimi Türkiye'dir. Yalnızca DAİŞ'in değil, bütün Ortadoğu'daki benzer akımların öncülüğünü AKP yapmaktadır ve Türkiye'dedir. Hepsi AKP beslemesi ya da bir noktadan sonra AKP'nin himayesine girmişlerdir. AKP'nin Türkiye'de iktidara getirilmesiyle birlikte bölgesel düzeyde güce ve imkana kavuşmuşlardır. Sovyetler Birliği'nin çökertilmesi ardından Yeşil Kuşak Projesi'yle önce Afganistan'da El Kaide ve Taliban gibi bir ön deneme yapılmıştır. Bu deneme sonucunda görülmüştür ki, bu proje belli sonuçlar vermektedir. Ardından daha kapsamlı olarak Türkiye'de AKP'nin önü açılmıştır. İslami akım tasfiye edilerek, özünden boşaltılarak, sahteleştirilmiş biçimde AKP'yle yeniden örgütlendirilmiştir. Türkiye'de devlet, toplum bu güce teslim edilmiş, Ortadoğu'da örgütlenmesinin önü açılmıştır.

Bunlar görülmeyecek ve anlaşılmayacak durumlar değildir. Egemen düşüncenin toplumu alıklaştırmak için herşeyi birbirinden kopararak yüzeysel ve dar biçimde düşünce diye topluma empoze ettiklerini gerçekler olarak görmemek gerekir. Onlar beyinleri kötürümleştirmek için yapılan saldırılardır. Önder Apo bunun için 'Medya bombardımanı' tanımını yapmıştır. Toplum kırımı gerçekleştirmek için, toplumu hafızasızlaştırmak ve zihinleri işlevsizleştirmek için medya bombardımanı yapılmıştır. Ve gerçekten de mevcut iktidar sistemini ayakta tutan ne yaparsa yapsın, buna karşı etkinlik gösteremeyen bir toplum duruşu da bu saldırıların sonucudur. Sistem toplum üzerinde eskisi gibi kaba yöntemlerle baskı uygulamaktadır, doğru, gerektiğinde onu da yapmaktadır. Hatta tarihte olduğundan çok daha vahşi baskı ve zulüm uygulamalarını da yapıyor ama çok inceltilmiş olarak da bunu yapmaktadır. Özel savaş, baskı ve şiddetin inceltilmiş hali demektir. Hissettirmeden, fark ettirmeden canlıyı zehirleyip öldürmek gibi bir şeydir. Şerbet verir gibi görünüp, şerbetle zehir içirmeye benzemektedir. Ulus-devletin zihniyet kırımı bu temelde yürütülmektedir.

Derinleşememenin altında düşünceden korku ve kaçış vardır

Karşımızdaki gücün yöntemleri açıktır. Bütün bunlardan uzakta yapılan saldırıların imha amacını göremeyen bir sığlık içerisinde olamayız. Dolayısıyla durumu normal ele alamayız, 'Böyle de yaşanıyor' diyemeyiz. Burada yaşam yoktur, tam tersine inceltilmiş bir öldürme yöntemi vardır. Kapitalist modernitenin özel savaşla geldiği nokta da budur. Köleliği tarihte olmadığı düzeye ulaştırmasına rağmen, bunu öyle yöntemlerle yapıyor ki, karşı taraf özgürleştiğini, iradeleştiğini, hak sahibi haline geldiğini sanmaktadır. Özünü yok etmekte, posayı yaşatmaktadır. Ve insanı, posa haline gelmenin gerçekten yaşam olduğunu sanacak hale getirmektedir.

Böyle bir saldırıyla karşı karşıya olduğumuzu görmemiz gerekir. Bu durumda da yaşadığımız sorunları şu şekilde üç başlık altında ortaya koyabiliriz: *Birincisi;* içinde bulunduğumuz koşulları ne kadar devrim yapmaya uygun koşullar olarak görebiliyor ve kabul ediyoruz? Sürecin barındırdığı devrim imkan ve fırsatlarıyla birlikte tehlikeyi ne kadar fark edebiliyoruz? Yoksa var olanı tehlike değil de bireysel yaşam sürdürmenin araçları, ortamı olarak mı değerlendiriyoruz? Önderliğin ortaya koyduklarına ve Partinin değerlendirmelerine tam katılıyor muyuz, 'gerçekten durum öyledir' diyor muyuz? Buraya itiraz yok ama ne kadar kabul edildiği ve derinliğine anlaşıldığı da belli değildir. Burada netlik gerekmektedir.

İkincisi; eğer bunlar görülebiliyorsa, bunlar karşısında toplumsal, özgür ve demokratik olanı geliştirmede kendimizi ne kadar rol sahibi görüyor, sorumlu kılıyoruz? *Üçüncüsü;* eğer öyle ise bu sorumluluğun gereklerini pratikte yerine getirmek için hangi çabaları harcamaktayız? Ne kadar eğitim, örgütleme ve eylem faaliyeti içerisindeyiz? Potansiyelimizi ve enerjimizi ne kadar örgütlü biçimde harekete geçiriyoruz? Burada da zayıflıklar bulunmaktadır.

Üç boyut altında formüle ettiğimiz durum üzerinde yoğunlaşmak, mevcut çözümsüzlüğü aşmak, kendimizi çözüm haline getirebilmek açısından gereklidir.

Önderlik bu durum için 'Zihniyet ve irade yetersizliği' dedi. Peki, yeterli bir zihniyete, kapsam ve derinlik bakımından, nasıl ulaşacağız? Bunun için ilk olarak Önderlik zihniyeti ile zihniyetimiz arasındaki farklılık ve gerilik görülmelidir. Yoğunlaşarak, araştırıp-inceleyerek, kafa patlatarak, derin düşünceden kaçmayarak bu gerilik aşılabilir. Zihniyetteki darlık ve yüzeysellik düşünceden korkmamızdan kaynaklanmaktadır. Derinleşememenin altında düşünceden korku ve kaçış vardır. O da yaşam gerçekleriyle ciddi biçimde yüzleşmekten korkmaktan kaynaklanmaktadır. Zihniyet açıklığı kişiyi kendi gerçeğiyle daha çok yüz yüze getirmektedir. Gücü kadar zayıflıklarını da göstermektedir. O zayıflıkları aşmak yerine düzenin bize empoze ettikleri ile ortalama biçimde olmak çok daha kolay gelmektedir. Çünkü düzen doğuştan itibaren ona alıştırmaktadır.

Zihniyet devrimi büyük bir mücadele işidir

Yüzeysellik sadece zayıflık olarak değil, farklılık olarak da sonuç vermektedir. Örneğin, zihnimizin yüzde otuzu Önderliğin ise yüzde yetmişi kimindir? Başkalarının! Bu da ayrıdır, kendimize göredir ve Önderliğin zihniyeti ile terstir. O farklılık ve terslikler bizi karşıt olarak yönlendirmektedir. Sadece yetersiz kalmıyor farklı düşünüyor, farklı duyumsuyor, farklı yaklaşıyoruz. Pratikteki farklılıklar da böyle ortaya çıkmaktadır. Önderlik zihniyetini anlama ve özümseme mücadelesi gerekmektedir. Zihniyet devrimi büyük bir mücadele işidir. Bakış açımızı, ilkelerimizi ve ret-kabul ölçülerimizi değiştireceğiz. Yani değer yargılarımız değişecek, paradigma değiştireceğiz. Paradigmasal değişimin olup olmaması zihniyetle ilgili bir durumdur. Bizim zihnimize yön veren paradigma yerine Önderlik paradigmasını esas alacağız. Paradigma, aynı zamanda öncelikler sıralamasıdır. Sözlüklerde, değerler dizini olarak tanımlanmaktadır. Paradigma, neyi öne alıp neyi sona aldığını belirler.

Ret ve kabul ölçülerinin, yanlış ve doğrularının nasıl belirlendiğini, neyi iyi neyi kötü gördüğünün netleştirilmesini de kapsamaktadır. Zihniyet yetersizliği ve farklılığı iyi-kötü, doğru-yanlış, ret-kabul ölçülerindeki farklılıklardan kaynaklanmaktadır. Önderliğin reddettiği bir çok şeye biz, 'iyidir, yaşanabilir' demekte ve bunları tutarak yaşatmaktayız. Önderliğin 'iyi' diyerek yaptıklarını, 'Aman, böyle olur mu, böyle yaşanılır mı!' diyerek bir tarafa bırakıyoruz.

Bunları aşabilmek için, düşünmekten kaçmayarak; günlük gördükleri ile yaşayan, beyni ile hareket etmeyen konumdan çıkmamız gerekir. Felsefe alanında ampirizm de dedikleri görgücülük, gördüğüyle kalan, muhakeme yapamayan yüzeysellik durumudur. Bunu aşmak için de düşünmek, araştırmak, Önderliğin zihniyetini özümsemek ve o zihniyette çelişen zihniyet kalıpları atmak gerekmektedir. Zihniyet devrimi dediğimiz olgu böylelikle gerçekleşebilir.

İkinci husus; belirttiğimiz 'sorumluluk' konusuydu. Evet, imkan ve fırsatlar var, buna karşın tehlikeler de var. Fakat biz bu imkan, fırsat ve tehlikeler ortamında imkan ve fırsatlar karşısında, yine tehlikeler karşısında kendimize rol biçiyor muyuz? Yoksa 'Bana ne' deyip görmezden mi geliyoruz? Görmezden gelmiyorsak, 'Kenarında olmamız da yeterlidir, bu işin öncülüğü ve derinliğinden bana ne' mi diyoruz? Kuşkusuz ki, tümüyle sorumsuz değiliz. Toplumsal sorunları görmezden gelen, kendi bireysel yaşamının peşinden koşan kişiler de değiliz. Elbette öyleleri de çoktur. Onlar sorumsuzun sorumsuzudur. Onlar zaten gözle görülür açıklıktadır. 'Öyle değiliz' deyip sorumluluk duyacağı ortama girip de onun gereklerini derinliğine ne kadar gösterip göstermediğimiz, sorusu önemlidir. Bu noktada sorumsuz yaklaşımlar çoktur. Vicdan devrimi denen şey de, vicdanlı olma da budur.

Babamın da bana söylediği bir söz vardı: *"Oğlum, arkadaşların senden güçlü olsun!"* Bu, 'Sen onların sırtında yürü! Yaşam zordur, ben sana birşey veremiyorum ama hiç olmazsa biraz kurnaz ol' demektir. Onun yaşam için önerisi buydu. 'Oğlum-kızım, çok önde olma, kendini ileri sürme, geride de kalma! Ortada git, bu iyidir' sözleri her birimizin kulağına analarımız-babalarımızdan tarafından üflendi. Bunların bizi ne kadar etkilediği, değerlendirilmelidir. Her söyleneni olduğu gibi alıp yapıyoruz, diyemeyiz ama, her şeyin bir etkileme durumu vardır. Somut pratiklere bakıldığında bu tür öğütlerin fazlasıyla etkili olduğu söylenebilir. Bu öğütler etkili oldu ya da bu öğütler etkili olmadı da biz mi ona yatkındık, nasıl söylersek söyleyelim ortada var olan realite sorumluluk zayıflığıdır. Önderlik buna 'vicdansızlık' dedi ve vicdan devrimi ile kastettiği de buydu.

Memurvari anlayış ve bürokratizm, idarecilik buradan ortaya çıkmaktadır. Kendini sorumlu görme yerine, 'Kendini bu mücadeleye koymuş kişiler ve örgütler var. Onların içine girerim, ellerinden tutarım, sırtlarına binerim, ben de bu işin içinde olurum' yaklaşımı vardır. Tehlikelerin önünü tıkatacak, 'Mutlaka başarmalıyım' diyecek kadar pratikleşilmemektedir. 'Çalışıyoruz, zarar vermiyoruz, ne söylendiyse onu yapıyoruz' denilmekte ama bunlar devrimci ölçüler değildir. Kişilik devriminin iki önemli öğesi olarak zihniyet ve vicdan devrimi de bu çerçevede tanımlanmaktadır.

Gerilla için öz disiplin esastır

Parti çalışma alanlarında yönetmeliklere kadar koyduğumuz bir çerçeve var: Öz disiplin. Amaç, ilkeler ve yönetimi tanımlıyoruz, emir-talimat ve rapor diyoruz, hesap vermekten söz ediyoruz. Bütün bunlar örgütsel mekanizma ama tüm bunlarla da işin yürümeyeceğini söylüyoruz. Örneğin, gerilla için öz disiplin esastır. Üstteki yönetimin yaratacağı disiplinle gerilla düzenli orduyu aşamaz. Dolayısıyla da inisiyatifli, düşman karşısında gücünü arttıran bir pozisyona gelemez. Bunu ancak öz disiplin yapar.

Öz disiplin nedir? Herhangi bir emir-talimat olmadan, çizginin gerektirdiği, amacın istediği, işin gerektirdiğini bireyin kendisinin bilmesi, görmesi ve kendiliğinden yapması işidir. Böylece kişi emir gücü, yönetim, örgüt, amaç, talimat olmaktadır ve öyle olmak durumundadır. Gerillanın herhangi bir askerden çok çok ilerideki büyük gücü, bir gerillanın on askere bedel olan gücü buradan kaynaklanmaktadır. Bütün düzenli ordulara karşı gerillanın yenilmezliği, zafer gücü kendisini burada ortaya koymaktadır. Başka da bir kaynağı yoktur.

Şimdi bu durumu tartıştığımız alana taşıdığımız zaman öz bilinç diye bir kavram geliştirebiliriz. Şimdi öz disiplinin yerine öz bilinç diyelim. Bu da vicdan ve sorumluluk duygusudur. Burada da nasıl ki gerillaya herhangi bir emir verilmeden, birilerinin yaptırmasına gerek kalmadan kendisi öz disiplini gereği yapması gerekeni yapıyorsa, genel devrimcilikte de herhangi birilerinin yaptırmasına, talimat vermesine gerek kalmadan, öz bilinciyle kendini sorumlu görmesidir. İmkan ve fırsatları değerlendirmek, tehlikeleri bertaraf etmek, hiçbir yere dayanmadan kendini sorumlu görüyor ve o sorumluluğun gerektirdiği çalışmaları yapıyorsa işte o devrimci vicdana sahip kişidir. Öz bilinç kazanmış bir kişidir. Mazlum Doğan kişiliği böyle bir kişiliktir. Bunun için Önder Apo, *"Parti Mazlum'dur"* demiştir. Zindan direnişi böyle gelişmiş, kimse emir vermemiştir. Zindan yönetimi bile karar alamazken bir kişi zindandaki Parti oldu, PKK'nin kendisi oldu, Kürt halkı ve insanlığın iradesi oldu. Bütün bunları değerlendiren Mazlum Doğan böyle yapmıştır. *"Partimizin bilinç hamuruydu"* dedi Önderlik. Bazı hainler 'Baskıya dayanamayıp intihar etti' dediler. Peki, kendileri niye intihar etmediler? Onu söyleyenlere bunu söylediğimizde kıyameti koparmışlardı. Niye o kadar boyun eğdiler? Tabii ki, durum öyle değildi.

Öz bilinçle kasıt amaca bağlanmaktır. Yuri Andoropov'un dediği, sosyalist olmak, sosyalizme teorisiyle, felsefesiyle, ideolojik ilkeleriyle, politik-pratik eylemiyle inanmak ve katılmak, kendini onunla yaşatmak, kişiliğini onunla bütünleştirmek, irade, bütünlük sağlamaktır. Yoksa köşesinde-kenarında kalma, onun imkanlarından faydalanma değildir. Öylesi basit kişilikler böyle olamadıkları için ortaya çıkmaktadır ve bu bozulma yaratmaktadır. Öz bilinç ise Önderlik çizgisine amaç bağlılığı temelinde yüksek bir inançla katılmayı ifade etmektedir. Mazlum arkadaş, *"Biz Önderliğe katıldık"* derken de bunu kastetmiştir.

Üçüncü boyut olarak da, örgütlenme ve eyleme geçme gücünü, iradesini gösterme konusudur. Önder Apo bunun için 'İrade zayıflığı' demiştir. Risk üstlenebilme, politikada yaratıcı olabilme, pratik politika üretebilme, tarz geliştirebilme, örgütleyebilme, eğitebilme, kendini mevcut potansiyeli harekete geçirecek eylem gücü haline getirmedir. Tarz, zihniyet ve vicdanla bağlantılıdır. Kendiliğinden oluşan bir olgu değildir. Zihniyet ve vicdan kendini örgüt ve eylemde somutlaştırmaktadır. Kişinin zihniyet ve vicdanını ölçecek alet yoktur. Zihniyet ve vicdanın görünür hale geldiği, ölçüldüğü yer tarzdır, pratikleşme alanıdır. Dolayısıyla pratik ne ise kişinin yaşam, çalışma, örgütlenme, komuta tarzı nasılsa vicdanı ve zihniyeti de öyledir. Terazi, tartı oradadır. Kişinin somutlaştığı yer orasıdır.

Biz 2013 yılından sonra geride bıraktığımız pratik üzerinde fazlasıyla durduk. Bundan bazı arkadaşlar rahatsızlık duydu, "Niye bu kadar pratik üzerinde duruluyor, gündem yapılıyor. Bırakın pratiği bizler ne düşündük, neler duyduk ve hayal ettik. Biraz onları tartışalım" dediler. Senin hayalinden bana ne! Biz pratiğinde yaşadığına bakarak gerçek hayalinin ne olduğunu görürüz. Somuttan kaçış da böyle ortaya çıkmaktadır. Tarz alanında da en ciddi husus somuttan kaçıştır. Soyutluk ve genellemecilik de böyle ortaya çıkmaktadır. Önderlik de kendimizi gizlediğimizi bildiği için soruyordu *"Tamam, biz açıktan söylemeniz için zorlamıyoruz, ama hiç olmazsa içinizde kendi kendinize söyleyin. Kendinize itiraf edin. Hiç içinizden düşünüyor musunuz, şurada hata yaptım, şöylesi daha doğruydu!"* diyordu. Açıktan itiraf etmekten utanıyorsanız hiç olmazsa kendi içinizde itiraf edin, diyordu.

Şimdi bunları belirterek varmak istediğimiz nokta ve sormak istediğimiz şuydu: Nasıl bu durumları gidereceğiz? Bu durum nasıl değiştirilecek? İşte özeleştiri bunu değiştirme işidir, eğitim bunu değiştirme yeri olmalıdır. Böyle olursa eğitim doğru olur, olmazsa amacına uygun olmaz. İşleri başarıyla yapacak bir kişilik devrimini yaptırtacak eğitimi nasıl yapacağız? Kendimizi bu anlamda nasıl eğitmeliyiz? Kendini eğitmek demek zihniyet, tarz, vicdan değişikliği yapmaksa, bu değişikliği nasıl yapacağız? Buraya çözüm bulunmazsa, eğitim eğitim olmaktan çıkar ve tekrarın, oportünizmin alanı haline gelir. 'Tuz kokarsa ne olur' derler ya, eğitim o hale gelirse örgüt çöker, çürür. Çünkü örgütün kendini yenilediği, çizgiye çektiği yer burasıdır. Eğitim bunu başarmaz da tersine var olanı sürürdür hale gelirse ortada örgüt kalmayacaktır. Onun için Önderlik savunmalarında sorunları irdeleyip pratiği ortaya koyarken eğitimi gündem yapmıştır. Eğitim yaklaşımını ele almıştır ve en temel özeleştiri konusu yapmıştır. Bu durumların giderilmesi için acaba eğitimde farklı yöntemler mi denemeliydim, sorusunu sormaktadır ve özeleştiri vermiştir. Dolayısıyla da eğitimin daha zengin ve sonuç verici olmasını istemiştir. O halde bizim Önderliğin dile getirdiği hususları pratikte yerine getirmemiz büyük başarıyı sağlayacaktır.

■■■

"Yapılan saldırıların imha amacını göremeyen bir sığlık içerisinde olamayız. Dolayısıyla durumu normal ele alamayız, 'Böyle de yaşanıyor' diyemeyiz. Burada yaşam yoktur, tam tersine inceltilmiş bir öldürme yöntemi vardır. Kapitalist modernitenin özel savaşla geldiği nokta da budur. Köleliği tarihte olmadığı düzeye ulaştırmasına rağmen, bunu öyle yöntemlerle yapıyor ki, karşı taraf özgürleştiğini, iradeleştiğini, hak sahibi haline geldiğini sanmaktadır. Özünü yok etmekte, posayı yaşatmaktadır."

Demokratik ulus inşasında kadın diplomasisi

"Kürt kadın özgürlük mücadelesinin dışilişki alanında önemli bir emek, birikim ve tecrübe mevcuttur. Bu tecrübe, emek ve birikim önemli bir düzeyi oluşturmuştur. Avrupa sahasında Fidan Doğan ve Uta Schneiderbanger kadın diplomasisi ve dayanışması çalışmalarını büyüten öncü kadınlar olmuştur."

Nuda Yıldız

İnsanlık tarihi açısından toplumsallaşma ile birlikte başlayan toplumsal örgütlenme, bilinçlenme sadece aynı toplum içindeki bireyler arasında değil, farklı toplumsal yapılar arasında da ilişki sistemini geliştirmiştir. Aynı toplum yapısı içinde yaşayan insanlar arasındaki ilişkilerde olduğu gibi farklı toplumsal yapılar arasındaki ilişkilerde de ortaklaşılan boyut 'dayanışma, birbirine değer aktarma, tecrübe paylaşımı vb' olmuştur. Doğal toplum gerçekliğini, yani iktidar-sınıf-hiyerarşik olmayan toplum gerçekliğini yaşayan toplumlar arasındaki ilişkiler daha çok dostluğa, paylaşıma ve ortaklaşmaya dayalı gelişmiştir. Yine yaşanan herhangi bir sorunun da 'barışçıl yaklaşım ve anlayış' temelinde çözümlenmesi esas alınmıştır. 'Ölüme ve öldürmeye' değil, 'yaşamaya ve yaşatmaya' dayalı bir yaşam ve toplum bilincine sahip olan bu topluluklar arasındaki 'diplomasi' toplumlararası eşitliğe dayanmaktadır. Bugün dahi bu toplum gerçekliğini yaşamaya çalışan toplumlar ve halklar arasındaki ilişkilerin ölçüleri bu temelde şekillenmektedir.

İktidarcı-sınıflı-hiyerarşik-devletçi-ataerkil uygarlığın inşası ardından ortaya çıkan toplumlararası ilişkilerde farklı bir diplomasi anlayış ve süreci başlamıştır. Toplumsal tarih süreci açısından kadının, toplumun, doğanın kırılmasının, sömürülmesinin ve köleleştirilmesinin tarihi olan sınıflı-devletçi uygarlık güçleri hem doğal toplum sistem güçlerine, hem de kendisi gibi olan güçlere karşı uygarlık diplomasisini inşa etmeye başlamıştır. Bu uygarlık diplomasisi 'ele geçirmeye, teslim almaya, talana, yani savaşa dayalı' bir gerçekliği ifade etmektedir. Doğal toplumun tüm değerlerini ele geçirme, bunun için şiddetle birlikte 'yalan, komplo' vb de 'uygarlık diplomasisi' için temel yöntemlerden olur.

Uygarlık güçlerinin ilişki sistemi de birbirlerinin elindeki değerleri ele geçirmek, boyun eğdirmek temelinde olmuş, diplomasi alanı da bir savaş (silahsız) alanı olarak işletilmiştir. Yani diplomasinin temeli kar-çıkar ilişki ve çatışmasına dayalı şekillenmiştir. Çıkar ve kar hedefleri birbirine yakın olan bu uygarlığın devletleri yakınlaşmış, diplomasi alanında ilişkilerini ittifak kurmaya kadar götürmüşler, insanlığı dünya savaşlarına sürükleyecek kadar gözükara ortaklaşmaları geliştirmişlerdir. Kısaca savaş tarzı silahlı-silahsız, siyasetle, diplomasiyle her zaman sürdürülmüştür.

Uygarlığın günümüzdeki ismi olan kapitalist sistemde diplomasi alanına çok önemli roller verilmiştir. Kapitalizmin yönetim modeli olan ulus-devlet yapısı milliyetçiliğe, cinsiyetçiliğe, dinciliğe ve bilimciliğe dayalı kendini toplumun ve bireyin her hücresine taşırmıştır. Diplomasi alanı da bu dörtlüye dayalı yürütülmektedir. Bugün devletli sistem güçlerinin uluslararası diplomasisi yeni yöntemlerle, yeni alanlarla sürdürülmeye çalışılmaktadır.

Diplomasi alanında yer alanlar eski dönemlerde belli bir yapı, kadro gücü elit iken, yine bu alana özgü hareket tarzı, davranış tarzı, üslup ve hitap tarzı oluşturulmuşken, bugün bunlara ilişkin yeni tarz, üslup ve yöntemler geliştirilmiştir. Yüzlerce yıl sınıflı uygarlık içinde topluma kapalı, üst sınıfların birbirleriyle ilişkilenme, çelişki ve çatışmaları temelinde kendi çıkarlarına göre 'çözüm' arama alanı iken, özellikle 20. yy ile birlikte kapitalist sistem liberalizm ideolojisi temelinde diplomasi alanında da farklı açılımları yapmayı esas almıştır. Nasıl ki, iktidar olgusu toplumun her alanına sızdırılarak, toplum kapitalist sistem tarafından yutulmaya çalışılmışsa; diplomasi alanında 'kamu diplomasisi' adıyla yeni bir alan açılmış ve toplumları etkilemek üzerinden devletler birbirleri arasındaki ilişki ve pazarlıklarda sonuç almaya çalışmışlardır.

Kapitalist sistemin diplomasi teması sistem güvenliğidir

20. yüzyılın son dönemlerinden itibaren kapitalist sistem güçlerinin temel diplomasi teması 'sistem güvenliği' olmuştur. Tüm çatışma, pazarlık ve görüşmelerin temelinde 'güvenlik' gerekçesi öne alınmaktadır. Tabii buradaki güvenlik, toplumun, doğanın, bireyin ya da kadının güvenliği değil, mevcut iktidarcı sistemin ve onun yönetim sisteminin güvenliğidir. ABD öncülüğünde oluşturulan kamu diplomasisi stratejisine aynı zamanda 'Akıllı Güç' ya da 'Yumuşak Güç' de denilmektedir: Yani sert ve yumuşak güçlerin birbirini takip edecek şekilde kullanılması... Kısaca '...bir hükümetin başka bir ulusun halkını ve aydınlarını, bu ulusun politikaları kendi avantajına döndürmek amacıyla etkilemeye çalışmasıdır' tarifi yapılmaktadır. Bunun için ekonomi, siyaset, kültür, medya, sanat, spor, bilimsel araştırmaları ve raporları oluşturan sivil toplum kuruluşları devreye konulur. Bunlar egemenler açısından kullanılan yumuşak güçlerdir.

Askeri ve ekonomik güç ise sert güç olarak tarif edilir. Diplomasiye toplum gücü bu şekilde ancak çarpık ve iktidar güçlerinin amaçlarına hizmet ettirecek şekilde dahil edilmek istenir. Örneğin ABD, coladan microsofa kadar, sinema filmlerinden yiyecek kültürüne kadar yaşamı ilgilendiren her konuda toplumları işgal ederek, kendi dünya siyasetine destek oluşturmayı hedeflemekte, öncelikle zihinlerde bunu inşa etmektedir. Buradaki amaç uluslararası alanda ABD'nin 'liderlik' rolünü güçlendirmektir.

Geçmişten bugüne kadar diplomasi alanının en temel özelliklerinden biri de ataerkil sistemin korunmasına, sürdürülmesine ve yaygınlaştırılmasına hizmet etme durumudur. Bugün kapitalist sistem içindeki doğu ya da batıda olsun her ulus-devlet kendi aralarındaki ilişki, çelişki ve çatışma süreçlerinde 'araç' olarak kullanılan olguların başında 'insan ve kadın hakları vb' gelmektedir. Kadına yönelik ataerkil sistem kural ve işleyişini kimi görünür şiddet, kimi yumuşatılmış şiddet kimi de görünmez şiddetle sürdüren bu uygarlık güçleri, kendi ulus-devlet çıkarlarına ters düştüğünde karşısındaki diğer ulus-devletin insan ve kadın haklarına aykırı politika ve uygulamalarını, baskı oluşturma ve adım attırma aracı olarak kullanmaktadır. Örneğin İran'da uygulanan şeriat yasaları, kadın katliamını sürekli kılmaktadır. Batılı devletler, bu katliamları kendi çıkar politikalarına denk geldiği süreçlerde öne çıkarmakta, baskı oluşturmaktadır. Ancak batılı devletlerle 'petrol vb' kaynaklar temelinde ortaklıkları olan Suudi Arabistan, Katar vb ülkelerdeki kadın ve insan kırım politikalarına karşı ses çıkarılmamaktadır. ulus-devletli uygarlık güçleri için iktidar aracı olan diplomasi, burada temel yaşam ilkelerini, amaçlarını iktidarını koruma ve yayma 'aracı' yapmaya çalışmaktadır.

Son yüzyıl içinde halkların, ezilenlerin, özellikle de kadınların mevcut ulus-devlet sisteminin dışına çıkma arayışları, birçok alan gibi diplomasi alanını da mercek altına almış, sorgulamalar derinleştirilmiştir. Yine yüzyıllar boyunca ister devletli uygarlık sistemi içinde, isterse dışında kalmış topluluklar -etnik kimlikler- ezilen sınıflar, halklar, kadınlar da sergiledikleri direnişlerle doğal toplum sürecinde yaşanılan 'dostluk ittifaklarını' hep canlı tutmaya çalışmışlardır. Direniş tarihinin önemli bir ayağı da halklararası, ezilenler arası dayanışma ve ortaklaşma arayışı olmuştur. Bu arayış dar bir coğrafya içinde olduğu kadar, geniş coğrafyalar kapsamında da gelişmiştir. Bununla birlikte önemli ve derslerle dolu bir deneyim olan reel sosyalizm süreci, direnenler açısından tarihi sonuçlarla doludur. Bu deneyim, diplomasi alanı açısından da incelenmeyi beklemektedir. Sonuç olarak görüldü ki; ulus-devlet diplomasi anlayış, tarz ve yönteminden kurtulunmadığında, ne kadar ezilenler adına hareket edildiği belirtilirse belirtilsin, sosyalizm adına bile olsa ulus-devlet zihniyetinin diplomasi anlayışının bir başka ezileni kendi devlet çıkarı için feda eden politikalar uygulanmıştır. İktidar zihniyetine dayalı diplomasi anlayışı, alternatif olarak kendini gösteren birçok devletin, kapitalist uygarlık güçleriyle aynı yolda yürümelerine neden olmuştur.

Ortadoğu'da Kürtler ve Kürtlere yönelik uygulanan diplomasi

Kürdistan, insanlık tarihi açısından ilk toplumsallaşmanın, ilk klan-kabile-aşiret formlarının geliştiği, bununla birlikte hemen yanında devletli-iktidarcı uygarlığın da boy verdiği bir coğrafik gerçekliğe sahiptir. Bu anlamda devletlerin ilk ortaya çıkışıyla birlikte ele geçirilmek istenilen yerlerin başında Kürdistan gelmektedir. Devletli uygarlık güçlerinin saldırılarına karşı Kürdistan'da önemli diplomasi çalışmaları olmuş ve bu tarihi Med aşiret konfederasyonu bu çalışmaların sonucunda oluşturulan ittifakla inşa edilmiştir. Kürtler bu açıdan başarılı ve tarihi dışilişki ve ittifak çalışmaları yürütmüşlerdir.

Kürtler devletli sisteme fazla bulaşmamış bir halktır. Devletli uygarlık sisteminin kurucusu değildir, ona yabancıdır. Bu sistemin etkilerini yaşamışsa da, bizzat sistem gücü olmamıştır. Kürtlerin dışilişki anlayışında 'çevresindeki halklarla, topluluklarla ortak direniş birlikleri, ittifakları oluşturma öne çıkmıştır. Hak, adalet ve ahlak ölçüleri önde olmuştur. Devletlerin kirli diplomasilerini anlamada, çözmede ve tedbir almada ise zayıf kalmış, çoğu zaman tuzağa düşmüş ve aldatılma öne çıkmıştır. Ortadoğu'daki son yüzyıla damgasını vuran Kürt sorunu, İngiltere, Fransa, ABD, Rusya başta olmak üzere Türk-Arap-Fars yerel sömürgeci devletler arasındaki diplomatik ilişkilerinin çıkar ve pazarlık aracı olarak kullanılmak istenmiştir. Bu yaklaşım nedeniyle, Sykes-Picot anlaşması, Lozan anlaşması gibi anlaşmalarla, 1946'da Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin dağılması ve diğer yenilgilerle Kürtler, devletlerarası ilişkilere kurban edilmiştir. Bu örnekler de bizlere göstermiştir ki, her alanda olduğu gibi diplomasi alanında da tedbirli olmak, güçlü bir özsavunma geliştirmek önemlidir ve vazgeçilmezdir.

Devletli sistem güçlerinin diplomasisinde ahlaki yaklaşımı beklemek en hafif deyimle saflık olacaktır. Özellikle Ortadoğu, kapitalist sisteme kadar dışarıdan çok müdahaleye uğramamış bir coğrafya olmuştur. Ancak 200 yıldır kapitalist sistem güçleri ulus-devlet modeli adı altında Ortadoğu'ya sürekli müdahale, işgal, darbe süreçlerini yaşatmaktadır. Ulus-devlet milliyetçiliği, Ortadoğu'daki ilişki sistematiğini adeta parçalamıştır. Bunun en acı ve ağır sonuçlarını Kürt halkı yaşamıştır. 20. yüzyıl diplomasisi Kürdistan'ın dört parçaya ayrılmasına neden olmuştur. Bu açıdan Kürtler, devletler sistemi içinde kendi özgürlük sorununa çözüm üretilmediğini, bunun da Kürt sorununun ağır olmasından ziyade 'çözülmek istenmemesinden' kaynaklandığını anlamışlardır. 20. yüzyıl Ortadoğusunun coğrafik şekillenmesi Kürt halkının yaşadığı toprakların parçalanması, yine Ermeni-Rum-Laz halklarının katliam ve sürgün edilmelerine dayandırıldığını görmüşlerdir.

Diplomatik oyunlara en çok kurban edilen halk Kürtler olmuştur

Rêber Apo tarih boyunca diplomasinin Kürtleri nasıl etkilediğini şu şekilde ifade etmektedir: *"Kürtlerin tarihinde olumlu veya olumsuz yönde, çok sayıda diplomatik ilişki süreci varlığını hep sürdürmüştür. Çok parçalanmışlık ve topluluklar arasındaki yalıtılmışlık, elçilik faaliyetlerine yüksek değer biçilmesine yol açmış, doğru ifa edildiğinde toplumsal yaşama değerli katkılarda bulunmuştur. Kötü niyetle ve farklı kişisel ve zümresel çıkarlar peşinde ifa edildiğinde ise, düşmanlıklara ve çatışmalara hizmet etmiştir.... Yakın dönemde, kapitalist modernite sürecinde belki de dünyada en çok diplomatik oyunlara kurban edilen halk Kürtler olmuştur. Bütün 19. ve 20. yüzyılda Ortadoğu'nun parçalanmasında ve kapitalist sistemin hegemonyası altına alınmasında Kürtler kurbanlık rolü oynamıştır. Özellikle I. ve II. Dünya Savaşlarının en trajik kurbanları olmuşlardır. Ortadoğu diplomasisinde (ulus-devlet diplomasisi) Kürtlere biçilen rol hep piyonluk olmuş ve bu durum çok ağır sonuçlar doğurmuştur. Kürtler soykırıma varan acı tablolarla karşılaşmışlardır. Bunda şüphesiz Kürt işbirlikçileri kadar Kürt direnişlerinin modern yöntemlerden kopukluklarının da önemli payı vardır."*

Kürt halkı 40 yıldır büyük bir direniş tarihi yazmıştır. Rêber Apo öncülüğünde başlayan Demokratik, Özgür Kürdistan Mücadelesi, Kürdistan'ın dört bir yanında olduğu kadar Kürtlerin sürgün edildiği her coğrafyada kendini var etmiş, örgütlemiş, bilinçlendirmiş ve harekete geçirmiştir. 40 yıla binlerce yıllık bir tarihi sığdırmıştır. Rêber Apo, ilk adımı, ilk sözü, ilk düşünceyi var ettiği andan itibaren, binlerce yıllık kaybedişinden sonuçlar çıkararak, sorgulamalarını derinleştirerek, çözümü özgüce dayandırarak ilerlemeyi sağlamıştır. Bu sorgulama tarzını bir öz-

gürlük karakteri haline getirmiştir. Sadece Kürt halkı açısından değil, tüm insanlık açısından da tarihten doğru sonuçlar çıkarmak için, yapılan hatalara düşmemek için, insanüstü direnişlerden sonra tekrar mevcut sisteme muhtaç olmamak için, kısaca özgürlük sorununun çözümünü mevcut devletçi-iktidarcı sistem güçlerinden beklememek için büyük zihniyet ve vicdan devrimini İmralı sürecinde yaşamıştır. Ulaşılan çözümün adını da; Demokratik Uygarlık ve Demokratik Ekolojik Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması temelinde Demokratik Konfederalizm sisteminin inşası koymuştur. 'Bu sistemin kurucuları da Demokratik Ulus Güçleri olacaktır' demiştir.

Rêber Apo, mücadelenin son 15 yılını bu paradigmanın zihniyette ve pratikte inşasına adamıştır. Bu, devletli-iktidarcı-ataerkil-sömürgeci zihniyetten, yaşam tarzından ve sistemden radikal kopuşun adı olmuştur. Bu kopuş için de devletli sistemin zihinlerimize kazıdığı birçok kavram-kuram yeniden ele alınmış, yeniden tarif edilmiştir. Bu sefer halklar, doğa, ezilenler, kadınlar lehine tüm olgular yeniden inşa edilmiştir. Bu olgulardan biri de demokratik ulus diplomasisidir.

Demokratik ulus diplomasisi

Diplomasi, devletli uygarlık güçlerinin tarih ve toplum yorumları ile ele alındığında egemenlerin tarif ettiği, şemasını çizdiği, kurallarını koyduğu, kurumlaştırdığı ve sanki sadece kendilerine ait olarak kabul ettirmek istedikleri bir alan olarak bizlere sunulmak istenmiştir. Ezilen halklar, sınıflar ve toplumsal kesimler genelde diplomasi alanında çalışma yürütürken, ölçü olarak egemen devlet ve sınıfların davranış, tarz ve yöntemlerini uygulamaya çalışırlar. Uygarlık güçlerinin devletli-iktidarlı politik alanında diplomasi yapmaya çalışırken, kendi özünü, farklılığını, alternatif olma duruşunu ve mücadeleciliğini sergilemek ve kurumlaştırmak çok önemli olmaktadır. Ulus-devletlerin kendi içlerinde geliştirdikleri diplomasi, ulus-devlet diplomasisidir. Kara dayalı savaş oyunlarının diplomasisidir. Ama eğer 'barış, karlıysa' barış diplomasisini devreye koyarlar.

Bunun alternatifi de demokratik ulus diplomasisi olmaktadır. Bu diplomasi öncelikle ilke, ölçü, tarz ve zihniyetini iyi tarif etmektedir. Yeni bir diplomasi zihniyeti oluşturulmaktadır. Öncelikle kendi toplumsal parçalanmışlığına karşı Kürtler arası ortaklığı, birliği sağlamayı hedefleyen bir diplomasi anlayışı inşa edilmektedir. Rêber Apo bu konuda şunu belirtmektedir: *"Demokratik ulus diplomasisi, öncelikle parçalanmış ve farklı çıkarlar etrafında bölünmüş Kürtler arasında ortak bir platform geliştirmek durumundadır. Diğer bütün diplomatik faaliyetler, özellikle her örgütün kendi başına ve çıkarına göre geliştirmek istediği diplomatik faaliyetler şimdiye kadar görüldüğü gibi faydadan çok zarar getirmiş, daha çok Kürtler arasındaki parçalanmaya, bölünmeye ve çatışmalara hizmet etmiştir. Bunun için bir Demokratik Ulusal Kongre'yi kurup işlevselleştirmek Kürt diplomasisinin en hayati görevidir."*

Rêber Apo, demokratik ulus diplomasisinin kapsamını daha da genişleterek diğer halklar arası ilişki, dayanışma ve ittifak geliştirme hedefini de belirtmektedir: *"Demokratik ulus geleneğiyle tekrar toplumlar arasında daha çok barış ve dayanışmanın, yaratıcı alışverişlerin aracına dönüşen diplomasi esas olarak sorunların çözümüyle uğraşır. Demokratik ulus diplomasisi savaşların değil, barışın ve yararlı ilişkilerin aracıdır. Bilge insanların rol oynadığı ahlaki ve politik değeri yüksek bir misyonu ifade eder. Özellikle komşu halklar ve akraba topluluklar arasındaki dostane ilişkilerin, karşılıklı yarar getiren süreçlerin geliştirilmesi ve sürdürülmesinde önemli rol oynar. Ortak toplumsallıkların, daha üst seviyede toplum sentezlerinin inşa gücüdür. Demokratik ulus diplomasisi ulus-devlet diplomasisinin büyük bir kaosa ve çatışmaya götürdüğü Ortadoğu halkları ve ulusları arasında demokratik modernite bağlamında kalıcı çözümleyici rol oynayabilir. Demokratik-ulusların küresel birliğinin, BM'ye alternatifi, Dünya Demokratik-Uluslar Konfederasyonudur. Kıtasal parçalar ve büyük kültürel alanlar daha alt düzeyde kendi Demokratik Ulus Konfederasyonlarını oluşturabilirler.'*

Kadın örgütlenmesinde diplomasinin önemi

Bu perspektif ışığında Kürdistan Özgür Kadın Hareketi, demokratik konfederalizmin inşasında kendine bu alanda da öncülük rolü ve sorumluluğunu vermiştir. Alternatif sistem inşasının temel güvencesi, kadının konfederal örgütlenmesi olmaktadır. Ataerkil-devletçi-iktidarcı sistem karşısında inşa edilmeye başlanan demokratik konfederalizm sisteminin diplomasi alanını inşa etmede kadına önemli görevler düşmektedir. Alternatif sistem inşasının boyutlarından biri olan diplomasi alanı, Kürdistan Özgür kadın mücadelesi ve örgütlenmesinin temel olarak belirlediği alanlardan biridir. Uzun bir geçmişe sahip olan kadın diplomasimiz, demokratik ulus kadınının diplomasi alanı olarak yeniden ele alınmış, amaç ve hedefleri daha da büyütülmüş, ittifak anlayışı daha da güçlü pratikleşme aşamasına ulaştırılmıştır. Daha önceki süreçlerde 'Kürt varlığının kabul ettirilmesi, halkın ve kadınların yaşadığı şiddet ve vahşetin görülmesi' temelinde yürütülen diplomasi alanı kendini, yeni paradigma ile birlikte yeniden inşa etmeye ihtiyaç duymuştur.

İçinde bulunduğumuz bu süreçte sadece Kürt sorunu, Kürt varlığı kabul edilmekle kalmamış, 'Kürtler nasıl yaşamak istiyor' sorusuna verilen cevaplar etrafında bir direniş, ilişki ve gelişme süreci yaşanmaktadır. Rojava Kürdistan'da son 3 yıldır yaşanılan savaş sadece silahlı olarak değil, ağırlıkta diplomasi ve siyasal alan üzerinden de yürütülmektedir. Başûrê Kürdistan'da Kürtlerarası ilişkilerde yaşanılan pozitif ya da negatif ilişkilenmelerde diplomasi (demokratik ulus diplomasisi) çok önemli bir rol oynamaktadır. Bakurê Kürdistan'da Türk ulus-devleti ile demokratik ulus güçleri arasında yaşanılan mücadelede demokratik ulus diplomasisine çok önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir. Rojhilatê Kürdistan'da İran ulus-devleti ile yaşanılan ilişki, çelişki ve çatışmalarda en hassas yaklaşılması gereken alanlardan biri diplomasi alanı olmaktadır.

Kürdistan çapında farklı boyutlarda, biçimlerde de olsa inşa edilen demokratik ulus diplomasisi eğer, özgücüne, varlığına ve politikalarına dayalı yürütülürse, sergilenen direnişlere layık temsiliyet olursa, devletler arası ilişki ve diplomaside esas alınmak zorunda kalınacaktır. Tabii bunun tersi de geçerlidir. Bu anlamda diplomasi alanı devletçi sistem güçlerinin zemininde sürdürülen bir mücadele alanı olması itibariyle, direnişçi ve mücadeleci bir duruşa, zihniyete ve bunu güçlü temsil eden kadroya ihtiyaç duymaktadır. Bu alanda dost ve destek sağlayacak çalışmaları bu zeminde yapmak önemlidir. Ancak temel çözüm konusunda esas ve stratejik güç alanımız sistem karşıtı alan olmaktadır. Demokratik ulus diplomasimizin temel stratejisi olan; kadınlar arası, halklar arası, ezilenler arası dayanışma; kısaca devletçi-iktidarcı sistem tarafından ezilenler, sistem karşıtı kesimlerle ilişki, dayanışma, kalıcı ittifak kurma çalışmalarını büyütmek esastır.

Özgür Kadın Hareketinin diplomatik çalışmaları

Kadın özgürlük mücadelemizin diplomasi perspektifi de buna dayanmaktadır. Temel stratejik dışilişki alanımız mevcut sistemin her türlü yöntemle sömürdüğü kadınlar, sistem karşıtı kadın hareketleri, direnişleri, yine farklı halkların, toplumların ve inançların direnen kadınlarıdır. Hedef bu kadınlara ulaşmak ve özgürlük ilkeleri temelinde ortaklaşmayı sağlamaktır.

Kürt kadın özgürlük mücadelesinin dışilişki alanında önemli bir emek, birikim ve tecrübe mevcuttur. Bu tecrübe, emek ve birikim kurumsal ve bireyler boyutunda önemli bir düzeyi oluşturmuştur. Avrupa sahasında Fidan Doğan, Uta Schneiderbanger kadın diplomasisi ve dayanışması çalışmalarını büyüteöncü kadınlar olmuştur. Kadın diplomasisi temelinde Avrupa'da birçok halkın kadınlarıyla buluşmalar, uzun yıllara dayalı ortak organizasyonlar sürdürüldü. Bu çalışmalarda uzun yıllar boyunca Kürt kadınının kimliği, varlığı, yaşadığı erkek-devlet sömürgeci şiddeti ve katliamları, psikolojik bedensel kayıpları anlatıldı. Hem halk, hem cins kimliği üzerinden uğradığı kırımlar paylaşıldı. Destek ve dayanışma taleplerinde bulunuldu. Ama son 10 yıldır bu alanda, kadın diplomasisinde de önemli bir zihniyet, tarz ve yöntem değişimi yaşandı, yaşanmaya da devam ediyor.

Kürt kadınları artık sadece maruz kaldıkları ataerkil saldırıları, hak ihlallerini uluslararası alana taşırmakla kalmıyorlar, çözüme dair düşüncelerini, ideolojilerini, pratik deneyimlerini ve en önemlisi de son yıllarda gerilla alanları, Rojava ve Bakur başta olmak üzere toplumsal alanda yaşanan değişim-dönüşümü, demokratik konfederal sistem inşa mücadelesini de taşırıyorlar. Yani sadece 'sorun, acı yaşayan kadın' olmadıklarını, aynı zamanda 'çözümü de kendi özgüçleriyle' yarattıklarını, bunun için bilinçlenme, örgütlenme, özsavunmayı geliştirdiklerini anlatmakta ve göstermektedirler.

Kürdistan Özgür Kadın Hareketi ve mücadelesi açısından diplomasi alanında hamle yaptıran önemli dönemeçler yaşanmıştır. Bu dönemeçler büyük acılar ve bedellerin ödenmesi temelinde gerçekleşmiştir. 9 Ocak 2013 tarihinde Fransa'nın başkenti Paris'te Türk devleti ve gladio güçlerinin ortaklığıyla yapılan Paris katliamı bu dönemeçlerden biri olmuştur. PKK ve Kürdistan Özgür Kadın Hareketimizin kurucularından olan Sakine Cansız (Sara) yoldaş, demokratik ulus diplomasimizin kadın öncülerinden Fidan Doğan (Rojbin) yoldaş ve genç kadın hareketinin öncü kadrolarından Leyla Şaylemez (Ronahi) yoldaşımız bu katlimda şehit düştüler. Büyük bir vahşet örneği olan bu katliam sonrasında sadece Kürt kadınları ve toplumu değil, Avrupa'dan Asya'ya, Latin Amerika'dan Ortadoğu'ya, Afrika'ya kadar birçok kıtadaki kadın hareket, kurum ve şahsiyetleri harekete geçti. Protesto eylemleri, Kürt kadınlarıyla dayanışma eylemleri gerçekleştirildi. Kürt kadın mücadelesiyle daha da yoğunlaşan bir yakınlaşma yaşandı. Tüm dünya kadınları 'Hepimiz Sakine, Rojbin, Ronahi'yiz' dediler. Bu dayanışma ve ortaklaşma adımı, yeni bir aşamanın önünü açtı.

Rojava'da kadın direnişinin dünyadaki yankısı

Bir diğer süreç Rojava Kürdistan'da inşa edilen demokratik özerklik sistemi ve bu sistemin özsavunma mücadelesi olmuştur. Rojava'da ilk özerklik adımları kadın komün, meclis ve özsavunma inşası temelinde atılmıştır. Yine DAİŞ faşizminin insanlık dışı saldırılarına karşı, Kobanê'de, Serêkanî'de, Efrîn'de, bir bütün Rojava'da ortaya konulan kadın direnişi dünya kadınlarında büyük bir özgüven patlamasına yolaçmıştır. Kapitalist sistemin, feodal sistemin kadın algıları, kadın politikaları adeta yerle bir olmuştur. Rojava'da direnen kadınlar, hangi yaşta olursa olsun, kendini eğiten, ideolojisi, politikası, özgün örgütlenme ve kurumları olan kadınlardı. Bu da ataerkil-kapitalist sistem politi-

"Kadın diplomasi alanının kendini örgütleme çalışmalarını yürüttüğü temel alan toplumsal alan olmaktadır. Demokratik ulus diplomasisi, halk diplomasisine, toplum diplomasisine dayanmaktadır. Diplomasiyi elit bir yapı, toplumdan kopuk bir yapı yapmaz; toplumun, kadının bizzat kendisi yapar. Kadın kendini bu alanda da doğrudan temsil etmelidir."

kaları altında ezilen, parçalanan, adeta hiçleştirilen kadınlar, halklar üzerinde çok büyük etki yarattı. İşte bu gerçekliğin diplomasisi biraz yapıldığında dahi çok büyük ve anlamlı ortaklaşmaları, dayanışma etkinliklerini, kalıcı ittifakları ortaya çıkarmıştır. Birçok kadın farklı coğrafyalardan yola çıkarak Rojava'daki kadın ve insanlık direnişine bizzat katılmışlar, yaşamlarını adamışlardır.

Bu örnekler daha da arttırılabilir. Kürdistan Özgür Kadın Hareketi bugün dünya kadın çevreleri tarafından büyük bir ilgiyle izlenmektedir. Ortadoğulu, Avrupalı, Latin Amerikalı, Asyalı kadın direniş çevreleriyle ilişkiler her geçen gün daha da derinleşmekte, kalıcılaşmaya doğru evrilmektedir. Ortaklaşma ve dayanışma sadece belli dönemleri kapsamamaktadır. Örneğin ideolojik paylaşımlar artmaktadır. Ortak seminerler, eğitimler yürütülmektedir. Özellikle kadın kurtuluş ideolojisi, yine son 2 yıldır çok büyük bir ilgiyle anlaşılmaya çalışılan jineoloji temel paylaşım ve ortaklaşma konusu olmaktadır. Kürdistan'daki özgürlük mücadelesine dönük en çok sorulan, merak edilen ve takdir toplayan boyut kadın özgürlüğüne yaklaşımı, ideolojik açıdan Rêber Apo'nun ataerkil sistemle yürüttüğü görkemli mücadele ve kadın özgürlük mücadelesinin ortaya çıkardığı pratik tecrübe olmaktadır.

Tüm bunlar kadının demokratik ulus diplomasisine önemli ve tarihi görevler ve sorumluluklar yüklemektedir. Pasif, beklentili ruh ve çalışma tarzı elbette ki kadın diplomasisine ait değildir. Yine devletli sistem içindeki kadın çevreleri ile ilişkiler olmakla birlikte, stratejik ilişki ve ittifaklarımız bu sistemin dışında kalan, mücadele eden halkların kadınları, kadın hareketleri olmaktadır. Dünyanın bir ucunda direnen bir klan kadını, ya da bir fabrikada direnen işçi kadın, ya da sistem karşıtı hareketlerde, devrimci hareketlerde, ulusal demokratik mücadelelerde, ekolojik hareketlerde, feminist hareketlerde yer alan kadın kişi, kurum ve çevreler kadın diplomasisinin açılım alanlarını ifade etmektedir.

Özgür Kadın Hareketinin uluslararası ittifakları

Kürt kadın diplomasisi sadece kendi talepleri etrafında değil, dünya çapında kadın hak ve yaşam haklarına dönük erkek şiddetine karşı da duyarlı ve refleks sahibi olmalıdır. Kürt kadınlarının dayanışma, ortaklaşma, eylemselliği geliştirme ve ittifak oluşturma çalışmalarının yanısıra, dünya kadınlarının hangi coğrafyada olursa olsun, dayanışma-ortaklaşma ve ittifak oluşturma taleplerine de cevap olmalıdır.

Kürt kadın hareketi, dünya kadınlarıyla güçlü bağlar kurma sürecini yaşamaktadır. Bu bağlar temelinde hareket etmek, kadın diplomasi alanında güçlü kadrolar yetiştirmek de önemli olmaktadır.

Demokratik ulus inşasının diplomasi boyutunu doğru anlayan, güçlü dile getiren ve pratikleştiren kadro kişiliğine ihtiyaç vardır. Diplomasiyi ataerkil sistemin diplomasi anlayışına kaymadan yeniden inşa etmek önemlidir. Ataerkil sistemin diplomasi anlayışında kadın bir figür, bir nesne olmaktan öteye geçmemektedir. Özne olarak görülmemektedir. Aşırı biçime önem veren, sekreter rolüne mahkum edilmiş, ezbere konuşan, teknik işleri yürüten ve çok da çalışkan olan kadınlar olarak adeta kullanılmaktadırlar. Bu anlayışa göre davranan kadın demokratik ulus diplomasisinin temsiliyetini güçlü yapamaz.

Kadın diplomasisinin kadroları temsil ettikleri sistemin ahlakını, yaşam tarzını, biçimini, uslüp ve hitabını yaşamalıdırlar. Devletli sistemin diplomasi alanlarına ilgiden çok, demokratik ulusun stratejik ittifak güçleri olan çevrelere ulaşmayı temel başarı ölçüsü olarak ele almalı ve bunu bilince çıkarmalıdır. Bu açıdan kadın diplomasimiz halkla, toplumla bağını hep güçlü tutmalı, elitleşme tehlikesine karşı duyarlı ve mücadeleci olmalıdır. Komünal yaşam ve bakış açısından kopukluk, bireyciliği, liberalliği, hamle yapmaktan uzaklığı, mevcut sistemin etkilerine açık olmayı getirecektir. Bu özellikleri yaşayanlar da kadının demokratik ulus diplomasisini temsil edemez. Bu açıdan demokratik ulusun kadın diplomasi kadrolarını yetiştirecek eğitimlerin, çalışmaların ısrarla sürdürülmesi büyük önem taşımaktadır. Diplomaside ana dil dışında farklı dilleri bilmek önemli olmakla birlikte; bu dilleri yetkince ve kadın kurtuluş ideolojisine hakim kişilerce güçlü şekilde temsil etmek, bu temelde kullanabilmek daha önemli olmaktadır.

Toplumsal alanda kadın diplomasi komisyonlarının rolü

Kadın diplomasi alanının kendini örgütleme çalışmalarını yürüttüğü temel alan toplumsal alan olmaktadır. Demokratik ulus diplomasisi, halk diplomasisine, toplum diplomasisine dayanmaktadır. Diplomasiyi elit bir yapı, toplumdan kopuk bir yapı yapmaz; toplumun, kadının bizzat kendisi yapar. Kadın kendini bu alanda da doğrudan temsil etmelidir. Bunun en örgütlü ve sağlıklı temsil alanı komün ve meclislerdeki kadın diplomasi komisyonları olmaktadır.

Avrupa'da örgütlenen kadın meclisleri, bulundukları coğrafya itibariyle ve objektif olarak diplomasi çalışmalarını yürütmede önemli avantaja sahiptirler. Yine Avrupa'da büyüyen ve birçok yabancı dile hakim olan genç kadınlarımız bulunmaktadır. Ancak bu avantajlara rağmen Avrupa'daki kadın diplomasi çalışmaları istenilen düzeye ulaşmamıştır. Bu alanda önemli emek ve çaba sergileyen kadın kurumları ve komisyonlar olmakla birlikte 'demokratik ulusun kadın perspektifini, ideolojisini ne kadar halklara, kadınlara taşırdık dersek,' oldukça zayıf kaldığımızı göreceğiz. Bu açıdan genç kadınlar başta olmak üzere, bu alanda rol oynayabilecek kadınlarımız, devletçi sisteme hizmet edecek arayışlar yerine, kendi öz ve alternatif sistemimizi güçlendirecek çalışmalarda yer almayı hedeflemeleri gerekmektedir. Dünya kadınları Kürt kadınlarının mücadelesine, ideolojisine ve sistem inşasına katılmak için binlerce kilometre aşıp Kürdistan'a gidebiliyorsa, bir Kürt genç kadınının kendi öz sistemini tanıtacak, dayanışma, ortaklaşmayı sağlayacak, kısaca kadın diplomasisini geliştirecek çalışmalardan uzak kalması elbette ki kabul edilmemelidir. Kürt anaları kızlarını kapitalist sisteme hizmet etmeye değil, kadın diplomasi komisyonlarında ve demokratik ulus inşasında yer almaya teşvik etmelidirler.

İçinde bulunduğumuz 21. yüzyıl kadın özgürlüğünün ve kadın devriminin yüzyılı olmaya başlamıştır. Bu yüzyıl için Rêber Apo aynı zamanda 'halkların zamanı' da demiştir. Her şeyi yeniden eşitlik, demokrasi, özgürlük temelinde inşa ediyoruz. Bu inşayı zihniyetten başlatıyoruz. Ataerkil, iktidarcı, devletçi sistemi reddediyoruz. Reddimiz sadece sözde değildir. Alternatif sistemi inşa ederek bunu gerçekleştiriyoruz. Diplomasi bunun boyutlarından sadece biridir.

Yeni diplomasi anlayışımız temelinde iktidarcılığı, ataerkilliği, devletçiliği aşma mücadelesini yükseltiyoruz. Ve kadın özgürlüğü temelinde kadınların, halkların ortaklaşarak, dayanışarak kuracağı Kürdistan-Ortadoğu ve dünya demokratik halklar konfederasyonuna doğru yürüyüşümüzü sürdürüyoruz.

■■■

---

baş tarafı s. 24'te

Akademi'de beş yüzün üzerinde arkadaş vardı. Okuldaki yaşam, eğitim sistemi de insanı direkt içine alıyordu. Sporundan dersine kadar, koğuş düzenlerine kadar hepsinde belli bir oturmuşluk vardı. Ben ikinci gün sabah sporuna katıldım. Zaten spor yapmak bende bir kültür halini almıştı. O yüzden canlıydım. Hep birlikte koştuk, hareket yaptık. Hiçbirisinden geri kalmadım. Fizik olarak oldukça zinde hissediyordum kendimi. Bu arkadaşların da dikkatini çekmişti. Cezaevinde yıllarca kalmıştım ama fiziki olarak sağlamdım. İşkencelere, acılara, zorluklara rağmen sakat yanım yoktu ya da eğri büğrü değildim. Belki herkesten daha dik yürüyordum, dik oturuyordum…

Başkan ilk kez çok farklı boyutta ve kapsamlı olarak kadın sorununu açıyordu. Kesire'yle ilişkisinin özelliğini, o ilişkiyle neler yaratıldığını, kazanıldığını, nasıl sabırla savaştığını, örgütün yaratılması, güvenceye alınmasından, kadının yeniden yaratılmasındaki devrimci ustalığına kadar tüm mücadelesini ayrıntılarıyla anlatıyordu.

Önderliğin her çözümlemesi ayrı bir sarsıcılıktaydı ve bu nitelikteki bir çözümleme aynı zamanda bir parti tarihi, mücadele tarihiydi. Önderlik gerçeği çok farklıydı. Genel anlamda Önderlik gerçeğini belli tanımlarla ifade ediyorduk, devrimimizdeki belirleyiciliğini de somut bazı olgularla açıklayabiliyorduk ama onlar çok genel, çok yetersiz kalıyordu. Anı anına savaşım tarzı, her şeyin alternatifini anında yaratma özelliği; yaşama, gelişmelere tümüyle hakim olma, bütün olasılıkları hesaplayarak her türlü tedbiri bizzat o hareketliliğin içinde alması çok önemliydi. Cesaretli çıkışların, sağlam, doğru bir düşünüşe, uygun plana ve mutlaka yapma, gerçekleştirme gücünü göstermesine dayandığı çok daha iyi anlaşılıyordu.

15 Ağustos kutlaması

15 Ağustos'un yıldönümüydü. İlk kez bu sayıda bir kitleyi bu kadar yakından ve canlı görüyordum. '91 Newrozu'nda HEP adına düzenlenen törende de çok etkilenmiştim. Yirmi binin üzerinde kitle bir spor salonunda toplanmıştı. Cunta sürecinin yarattığı uzun sessizliği bozan önemli bir gösteriydi. İstenilen düzeyde olmasa da etkileyici geçmişti.

Video kasetlerde benzer şeyler izlemiştik. Ama canlı yaşamak daha anlamlı, heyecan vericiydi. Yaşlısı, genci, kucaktaki bebeğiyle insanlarımız oldukça düzenli ve disiplinli bir şekilde gelmişlerdi. Hepsinin gözünde umut vardı. Önderlik konuşacaktı o gün. Muhteşem bir görüntüydü. Kürdistan halkının yaşamı, umutları, istemleri, bağlılıkları değişmişti. Devrim buydu, Önderlik gerçeği buydu. Halkta bu kadar değişikliği yaratan güç, çaba halkımızın bu bağlılığından, inancından yeniden güç alıyordu. Önderlik böyle sürekli yaratan, onunla yeniden büyüyen, zenginlik arz eden vazgeçilmez bir yaşam kaynağı olmuştu…

Ülkeye gidişim tam net olmasa bile bütün işaretler gideceğimi gösteriyordu, hissettiriyordu. Önderlik göndermeyi erken buluyordu. *"Bir süre daha kal. Güney'de kitle, halk içine gidersin, Kürtçe de öğrenirsin. Bir de yazarsın aslında. Kadını epeyce açtık. Kadını özgürleştirmek kolay değil, görüyorsun. Güya en ilerimiz sensin. Gördün nasıl çarpıldın? Kendini toplumsallaştırmayan bir kadının özgürlüğünden bahsetmek doğru olur mu? Sevgi, duygu oyunları nasıl oynanıyor, biz onları nasıl devrime, savaşa dönüştürdük, bunları yazmalısın. Düşman bu intikam oyununu nasıl oynamak istedi, biz nasıl boşa çıkardık? Biz olmasaydık içeride de yutarlardı, dışarıda da. Tarzımızı iyi anlayın"* demişti. Ama ben ülkeye gitmeyi ısrarla dayatıyordum. Önderlik acelecilik noktasında yine eleştirmişti. Sonuçta hiç kimse için yapılmayan bir yöntem denendi.

Önderlik aslında önerilere, ısrarlı istemlere karşı hassastı. Müthiş bir duyarlılıktı bu. Kişinin istemlerine önem veriyordu. Uygun görmese de mutlaka dikkate alıyordu. Genelde arkadaş yapısının eğilimini de ölçmüştü, *"Sara ülkeye gitmeyi çok dayatıyor. Ne diyorsunuz, gitsin mi? Hazır mı, yapabilir mi? Gerçi o dağları seviyor, zorlanmaz. Canlıdır, hareketlidir. Evet, ne diyorsunuz?"* demişti. Sadece bir arkadaş erken bulmuş, uygun bulmamıştı, kaygılarını dile getirmişti. Diğer tüm arkadaşlar el kaldırmışlardı. Başkan, *"Neyse, madem hepiniz tamam diyorsunuz, tamam. Bak, senin için demokratik bir oylama yaptık"* demişti. Ve Botan grubuna dahil edilmiştim.

Gitmeden önce Önderlik, Cuma arkadaşla bir telsiz görüşmesi de yaptırmıştı. Cuma arkadaş o zaman Gabar'daydı, *"Ben Agit'in yerindeyim"* demişti…

Beş buçuk altı ay süren amansız bir savaş, kavga sonucunda ülkeye gitmek, kinimi, öfkemi direkt düşmana yöneltmek istiyordum. Uyuşmazlıklar, yöntemsizlikler, uzaklıklar ancak böyle kapanırdı. Keşke hiçbir engel olmasaydı. Bu kavgalara girişmeden, gücümü enerjimi parçalara ayıran, hırpalayan, hızını, yoğunluğunu düşüren lanet olası özellikler, hatalar, eksiklikler olmasaydı. O zaman, işte o zaman intikamım yaman olurdu…

Kürdistan'ın bağımsızlığını görmeden ölmeyeceğim!

Kavgalarım hep direkt, hep açık, hep çıplaktı. Nasıl yaşadıysam, nasıl düşündüysem, nasıl hissettiysem, nasıl hayal ettiysem, oydu kavgam; başka hiçbir şeye yer yoktu bu kavgada.

Mahsum Korkmaz Akademisi Şehit Ahmet Güler devresinin zorlanan, zorlayan; ama kazanılan, ama başarmak, kaybedilen noktalarda kazanmak isteyen, ezik ve tutuk yanları olsa da coşku ve istemle ülkeye, toprağımıza, dağlarımıza, en görkemli özgürlük ortamına doğru yol alan öğrencileri olmanın büyük gururu vardı…

Törenleri her zaman güzel, anlamlı olan okul sahasında son kez bütün yoldaşlarla vedalaştık. Gezgör ta Barlies'ten, hastaneden çıkıp gelmişti bizi görmek için. Çok istiyordu gitmeyi. En çok da intihar saldırıları, suikast planları vardı. 'Çok gizil' bir şekilde Önderliğe yazmıştı raporunda. Ama Önderlik deşifre etmişti! Çok hoştu. Önderlik gizliliğini bozmuştu Zaman'nin. "Bir de 'kimse bilmesin' diyorsun. Çok gizli bir sır gibi. Bizde öyle sır mır yok" demişti. Gezgör önce şaşırmış, sonra da muzipçe gülmüştü. O günlerde ayağından ameliyat olmuştu. Sinirlenmiş, ayağına bir iki şaplak indirmişti, *"Bu olmasaydı, ben de gelirdim. Ben durmam"* demişti. Tez canlıydı, gerçekten duramıyordu. Ama o hali beni kaygılandırıyordu. Ondan yana olan kaygımı kendisine de söylemiştim. *"Deli gibisin. Çabuk ölme ne olur! Bizim ah'larımız büyüktür, onlar için de olsa çabuk ölmeyelim. Ben zaten ölümle anlaşma yapmışım. O benden korkuyor. Kürdistan'ın bağımsızlığını görmeden ölmeyeceğim. Ölmeyelim tamam mı?"* diyerek ayrılmıştım. Son kez bağrıma basmıştım güzel yoldaşlığını...

Önderlik ta kampın caddeye yakın kısmına kadar yürüdü bizimle. Yine heybetli ve o son anları da hep konuşarak, her birimize bir şeyler vererek değerlendirmişti. Dolu doluydum. Fazla bir şey söylemek istemiyordum. Fazla söze gerek de yoktu. Acılı yanım ayaklanmıştı, o an tek bir söz bile söyleyemiyordum. Yutkunup duruyordum. Acaba zamanı geriye almak, yaşanmamış sayıp yeniden başlamak mümkün müydü? Yoksa ille de yaşanması kaçınılmazdı da ben mi zamana haksızlık ediyordum? Lekesiz, pürüzsüz bir devrimcilik, bir Apoculuk en güzel, en yaşam dolu, en vazgeçilmez idealim, arzum, istemim, hayalim değil miydi? Peki nasıl oldu da bu kadar şey tartışıldı, bu kadar tanım, bu kadar güvensizlik oluştu? Yürürken başka bir şey düşünmüyordum o an. Başkan'ı bile duymuyordum. Bunlar öylesine beynimde zonkluyor ki! 'Nasıl olsa zaman gösterir' sözü çok yaman, çok anlamsız geliyordu, insan bir teselli olarak sarılsa bile. Zaman isterse çok olumlu şeyler göstersindi, yaşananlar yaşanmıştı bir kez: Onlar da yaşanmış gerçekliğin bir parçası olarak kalacaktı. Ve bunun beni daha ne kadar etkileyeceği, ne kadar uğraştıracağı, ne kadar zarar vereceğini o an kestiremiyordum. Yalnız kavgalarımın hepsi de aynı zamanda yaşanmış birer oyundu; trajik, dramatik bir oyun sahnesi gibiydi her şey ve hiçbir şekilde unutamıyordum.

Başkan, *"Haydi Sakine, sen dağları seviyorsun. Dağlara vura vura bütünleşirsin herhalde. Başarı haberlerini bekliyorum"* demişti.

"Başkanım sizi hep sevindireceğim" demiştim sadece. Şam caddesine inen yokuştan aşağıya doğru koşarak inmiştim. Başkan'ın elleri uzun süre havada sallanıyordu.

Bir kez daha Apoculuğun gururunu yaşadım.

Ne güzeldi o an. Başka hiçbir şey düşünmeden, varsaymadan Apoculuğu kucaklamak!

Yaşam buydu, kavga buydu!

Kavga aşkının güzelliği buradaydı.

Sakine Cansız (Sara)

Kavga aşkının güzelliği

'Hep Kavgaydı Yaşamım' kitabından

Hüseyin Çelebi'yle otelden hemen çıkmıştık. Hüseyin esprili bir şekilde, "Nereden buldun bu antika oteli, ben bile zor buldum" dedi. İlginç bir tesadüftü, biraz da zorunluluktan bu otele gelmiştim. Ama hoşuma da gitmişti hani. Güzel esprilere bile vesile olmuştu. Ama nereden bilecektim ki bunların hepsi sonradan 'küçük burjuva özlemler' veya değişik anlayışlar olarak adlandırılacak! Oysa hiçbiri umurumda değildi. O an dünyanın en güzel kürkleri, en konforlu otelleri, evleri ve bilmem hangi güzel özlemleri, zevkleri de olsa, beni çepeçevre sarsa da zerre kadar ilgimi çekmiyordu. Benim özlemlerim farklıydı. O duygular öylesine güzeldi ki, bir çırpıda on üç yıllık ayrılığı, uzaklığı kapatmıştı. Bir adım ötemdeki on üç yıllık hasretliğe ulaşmaya can atıyordum. Onu kucaklamak istemiyle yanıyordum. Onun sabırsızlığı içindeydim. Her bir karşılaşma, her bir adım beni oraya götürüyordu, yakınlaştırıyordu. Keşke yollar bu kadar uzun olmasa diyordum çocukça bir yakınmayla…

Yasemin, "Önderlik dostlara gidiyor, dostların çocukları var, ayrıca çocuklar ziyaretine geliyor, onlar için de bazı şeyler alınabilir. Başkan arada bazı hediyeler veriyor, seviniyorlar" demişti. Evdekiler bunu duyar duymaz hemen evde olan bazı az kullanılmış oyuncakları, yine beş on yaş arası çocuklar için giyim eşyalarını ayırdılar. Küçük bir çantayı da onlar için hazırlamışlardı. Hiçbirine itiraz etmeden almıştım. Bir süre Önderliğin olduğu alanlarda kalma ihtimalime karşın, uygun giysiler almıştım. Akademiye giderken giymek için askeri renk bir elbise bile almıştım.

Bir yanıyla hemen Önderlik Sahası'na ulaşmak istiyordum, öte yanda geride kalan çalışmalardan, o koşuşturma sürecinden kopamıyordum. Başkan'a anlatacaklarım çoktu. Gözlemlerimin hepsini anlatmalıydım. Özellikle Avrupa'dan sadece telefonla metropol çalışmalarını yönlendirmek yeterli değildi. Bazen çok yanlış, yanılgılı şeyler de oluyordu çünkü. Biraz da herkes kendisine göre olayları değerlendiriyordu, kurnazca anlatıp yaranmaya çalışanlar az değildi. Uyanık olmak, daha yakın tedbirler almak lazımdı. Bunları Ce. arkadaşla da konuşmuştuk. Uçakta tüm bunları yeniden düşünüyordum. 'Başkan'a hepsini detaylı anlatacağım' diyordum. Anlatılacak daha birçok şey vardı.

Kefenleri yırta yırta kaynağa ulaşmak

Şam havaalanında indiğimde yüreğim deli gibi atıyordu. Sanki hemen Başkan'ı görecekmişim gibi bir heyecan vardı. Valizlerim asansörle gelirken, ben döviz bürosuna para bozdurmaya gittim. Üzerimdeki altınlar bayağı ağırlık yapıyordu. Adamlar beni zengin bir iş kadını olarak düşünüyorlardı kesin. Kendi kendime gülüyordum. Gerçi bilezikleri ceketin kolu saklıyor, çok azı bileklere iniyordu. Ama boynumdaki zincirler, beşi birlikler görünüyordu bir de yüzükler. Hemen her parmağıma takılı bir yüzük vardı.

Arada çaktırmadan etrafa bakarak bizimkilerin gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Ama henüz kimse görünmüyordu. Valizlerin kontrol edildiği tarafa yöneldiğimde iç bölümün penceresinden bakan birkaç kişi gördüm. Dikkatle çevreye bakıyorlardı. Ben de kendilerine baktım. 'Herhalde bunlardır' dedim kendi kendime.

Eşyalar çok ayrıntılı aranmadı. Daha çok giysiydi zaten. Bazı yayınlar da vardı. Onları aralara yerleştirmiştim. Tam o sırada iki kişi geldi. Gülümseyerek "Hoşgeldin" dediler. Orhan ve Ahmet'ti. Sonra arabaya yöneldik. İki kadın arkadaş daha vardı arabada; Bêrîvan ve Rengîn. Ellerinde çiçek vardı; "Başkan gönderdi. Kendisi gelemedi, çiçek gönderdi. Ama evde bekliyor" dediler. Çok duygulanmıştım. Çiçekleri alarak bağrıma bastım. Ama benim götürmem gerekmiyor muydu? Başkan'ın çiçekleri ne kadar anlamlı. 'Havaalanına gelebiliyor mu?' diye geçiriyorum içimden. Tabii farklı kimlikli dolaşabilir, neden olmasındı. Arkadaşlarla yol boyunca sohbet ettik. "Seni gördüğümüzde hemen tanıdık" dediler. Fotoğraflarım varmış evde. Bir de Avrupa'dan tarif etmişler biraz.

Bir an önce eve yetişmek istiyordum. Bereket çabuk bitti yolculuk. Yüksek bir binaya girdik ardından. Asansörde üzerinde 10 yazılı düğmeye basıldı. Meşhur 10. kata gelmiştim. Asansör durdu. Bir dairenin kapısı çalındı. Kalbim duracak gibi. Kapı açıldı ve karşımda Başkan. Sevgiyle kucakladı beni... Ben de aynı sevgiyle kucakladım onu. Bir gerçekti. Yıllarca hayal ettiğim, hiçbir zaman da umudumu yitirmediğim, hep 'Karşılaşacağım, Başkan'ı göreceğim, o büyüklüğünü kucaklayacağım' dediğim an gelmişti. Ama bütün o yoldaşların, "Bizim yerimize de kucakla, alnından, gözlerinden öp" sözlerini tek tek değil, bir kucaklayışta yerine getirebildim ancak. Hepsinin yerineydi, hepsinin özlemiydi, sevgisiydi. Arada 'İnanamıyorum' diyorsam da her şeyiyle bir gerçekti.

"Bu çiçekleri bana göndermişsiniz, ben de size veriyorum Başkanım. Ben alamadım çünkü" dedim. Rahattım. Hep gördüğümde ağlarsam, ya dayanamayıp ağlarsam diyordum ama kendimi tutabilmiştim. Gözlerim sevinçten dolu dolu olsa da öyle zır zır ağlamamıştım. Çanakkale'de arkadaşlardan ayrılırken hıçkırıklarla ağlamıştım. Onlardan ayrılmak kolay değildi. Onları zindanda bırakıp çıkmak çok zordu! Yüreğimin yarısı orada kalmıştı, bakışlarım onların gözlerine, yüreklerine asılı kalmıştı.

Apoculuk en iyi asker olmaktır

Başkan'la buluşmak, Parti'yle buluşmak çok daha başkaydı. Başkan'ı en son Fis Kongresi'nde görmüştüm. Günaydın apartmana geri dönmüş, bir gün sonra ayrılmıştık. On üç yıl olmuştu. Araya giren zindan yıllarından sonra kefenleri yırta yırta yaşam kaynağımın en güzel yanına ulaşmıştım. Geçen sürede çok şey değişmişti ve bunu adım adım, düşe kalka, çelişkilerle boğuşa boğuşa öğrenecektim. Ama Başkan çok fazla değişmemişti. Zaten "Beni nasıl buldun?" sorusuna, "Başkanım, gençsiniz hala, dinç kalmışsınız, buna çok sevindim" diye cevap verdim. Evin içinde birlikte voltalarken "Pek yıpranmamışsın, genç kalmışsın. Saçlarını da ağartmamışsın. İyi, yaşın genç herhalde. Yolun yarısına çok var" dedi bana bakarak. Otuz iki yaşındaydım ve yolun yarısına, yani otuz beşe üç yıl vardı, çok uzak değildi. Ama Başkan'ın genç görmesine sevinmiştim. Doğruydu, canlıydım ve herhalde daha gençtim, pek yıpranmamıştım. Başkan; "Ama bizim Cuma ağartmış saçları. Fuat ağartmış, Abbas kel olmuş. Bakın ben ağartmadım, dökmedim. Bunun yaşamla direkt ilişkisi var. Ben onlar gibi asla yaşamadım" diyor, arada gülüyor. Çok vakur, gerçekten yaşam dolu bir gülüş. Bembeyaz dişleri görünüyor. Herkesin dikkatini çekiyordu Başkan'ın dişleri. Amasya'dayken kadın gardiyanlar bile duvarda asılı olan resme bakıp, "Başkanınız yakışıklı bir adam. Dişleri çok güzel, bembeyaz" demişlerdi. 'Apo' dediklerinde biz kızıyorduk, "Başkan deyin" diyorduk, onlar da gerçekten 'Başkan' demeyi kanıksamışlardı. İstemeseler de etkilenmişlerdi.

Barlies'te Ka. bizi karşıladı. Akademiye birlikte gittik. Nizamiye, kocaman bir saha, Agit arkadaşın resminin olduğu misafirhane uzaktan görülen bazı yapılar. Bizi yolda Dr. Baran karşıladı. Sakal bırakmış, avurtları çökmüş, gözlüklü efsanevi komutan Dr. Baran gazete ve dergilere de konu olmuştu. Sonra yönetim binasına gittik. Se.'yi de Elazığ'dan tanıyordum. Tabii değişmiş, o da çökmüş, minyon tipli olmasına rağmen yaşından daha büyük gösteriyordu. Sonra Aysel Çürükkaya. Sarılıyoruz. Aysel'in şehit düşmediğini Avrupa'da öğrenmiştik. Kodunu Medya koymuş ama soğuk, fazla sıcak değil. Durgun, hüzünlü gibi ya da eski acıklı ruh halinde. Bir karakter olmuş herhalde. Hayret, kaç yıldır cezaevinden çıkmıştı, çok canlı olması gerekiyordu. Gözleri, teni, duruşu, bakışları, konuşması, yürüyüşü bile ölü gibi. Ağzından iki kelime çıkmıyor, konuştuğunda da anlaşılmıyor. Sana küfreder gibi konuşuyor.

Sahada düzenlenen tören çok görkemliydi. Arkadaşların o duruşu ve kalabalığı yetiyordu her şeye. Çok görkemliydi. Fotoğraflarda gördüklerimizle yetindik yıllarca ya da hayalimizde gerillayı yaşattık. Şimdi karşımda yüzlerce arkadaş, askeri kıyafet içinde ve silahlı duruyordu. HRK'yi ilk duyduğumuzda ne kadar gururlanmıştık. Arkadaşların bazıları askeri kıyafetle yakalanmışlardı. Askeri elbise, rozet, apolet gibi şeyler önemliydi. Bize ait, Kürdistan'a ait büyük bir anlamla yüklüydü hepsi. Öz değerlerimizdi. Son yıllarda, 'Biz de içeride giysek nasıl olur?' diyordum. Hatta Çanakkale'de ailelere sordurtmuştum. Zindanda da olsak gerillaydık, askerdik. Gerçi cezaevine sonradan gelen arkadaşlar, kendilerini ARGK'li, bizi de Apocu olarak ayırıyorlardı esprilerinde ama Apoculuk en iyi asker olmaktı aynı zamanda.

Devamı 23'te